

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၂၆၂ / ၂၀၀၃ (၂)

ဖျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၄၃၅ / ၂၀၀၃ (၄)

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင့်လွင်

အမှတ် (၆၀၅)၊

ဩဇာလမ်း

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမောင်မျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်ပုံနှိပ်တိုက်

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ် ၂၀၀၃ ခုနှစ်

လူလိုင်လ

အုပ်ရေ ၅၀၀ ၊ တန်ဖိုး (၃၀) ကျပ်

ဤဝတ္ထု၊ အမည်၊ ဇာတ်လမ်းနှင့် ဝတ္ထုတွင်းပါ
 ဇာတ်ကောင်များသည် စာရေးသူ၏ စိတ်ကူး ယဉ်မျှသာ
 ဖြစ်ပါသည်။
 မည်သူ့ကိုမျှ မရည်ရွယ်ပါ။
 တိုက်ဆိုင်မှုရှိလျှင် ခွင့်လွှတ်ပါ။

အထင်ကရ

ဘဝဆိုတာ သမုဒ္ဒရာကြီးလှုပ်ပါပဲ
 ဗန်တိုင်လှိုင်းတံပိုးတွေ
 ထန်နေတဲ့အချိန်ရှိလေလို့
 သာယာကြည်နူးမက်စောဖွယ်ကောင်းတဲ့
 အချိန်တွေလည်းရှိပါတယ် ...
 ဒီဘဝသမုဒ္ဒရာကြီးထဲမှာ မင်းနဲ့ငါ
 အတူတူလက်တွဲပြီး
 ဖြတ်သန်းကူးခတ်သွားကြစို့နော် ...”

အခန်း [၁]

'သတိုး' အိမ်မှထွက်သောအချိန်သည် ကိုးနာရီ ထိုးဖို့ဆယ်မိနစ်ခန့်သာ လိုပါတော့သည်။ ဆယ်မိနစ်လောက်နဲ့ ရုံးကို သူ့ဘယ်လိုမှမရောက်နိုင်ပေ။ ကားစောင့်ရတာရနဲ့ဆို အနည်းဆုံး နာရီဝက်နီးပါးခန့်ကြာနိုင်သည်။ ရုံးရောက်တာနဲ့အဆူ ခံရမှာကျိန်းသေနေပေမယ့် အမြန်ရောက်ချင်တဲ့စိတ်ကတော့ 'သတိုး' ရင်ထဲမှာရှိနေသည်။

ဒီနေ့အပြီးလုပ်ပေးရမယ့်အလုပ်စာရင်းတွေ မပြီးသေးတဲ့ အတွက် ရင်ပူနေမိခြင်းပါပဲ။ စတီးသုံးဆင့်ဂျိုင့်ကို သေချာဆုပ်ကိုင်ကာ ပြေးမတတ်ခြေလှမ်းတွေဖြင့် ရုံးရောက်အောင် 'သတိုး' လာနေမိ၏။

ကားဂိတ်မှာကားရပ်လိုက်တာနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှညာတာ နေဖို့မစဉ်းစားအားဘဲ ကားပေါ်မှအရင်ဦးအောင် တိုးထွက်ရသည်။ ကိုယ့်မိုက်ပြစ်နဲ့ကိုယ်ပါပဲ။

'သတိုး' ဖိနပ်ကို နောက်ကဘယ်သူတက်နင်းလိုက်သည် မသိ။ အနားဖွာချင်နေသည့် လျော့ရဲရဲကတို့ပါဖိနပ်က

အကျင့်ယုတ်စွာဖြင့် ခေါင်ကနေပြုတ်ထွက်သွားတော့သည်။

"ဟာ .. သွားပြီ .. ဖိနပ်ပြတ်သွားပြီ .. ကျွတ် .. ဟေ့ - ဘယ်သူ့နောက်ကနေ ဖိနပ်ကိုတက်နင်းလိုက်တာလဲကွ"

သူ အော်ပေမယ့် ဘယ်သူကမှအဖက်လုပ်ပြီး တရားခံတို့မပြောချေ။ ခပ်ဝဝမိန်းမတစ်ယောက်က သူ့အား မျက်စောင်းဆိုးကာ ...

"ပြတ်တာတောင် နည်းသေးတယ် .. ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ခွတ်ဆက်တိုးချင်နေတဲ့ကောင် .. ဝမ်းသာတယ်"

ဟု ကဲ့ရဲ့ကာ ထွက်သွားသည်။ ဖိနပ်ပြတ်ကြီးနဲ့သူ ဘယ်လိုလမ်းသွားလို့ ရနိုင်ပါတော့မလဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်မိတော့ ကောင်မလေးတချို့က ပြုံးစိစိဖြစ်နေလေသည်။

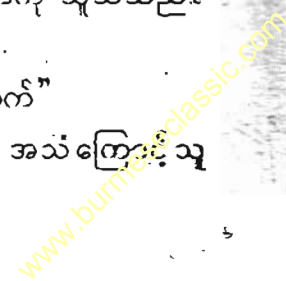
သူ့မျက်စောင်းခဲကာ ပြတ်နေတဲ့ဖိနပ်ကိုကောက်ယူပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ဆက်သွားရ၏။ အနီးအနားမှာ ဖိနပ်ချုပ်တဲ့ဆိုင်များ မရှိတဲ့အတွက် စတိုးဆိုင်တဆိုင်ဆိုင်မှ ချိတ်ဝယ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ရသည်။

လကုန်ရက်လို သေးတာမို့ ဖိနပ်အသစ်ဝယ်ဖို့လည်း စိတ်မကူးရဲချေ။ ပြတ်နေတဲ့ဖိနပ်ကိုပဲ သာသာကလေးမှေးစီးဖို့ ဆုံးဖြတ်ရသည်။ ဖိနပ်ပြတ်ကြီးကို လက်ကကိုင်ကာ မပြတ်တဲ့ ဖိနပ်ကတော့ ခြေထောက်မှာစီးလျှက်သား ရှိနေသည်။ ရှေ့ခပ်ထမ်းလှမ်းလောက်မှာ စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိတာကို သူသိသည်။

"ချိတ်တစ်ချောင်း ပေးပါဗျာ"

"ကျွန်မကိုလည်း ချိတ်တစ်ချောင်းလောက်"

သူ့နောက်နားမှကပ်ထွက်လာသော အသံကြောင့် သူ နှည့်ကြည့်ဖြစ်သွားရသည်။

... နှစ်ထမ်းနှစ်ယောက်လာဆုံနေကြခြင်းဖြစ်၏။
 နှစ်ယောက်လုံးမှာ ကိုယ့်ပြဿနာနဲ့ကို ကိုယ်စီမို့ မျက်ခုံး
 ဆွဲကာ ခပ်ရှုံ့ရှုံ့ဖြစ်နေကြသည်။

“ရှင် ချိတ်ဝယ်ပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မင်းကရော”

“ကျွန်မက ဖိနပ်ပြတ်သွားလို့”

ကိုယ့်အဖြစ်နဲ့တူနေတာမို့ ‘သတိုး’ ပြုံးမိသွားရသည်။

“ရှင်က... ဘာကိစ္စရယ်တာလဲ”

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အဖြစ်ခြင်းတူနေလို့ပေါ့ဗျ”

“ဟင်း .. အဖြစ်ချင်းတူတာများ ရယ်ရတယ်လို့ .. ဒီမှာ

ဖြင့် ရုံးနောက်ကျလို့ စိတ်ညစ်နေရတဲ့ကြားထဲ”

‘ရူပါ’ သည် ‘သတိုး’ ဆိုတဲ့ အူကြောင်ကြောင်ငနဲကို နံနဲကလေးမှကြည့်လို့မရချေ။ ကုမ္ပဏီတစ်ခုထဲမှာ လုပ်နေပေမယ့် သိပ်ပြီးခင်မင်ပတ်သက်မိကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူ့အလုပ် သူလုပ် ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်နဲ့ ခပ်ကင်းကင်းနေခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။

သူကများ ‘ရူပါ’ နံမည်တွေဘာတွေခေါ်ပြီး နှုတ်ဆက် နေရတယ်လို့ ခင်လည်းမခင်ဘဲနဲ့ ...။ ‘ရူပါ’ သည် ချိတ်ဖိုးငွေ တစ်ဆယ်ကို လှမ်းပေးရင်း ...

‘နှစ်ချောင်းနော်’ ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ .. အားနာစရာဗျာ .. ကျွန်တော့်ချိတ်ဖိုးကျွန်တော် ရှင်းပါ့မယ် .. နေ နေ ရပါတယ်”

“ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဟို ပိုက်ဆံစိုက်ရှင်းပေးတာ အားနာလို့ပါ”

“ဘယ်သူက စိုက်ရှင်းပေးလို့လဲ .. ကျွန်မဝယ်တဲ့ နှစ် ချောင်းဖိုးပဲ ရှင်းတာ .. ဘာမှန်းလဲမသိဘူး”

‘ရူပါ’ က ချိတ်နှစ်ချောင်းကိုယူကာ ဆိုင်ပေါက်ဝခေါင့် နားသို့သွားပြီး သဲကြိုးအပြတ်ကို ချိတ်နဲ့မရမကတွယ်နေမိပါ သည်။

“အသစ်တစ်ရုံဝယ်လိုက်တာကမှ ပိုအဆင်ပြေအုံးမယ်နဲ့ တူပါတယ် ... တော်ကြာ ချိတ်ပြုတ်ပြီး မင်းခြေထောက်ကို စူးနေလိမ့်မယ်”

“ရှည်လိုက်တာ ရှင် ... ဒီမှာ လုပ်လို့မရတဲ့အထဲ ရှင် အတော်စကားများတဲ့သူပဲ”

“ဟာ .. ကျွန်တော်ကစေတနာနဲ့ ပြောတဲ့ဟာကို”

“မပြောနဲ့ရှင်”

ဖိနပ်အသစ်ဝယ်ဖို့က သူပြောမှသိတာကျလို့။ ကိုယ့်အ ကြောင်းကိုယ်ပဲသိသည်။ လက်ထဲမှာအနည်းငယ်ကျန်တဲ့ပိုက်ဆံ နဲ့ ဖိနပ်တစ်ရုံဝယ်လိုက်လို့ ဖြစ်ပေမယ့် အငယ်နှစ်ယောက်အ တွက် အသုံးစရိတ်လိုလာတဲ့အခါကျရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

အစ်မကြီးပီပီအနစ်နာခံကာ အငယ်တွေကိုငဲ့ရပါဦး ကိုယ့်ကြောင့် သူတို့တတွေစိတ်မဆင်းရဲစေချင်ပါ။ ချိတ်ဖြင့်တွယ် ထားသော မခိုင်တခိုင်လှုပ်တုပ်တုပ်ဖိနပ်ကိုပဲ ဖော့စီးကာ ‘ရူပါ’ ရုံးသို့လာခဲ့ရသည်။

‘ရူပါ’ ထွက်လာတဲ့အချိန်အထိ ‘သတိုး’ ဆိုတဲ့အူကြောင် သူ့ဖိနပ်အစုတ်ကို ချိတ်နဲ့တွယ်လို့မပြီးသေးချေ။ ‘ရူပါ’ ဖိနပ်တ

ပြတ်သောပြတ်တက် အသစ်ကြီးနီးပါးရှိနေသေးသည်။ သူ့ဖိနပ်က အနားတွေဖွာထွက်အောင်ပင် ရွဲပြဲစုတ်ပြတ်နေတာကို သူ့ဖို့လို့ ကပ်စေးနေစွာ ဆက်စီးနေသေးသည်။

‘ရူပါ’ ဆို လွှင့်ပစ်လိုက်မှာ။ ရုံးရောက်တာနဲ့မန်နေဂျာ အခန်းသွားကာ နောက်ကျရတဲ့အကြောင်းအရင်းကို တောင်းပန်ရသည်။ ‘ရူပါ’ ဘက်ကတစ်ခါဘူးမျှ နောက်မကျဘူးတာကြောင့် အပြစ်မယူဘဲ ခွင့်လွှတ်ပေးပါသည်။

မန်နေဂျာအခန်းထဲကထွက်လာတော့ သူနဲ့ဆုံပါသည်။

“ဘာပြောလဲ ... ဆူသေးလား”

“ဆူတာပေါ့ ... အလုပ်ထွက်စာပါတင်ခိုင်းလို့က်တယ် ရှင်ကိုလည်း ဒီလိုပဲနေမှာ”

“ဟာ .. ဒီလောက်လေး နောက်ကျတာကို”

“ဟုတ်တယ်”

‘ရူပါ’ ထွက်လာတော့ သူငယ်ချင်း ‘ကေသီ’ ကမျက်ခုံးပင့်ကာ စပ်စုသည်။

“အလကားပါ ... လမ်းမှာဖိနပ်ပြတ်သွားလို့ စိတ်ညစ်နေရတဲ့ကြားထဲ သူကအရစ်ရှည်နေသေးတယ် .. သူနဲ့ဘယ်တုန်းကခင်တာကျလို့ .. ‘ရူပါ’ ထွေဘာတွေခေါ်ပြီး ကြောင်ပြုနေတယ်”

“ ‘အုန်းခင်’ နဲ့ ပေါင်းမှတော့ ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့ ‘ရူပါ’ ရယ် .. သူတို့အုပ်စုက ဘယ်မိန်းခလေးနဲ့အဖွဲ့ကျရမလဲပဲ ချောင်းနေတာ .. သူတို့ရုပ်တွေကသာ ဒုံဂွမ်ပုံမလာဖြစ်နေတာ ပြောလိုက်ရင်တော့ လေကြီးမိုးကျယ်”

‘ကေသီ’ အလုပ်ကစာရွက်စာတမ်းတွေ စနစ်တကျစီရိုကာ

နိုးတင်ဖို့အတွက် ပြင်ဆင်ပေးရတာဖြစ်သည်။ အပြင်ထွက်ပြီး ခိုးပြင်ကနူးစီမံပြေးလွှားရတဲ့ ယောက်ျားအုပ်စုနဲ့ ‘ကေသီ’ က ဝိုပတ်သက်ရပါသည်။

‘ရူပါ’ ကတော့ ကွန်ပျူတာပဲသီးသန့်ကိုင်တွယ်ရတာမို့ မန်နေဂျာကလွဲပြီး ဘယ်သူနဲ့မှသိပ်ပတ်သက်စရာ မလိုပေ။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကုမ္ပဏီတစ်ခုထဲပေမယ့် ‘သတိုး’ တို့အုပ်စုနဲ့ ခခင်မင်ဖြစ်တာ ဖြစ်သည်။

‘ရူပါ’ တို့ ကုမ္ပဏီက သွင်းကုန်ပို့ကုန်ပစ္စည်းတွေကို အေးဂျင့်ယူကာ တာဝန်ခံထုတ်ပေး ပို့ပေးတာဖြစ်သည်။ လိုအပ်တဲ့စာရွက်စာတမ်းတွေကတော့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံပါရမှာပေါ့လေ။ ရုံးပြင်ထွက်ပြီးလုပ်ရတဲ့ကိစ္စတွေက များနေတာကြောင့် ကုမ္ပဏီမှာ ယောက်ျားဝန်ထမ်းတွေက ပိုများပါသည်။

မန်နေဂျာအပါအဝင် ယောက်ျားငါးယောက်ရှိပြီး မိန်းခလေးဆိုလို့ ‘ရူပါ’ နဲ့ ‘ကေသီ’ နှစ်ယောက်ပဲရှိလေသည်။ ရှိတဲ့ နှစ်ယောက်ထဲမှ ‘ကေသီ’ ကို ‘အုန်းခင်’ က သဘောကျကာလိုက်နေသည်။ ‘ကေသီ’ က ‘အုန်းခင်’ ကို နည်းနည်း ကလေးမှကြည့်စရာချေ။

ကြည့်ရလောက်အောင်လည်း ‘အုန်းခင်’ ရုပ်ကပုံမလာတဲ့ အတွက် ‘ကေသီ’ ဒေါသဖြစ်တာ အပြစ်ဆိုလို့မရပါ။ ပြောင်ချော်ချော် ‘အုန်းခင်’ ကို ဘယ်မိန်းခလေးက ကြိုက်မှာတဲ့လဲ။

“ဟိုမှာ ပြန်ထွက်လာပြီ... နင့်ကို ရှိုးနေတယ် ‘ရူပါ’ ”

“ရှိုးပစေ”

‘ရူပါ’ သည် ကွန်ပျူတာခလုတ်တွေကိုနှိပ်ကာ Excel ဖိုင်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။ ရိုက်ပေးရမယ့် စာရင်းတွေက ‘ရူပါ’ မှာ

အများကြီးရှိနေသေး၏။ အပိုစကားတွေပြောဖို့ အချိန်မပေးနိုင်။

“ဒီမှာ ခင်ဗျားဘာလို့လိမ်ပြောရတာလဲ”

‘ရူပါ’ အကြည့်က ရှည်ရန်ကောဟုအဓိပ္ပါယ်ရလေသည်။

မျက်ခုံးနှစ်ခုကိုလည်း ထိစပ်လုနီးပါးကျုံ့ထားလိုက်သည်။

“ရှင်ဘာလာဖြစ်နေတာလဲ.. ဒီမှာ ကျွန်မအလုပ်လုပ်နေတာမတွေ့ဘူးလား”

“အလုပ်လုပ်တာက လုပ်တာပဲ... လိမ်တာကလိမ်တာပဲ”

“ရှင်ဘာလို့ အာချောင်ပြီး ကျွန်မကိုလာမေးသလဲ”

“ဒါကတော့ အခြေကနေသိချင်လို့ပေါ့ဗျ”

“အခုသိရပြီမဟုတ်လား... ပြီးပြီပေါ့”

ရုပ်ကလေးလှသလောက် ရန်လိုစိတ်ပုတ်လှသော မိန်းမမျိုးဒီတစ်ခါပဲ ‘သတိုး’ တွေဖူးသည်။ ဝန်ထမ်းအချင်းချင်းဖေးမကူညီရိုင်းပင်းမလား အောင်းမေ့သည် ဂုံးအဆင်းမှာ ဘီးကို ဆီစွတ်ပြီး လွှတ်တဲ့သူမျိုးနဲ့ လာတွေ့နေရတာပဲ။

သူ့အပေါ် သူမဘာကြောင့် အသလွတ်ရန်လိုနေရသလဲ မသိ။ သူမနဲ့လည်းပြဿနာတစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးတာသေချာသည်။ သေချာတွေးကြည့်ရင်တော့ သူမ စိတ်ပုတ်တာပေါ်လွင်နေသည်။

“စိတ်ပုတ်မ”

လွတ်ခနဲထွက်သွားသော စိတ်ထဲကအတွေးကို ‘သတိုး’ မထိန်းချုပ်နိုင်လိုက်ပေ။

“ဘာပြောတယ် .. လူကိုများ စိတ်ပုတ်မတဲ့ ယောက်ျားကြီးတန်မယ့် ကြည့်စမ်း.. ရှင့်လို ကပ်စေးနံ့ကော်တရာ ပုံမလာပန်းမလာ လူ့ဝှစာ အခြောက်မကြီး မဟုတ်ဘူးသိရဲ့လား”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မစော်ကားနဲ့နော်”

“ရှင်ဘာလို့ ကျွန်မကို အရင်ပြောသလဲ”

“မပြောဘူး ပါးစပ်ကသူ့အလိုလို ထွက်သွားတာ”

“အော် ပါးစပ်ကပဲ သူ့အလိုလို ထွက်ရမယ်လို့ ယုံချင်စရာ.. လိမ်ကလည်းပြောတတ်သေးတယ်”

ထဖိုက်ကြတော့မယ့်အတိုင်း ရန်လိုနေကြသော သူတို့နှစ်ယောက်အကြားသို့ ‘ကေသီ’ ပါဝင်ပါလာသည်။ ဘေးချင်းကပ်ရက်ဆိုတော့ တစ်ခုခုဆိုသူမပါစက်ကွင်းမလွတ်နိုင်မှန်းသိ၍ ဝင်ဖျန်ဖြေပေးခြင်းဖြစ်မည်။ ခပ်ဝေးဝေးမှာသာရှိနေရင် မိမိရှိရှိနဲ့ လက်ပိုက်ပြီး ထိုင်ကြည့်နေမယ့် သူမျိုးကများ ..။

“တော်ပါတော့ ‘ရူပါ’ ရယ် .. ဝန်ထမ်းအချင်းချင်း ရန်မဖြစ်ကြစမ်းပါနဲ့... ရှင်ကလည်းရှင်ပဲ... ဘာမှမဟုတ်တာကိုပြဿနာလာရှာနေတယ်.. မန်နေဂျာ ဘာမှမပြောဘူးဆို ပြီးပြီပေါ့”

“ချောက်တွန်းတာကို မကျေနပ်တာဗျ”

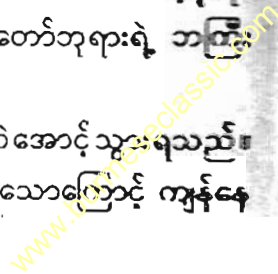
“မကျေနပ်ရင် လဲသေလိုက်ပေါ့”

ဖျန်ဖြေနေတဲ့ကြားထဲကပင် ရန်လိုသံတွေတတွတ်တွတ်နဲ့ထွက်နေပါသေးသည်။ ‘သတိုး’ ကျောခိုင်းကာ ကိုယ့်စားပွဲဆီကိုယ်လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။ နေ့တိုင်းတွေ့မြင်နေရပေမယ့် စကားမပြောဖြစ်ခဲ့ကြတာကြောင့် သူမစိတ်ထားဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ မသိခဲ့ရ။ ခုမှပဲ သိတော့သည်။

“ပုံစံကို ကြည့်စမ်း တကယ့်ဝှစာပုံ .. ဝတ်ထားတဲ့ဝှစားကလည်း စားပွဲခင်းကြီးကြနေတာပဲ၊ ဘိုးတော်ဘုရားရဲ့ ဘကြီးဖြစ်ရမယ်”

သူမစကားကြောင့် ‘သတိုး’ ရင်ထဲအောင့်သွားရသည်။ ပုဆိုးအသစ်ဝယ်ရင် ပိုက်ဆံအပိုကုန်မှာစိုးသောကြောင့် ကျွန်မ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သေးတဲ့အဖေပုဆိုး အဘိုးပုဆိုးတွေကိုသာ သူနေဝတ်မိသည်။ ဒီနေ့ သူဝတ်လာတဲ့ပုဆိုးက အဘိုးကျန်ခဲ့တဲ့ ပုဆိုးဖြစ်သည်။ လူကြီး ဆင်မို့ အကွက်ကျကျနဲ့ စားပွဲခင်းနဲ့တူနေရတာမဆန်း။

ထပ်ပြီးပြဿနာမတက်ချင်တာကြောင့် မကြားဟန်ဘဲ ဆောင်နေရပါသည်။

“ ‘ကေသီ’ ... တအောင့်နေကြရင် ပန်းဆိုးတန်းရုံးသွားရ မယ်နော်.. လိုက်ခဲ့မယ်မဟုတ်လား ”

“ဘာလို့လိုက်ရမှာလဲ.. ယူသွားရမယ့်စာရင်းမိုင်ကို ငါ လုပ်ထားပေးပြီးပြီမဲ့ဥစ္စာ... ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ်သွားပေါ့ ”

“တို့က ‘ကေသီ’ နဲ့သွားရရင် ပိုပျော်မလားလို့လေ ”

“ ‘အုန်းခင်’ နော်.. ဒုံးဖင်လိုမီးရှို့လိုက်မယ်အောင်းမေ့ စကားကို ကောင်းကောင်းပြော ”

သူတို့ရန်ပွဲပြီးပြန်တော့ ‘အုန်းခင်’ တို့အလှည့်ရောက်လာ ပြန်သည်။ ‘အုန်းခင်’ မို့လို့ ‘ကေသီ’ ဆိုတဲ့ ပုပြတ်ပြတ်ဂျပုမ ကို တစွဲတလမ်းကြိုက်နေတာ။ ‘သတိုး’ သာဆို စိတ်ကူးယဉ်ဖို့ နေနေသာသာ လှည့်ကြည့်မိမှာတောင်မဟုတ်။ ‘အုန်းခင်’ ဖက်က ပြိုလဲလေ ဂျပုမ ‘ကေသီ’ က မာန်ပိုဝင့်ထည်ပြလေပါပဲ။

“ဟေ့ကောင် အပြင်သွားမယ်ကွာ... ရုံးထဲမှာနေရတာစိတ် ရှုပ်တယ်.. ဘာအလုပ်တွေရှိလဲ ”

‘အုန်းခင်’ က ခေါင်းခါပြသည်။

“ငါ့အလုပ်က နေ့ခင်းမှရှိတာကွ... အပြင်မထွက်ချင်ပါ ဘူးကွာ.. အထဲမှာနေရတာက ငါ့အတွက်ပိုအကျိုးရှိတယ် ‘သတိုး’ ရ.. သိတယ်မှလား ”

“မင်းအထဲမှာနေချင်တယ်ဆို ငါလုပ်မယ့်စာရင်းတွေ

ငါ့အစားမင်း လုပ်ပေးမလား.. မင်းထွက်ရမယ့်ကိစ္စ မင်းကိုယ် စားငါသွားပေးမယ် ”

“ကောင်းသားပဲ... လုပ်မယ်ကွာ ”

‘သတိုး’ သည် အပြင်ထွက်ဖို့အတွက် ထိုင်နေရာမှထ လိုက်စဉ် ဖိနပ်ကိုသတိထားမိသွားရသည်။

“ ‘အုန်းခင်’ လာအုံး... ပြောစရာရှိသေးတယ် ”

မေးဆတ်ကာဖြင့် ‘အုန်းခင်’ သူ့အနားရောက်လာသည်။

“မင်းဖိနပ်ခဏချွတ်ပြစမ်းကွာ.. ”

“ဟာ ဘာလုပ်မလို့လဲ... မင်းကိုက်စားမလို့လား ”

‘အုန်းခင်’ ချွတ်လိုက်သော ဖိနပ်ကို သူ့အမြန်ကောက်စီး လိုက်ရင်း ...

“ကျေးဇူးပဲကွာ .. ငါ့ဖိနပ်ပြတ်မလို့ဖြစ်နေလို့ မင်းဖိနပ် ခဏယူစီးတာ... ရုံးခန်းထဲမှာဆိုတော့ ဖိနပ်မရှိလဲ မင်းဘာမှမဖြစ် တူး.. ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ”

“ ‘သတိုး’ မလုပ်နဲ့ကွာ မင်းလူလည်လုပ်ပြီ ”

‘အုန်းခင်’ တားနေသည့်ကြားမှ လိုအပ်တဲ့မိုင်တချို့ကို ဆွဲထုတ်ယူကာ သူ့အမြန်ပြေးထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ စိတ်ပုတ်မ ခဲ့ ကဲ့ရဲ့သလိုအကြည့်မျိုးကိုလည်း လျှပ်တပြက် သူတွေ့လိုက်ရပါ သေးသည်။

“ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ သွားလို့ကောမဖြစ်ဘူးလား ဆရာ...”

“မဖြစ်ဘူး.. ရုံးကိစ္စကျတော့ ‘သတိုး’ က ပိုပြီးကျွမ်းကျင် တယ်.. စကားပြောတာလည်း ပြေပြစ်တယ် ဒါကြောင့်မို့ ‘သတိုး’ နဲ့တွဲပြီးလွှတ်တာ... ‘အုန်းခင်’ နဲ့ဆိုရင်တောင် လည်တယ်တယ် ဖြစ်နေအုံးမယ်”

မန်နေဂျာစကားကို သူမဘက်ကဒီထက်ပိုပြီး ငြင်းဆန် လို့မကောင်းတော့ချေ။ ခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်ရုံသာ ရှိတော့၏။ ခါတိုင်းတုန်းက ပြင်ပရုံးကိစ္စတွေဆို ယောက်ျားလေးတွေသာ ထွက်လုပ်ရပေမယ့် ခုမှသူဌေးက စည်းကမ်းအသစ်ထုတ်ကာ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ တွဲထွက်နေရပါသည်။

ဘာလို့အဲသလိုလုပ်ရသလဲဆိုတော့ သူတို့ယောက်ျားတွေ အပြင်တစ်ခါထွက်တိုင်း မနက်ကတည်းကထွက်သွားလိုက်တာ ညနေရုံးဆင်းခါနီးမှ ပြန်ပေါ်လာတတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

မန်နေဂျာကလည်း ခိုင်းတဲ့ကိစ္စအဆင်ပြေရင်ပြီးတာပဲ

သဘောထားကာ တစ်နေ့ကုန်ပျောက်နေတာကို အပြစ်ပြောတာ မဟုတ်။ သူဌေးဆီကိုလည်း တင်ပြပြောပြတတ်သူ မဟုတ်ပါ။ ဖြစ်ချင်တော့ ဘီယာဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ‘ကျော်ကို’ နဲ့ ‘အုန်းခင်’ ဘီယာသောက်နေတာကို ပက်ပင်းမြင်လေသည်။ အလုပ်ချိန်မှာ သူဌေးဒေါပွကာ စည်းကမ်းချက်အသစ် ထပ်ထုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

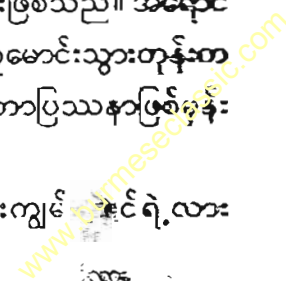
‘ရူပါ’ တို့ကကျတော့ အလုပ်ကိစ္စပြီးတာနဲ့ ရုံးပြန်ကာ အနေတတ်သူတွေမို့ သူဌေးက သဘောကျလေသည်။ သူဌေး သဘောကျတာမှန်ပေမယ့် အပင်ပမ်းကြီး ပင်ပမ်းရသူတွေမှာတော့ ‘ကေသီ’ နဲ့ ‘ရူပါ’ ပဲ ဖြစ်သည်။ အပြင်တစ်ခါထွက်ရတိုင်း သက်သက်သာသာနေခဲ့ရတဲ့ အရင်ရက်တွေကိုသာ ပြန်တမ်းတ နေမိပါသည်။

“ကားယူသွားလို့ ရတယ်နော် .. ဒီနေ့ဆီဖြည့်ရက် ..”

အပြင်တစ်ခါခိုင်းတိုင်း ကားခကျသင့်သလောက်ကိုကုမ္ပဏီ စာပဲထုတ်ပေးပါသည်။ အဲ့ဒီတုန်းက ‘ရူပါ’ တို့ ရုံးခန်းအတွက် သုံးဖို့ကားတစ်စီးသပ်သပ် ဝယ်မပေးရသေးပါ။ ခုမှ ဝယ်ပေးတာ တစ်ပတ်ပင်မပြည့်သေးချေ။ သူဌေးက လုပ်ငန်းခွဲတွေများတဲ့ အတွက် လုပ်ငန်းတစ်နေ့နေရာမှ အမြတ်ပေါ်မှ လိုအပ်တဲ့တစ်နေ့ ရာကို ဖြည့်ဆည်းပေးတာဖြစ်သည်။

ဝယ်ပေးတဲ့ကားက ‘ဒီ’ နံပါတ် SEကားဖြစ်သည်။ အရောင် ကနီညိုရောင် ခပ်မွဲမွဲထဲကပါပဲ။ ‘အုန်းခင်’ ယူမောင်းသွားတုန်းက တော့ ရှုံ့မဲ့ပြီး ပြန်လာတာကို တွေ့ရသည်။ ဘာပြဿနာဖြစ်မှန်း တော့ ‘ရူပါ’ လည်းမသိ။

“ဆရာ... ‘သတိုး’ က ကားမောင်းကျွမ်း ခင်ရဲ့လား

မသိဘူး.. တော်ကြာ သူမောင်းတဲ့ကားစီးပြီး အန္တရာယ်ဖြစ်မှာ စိုးရတယ်”

“ကျွမ်းကျင်ပါတယ်.. သူ့မှာ လိုင်စင်လည်းရှိတယ်.. ဆရာ လိုက်စီးဖူးပါတယ်.. စိတ်ပူစရာမရှိပါဘူး..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ..”

မကျေလည်တဲ့စိတ်ကို မြိုသိပ်ရင်း မန်နေဂျာရုံးခန်းတွင်း မှ ပြန်ထွက်ခဲ့ရသည်။ လိုအပ်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို ‘ကေသီ’ က အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားပေးသည်။

“ဘယ်လိုလဲ နင်ပြောတာ အဆင်ပြေသလား..”

“ဟင့်အင်း.. အူကြောင်နဲ့ပဲ သွားရမယ်တဲ့.. စိတ်ညစ် လိုက်တာ”

‘ရူပါ’ သည် စာရွက်စာတမ်းတွေ ထည့်ထားသည့်ဖိုင်ကို သေချာပြန်စိစစ်ပြီးမှ အပြင်ထွက်ဖို့ နေရာမှထသည်။ ‘သတိုး’ က သူ့စားပွဲမှာ ထိုင်နေတာကို တွေ့ရပါသည်။

“သွားမယ်... သွားမယ်.. ဆီစာအုပ်ပါယူလာခဲ့.. ကားဆီ ဖြည့်ရမယ်တဲ့”

“ပိုက်ဆံကရော..”

“ ‘ကေသီ’ ဆီကထုတ်လေ”

ဆီဖြည့်ရမည်ဆိုသဖြင့် ‘ကေသီ’ က ကုန်ကျတဲ့ဆီဖိုးကို တွက်ချက်ရေနေလေသည်။ ပြီးလျှင် ကုန်ကျငွေကို စာရင်းဖိုင်ထဲ ထည့်မှတ်ရမှာ ဖြစ်၏။

ရုံးခန်းပြင်ပရောက်တာနဲ့ ‘ရူပါ’ မေးချင်တာကို ‘သတိုး’ အား ဖွင့်မေးလိုက်မိသည်။

“ရှင်ကားကော သေချာမောင်းတတ်ရဲ့လား.. တော်ကြာနေ

ရှင်မကျွမ်းကျင်တာနဲ့ ကျွန်မသေနေလိမ့်မယ်”

“ကျွမ်းမကျွမ်း ခင်ဗျားလိုက်စီးကြည့်မှ သိမှာပေါ့.. အပို တွေ ပြောမနေနဲ့.. ကားပေါ်မြန်မြန်တက်”

နောက်ဖက်ခန်းမှ တက်ထိုင်လို့ မကောင်းတာကြောင့် မကျေမနပ်နဲ့ပင် သူ့နံဆေးရှေ့ခန်းမှာ ‘ရူပါ’ ဝင်ထိုင်လိုက်ရ သည်။ ကားအင်ဂျင်စက်ပိုင်းက ကောင်းမကောင်းတော့မသိ။ ကားအတွင်းပိုင်းကတော့ ကုလားထိုင်က လှုပ်ရွဲကာ စုတ်ပြတ် နေသည်။ ကက်ဆက်လည်းမပါပေ။

“ကားကလည်း စုတ်လိုက်တာ... ထိုင်ရတာတောင် ဇိမ်မ ရှိဘူး.. လှုပ်တိလှုပ်လဲနဲ့”

“ခင်ဗျားကလည်း ဒီလိုကားစုတ်မျိုး ခင်ဗျားမှာတောင် ရှိလို့လား.. ကိုယ့်မှာဖြင့် မရှိဘဲနဲ့ကဲ့ရဲ့နေရသေးတယ်”

‘ရူပါ’ အတွေးနဲ့ ‘ရူပါ’ ပြောတာကို သူကဝင်ပါနေသေး သည်။ သူ့အပူပါတာလိုက်လို့။

“ရှင့်ကို ဘယ်သူက အရေးလုပ်ပြီး ပြောနေလို့လဲ.. ကျွန်မ ပါးစပ်နဲ့ ကျွန်မပြောနေတာ ရှင်ဝင်ပါစရာမလိုဘူး”

“ဟင်.. လူနှစ်ယောက်ထဲရှိတာ ကျွန်တော့်ကို မပြောဘူး ဆိုတော့ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ပဲ ပြောနေတာပေါ့.. ဒုက္ခဝဲ- တစ်ယောက်တည်းစကားပြောနေရတယ်လို့ ဦးနှောက်ပဲ”

“ဦးနှောက်မကလို့ ကုန်းကောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်နဲ့မဆိုင်ဘူး ပါးစပ်ပိတ်နေ.. ယောက်ျားတန်မဲ့ ဆိတ်အီးပေါက်သလို ဝလွတ် ပလွတ်ဖြစ်နေတာ သိပ်ရှက်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ဪ.. ဆိတ်အီးပေါက်ရင် ပလွတ်ပလွတ်ဖြစ်တာလည်း မင်းသိသကိုး.. ကြည့်ရတာ ဆိတ်ဖင်နားသေချာကပ်အားထား

ဖူးတယ်နဲ့ တူပါတယ်”

‘သတိုး’ သည် အလကားနေအလကား ကင်္ဂါကရောင်ကျပြီး အပြစ်လိုက်ပြောတတ်သော ‘ရူပါ’ ကိုကြည့်ပြီး အမြင်ကတ်နေမိသည်။

သူမအခြေအနေ အဆင့်အတန်းက မိုးမြင့်ကြယ်လောက်ဆိုလည်း ထားပါတော့။ သာမန်ဘဝနဲ့များ ကြီးကျယ်စွာ ဟိုပြောဒီပြောဖြစ်နေတာ ကောင်းသလား။ အားလုံးအပေါ် အမြင်ရှင်းရှင်းနဲ့ပဲ မြင်စေချင်ပါသည်။

‘ရူပါ’ တစ်ယောက် နှုတ်ခမ်းကိုထော်ကာ မကျေမနပ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။ သူမကို ပြောတော့ နာတတ်သတဲ့လား။ နှုတ်ပိတ်နေသော ‘ရူပါ’ ကိုကြည့်ပြီး ‘သတိုး’ ကျေနပ်စွာဖြင့် ကားကိုမောင်းလာဆဲ ရုတ်တရက် တွန့်ကာဆုတ်ကာဖြင့် ကားစက်သေသွားတော့သည်။

ဒုက္ခဘဲ... ကားစက်ကတော့ဒုက္ခပေးပြီ။

“ကားဘာလို့ ရပ်သွားတာလဲ... ဆက်မောင်းလေ နောက်ကကားတွေ ဟွန်းတီးကုန်ပြီ”

ဟု ‘ရူပါ’ လေသံမာမာကိုကြားတော့ သူပိုစိတ်တိုသွားရတော့သည်။

“မောင်းလို့မှ မရတော့တာ... ဘယ်လိုလုပ်ဆက်မောင်းလို့ရမှာလဲ”

“ဒါဖြင့် ရှင်ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ... မင်းဆင်းတွန်းရမှာပေါ့”

“ကျွန်မဆင်းတွန်းရမယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“လုံးဝမတွန်းနိုင်ဘူး.. ရှင်ယောက်ျားတန်မဲ့ ရှင်ဖါသာ ရှင်တွန်းပေါ့”

သူမနဲ့ အခြေအတင် စကားများနေချိန်မှာပဲ အနောက်က ကားတွေကနေ အော်သံဟစ်သံတွေနဲ့အတူ တတိတိဟွန်းတီးသံတွေပါ ဆူညံပွက်လောထကုန်ရတော့သည်။

ကားပျက်တာကလည်း တကယ့်ကို ရှုပ်ထွေးပွေလီသော မြို့လယ်ခေါင် အနော်ရထာလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ဖြစ်သည်။ ရုံးချိန်ဖြစ်တာကြောင့် အပြိုင်အဆိုင် အလှအယက်သွားနေချိန်လည်း ဖြစ်ပြန်သည်။

“ဒီအတိုင်းရပ်ထားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး..လမ်းဘေးခဏကပ်ရပ်ထားမှပဲ ဖြစ်မယ်.. ခဏလောက်ခိုင်းတွန်းပေးကွာ”

စေတနာမရှိပေမယ့် လူတကာအဆိုအဆဲက အမြန်လွတ်အောင် ဆင်းတွန်းပေးဖို့ ‘ရူပါ’ ဆုံးဖြတ်ရသည်။ လူစည်ကားတဲ့ မြို့လယ်ခေါင်ကြီးမှာ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် ဖင်ကုန်းမတတ် ကားဆင်းတွန်းနေရတာ ဘယ်လောက်တောင် ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်သလဲ။ အရှက်လွန်နေတဲ့ မျက်နှာနီနီကို အောက်ငုံထား ကားကိုလမ်းဘေးရွေ့သွားအောင် အားစိုက်ပြီး ‘ရူပါ’ တွန့်နေမိသည်။

သူလည်း တအားကုန်တွန်းနေတာပါပဲ။ နံဘေးကလည်း ပွတ်ကာသီကာဖြင့် ကားကြီးကားငယ်အသွယ်သွယ် ဖြတ်သန်းသွားနေတာမို့ လန့်လည်းလန့်နေမိသည်။

“တွန်းပါကွ.. မင်းသမီးလို မထိတထိလုပ်မနေနဲ့နဲ့”

“အော်မနေနဲ့ ဒီမှာတွန်းနေတာ မမြင်ဘူးလား... ဂျွန်မ ကူတွန်းပေးနေလို့ ကားရွေ့နေတာပေါ့ ရှင်တစ်ယောက်တည်းဆို”

ဖြစ်မလား”

တစ်ခွန်းမခံ ပြန်အော်ပြောတဲ့ သူမအား ဂရုစိုက်မနေနိုင်တော့ဘဲ လွတ်နေတဲ့ ကားလမ်းဘေးတစ်နေရာစီ ကားကို အဆင်မပြေအောင် ရွှေ့ရသည်။

ပြေးရင်းတွန်းရင်းနဲ့ သူတက်ထရက် ပုဆိုးအောက်နားက တစ်ထွာခန့် ပြသွားပါသေးသည်။

“ဟူး.. မောလိုက်တာ”

ဟု သူညည်းနေစဉ် သူနဲ့ဘေးကို သူမရောက်လာပါသည်။

“မောတာကို စာဖွဲ့မနေနဲ့.. ကားစက်ကို အရင်ကောင်းအောင်ပြန်ပြင်... အလုပ်တွေက တန်းစီနေတာ တော်ကြာမမှီဘဲ နေလိမ့်မယ်”

“မမှီလည်း မတတ်နိုင်ဘူးကွာ... ကားကပျက်သွားတာ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ.. ပြီးတော့ ငါလည်းမပြင်တတ်ဘူး”

“ဒါဆို.. ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

“ဝပ်ရှော့ဆရာသွားခေါ်ရမှာပေါ့.. ‘အုန်းခင်’ တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲလုပ်ရတာဥစ္စာ”

“ရှင် ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး ကားမပြင်တတ်ဘူးလား”

“အခု မင်းဘေးက ဖြတ်သွားတဲ့ ယောက်ျားတွေကို ကြည့်ကြည့် ကားပြင်တတ်သလားဆိုတာ...တစ်ရာမှာငါးယောက် ပြင်တတ်ဖို့ဆိုတာ ခပ်ရှားရှားပဲ အောင်းမေ့ထား”

“အဲဒီ ခပ်ရှားရှား ငါးယောက်ထဲမှာ ရှင်မပါဘူးမှလား”

“မပါဘူးကွာ... ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး... ဝပ်ရှော့ဆရာ သွားခေါ်ချည်”

သူ့အား မျက်စောင်းထိုးကာ သူမတစ်ဖက်သို့ ချာစာနဲ့

လှည့်လိုက်လေသည်။ မောဟိုက်ပင်ပမ်းနေချိန်မို့ ‘သတိုး’ ဒေါသ ဖြစ်မိတာ အဆန်းတော့မဟုတ်။ လူတစ်ကိုယ်လုံး ရွေးတွေနဲ့ရွဲ နစ်နေရသည်။

ဒီကြားထဲ ဘယ်မှာမှန်းမသိသည့် ဝပ်ရှော့ဆရာကို ရှာ ခြေနှုတ်အုံးမယ်ဆိုတာတော့ သူဒေါသမထွက်လို့ ဘယ်သူဒေါသ ထွက်မလဲပြော။

“ဝပ်ရှော့ဆရာ မင်းသွားရှာလိုက်ခေါ်လိုက်ပါလား.. ဘားကိုစိတ်မချလို့ ငါ့စောင့်နေလိုက်မယ်”

“ကျွန်မ စောင့်နေပေးမှာပေါ့.. ရှင့်ဟာရှင်သွားရှာချည်”

“မင်းတော်တော် ရေသာခိုတတ်ပါလား”

“ဘာရေသာခိုတာလဲ.. ရှင်သာယာကျုံးဖြစ်ပြီး မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ကပ်သတ်နေတာ”

“ဟေ့.. ဒီအချိန်မှာ ယောက်ျားတွေ မိန်းမတွေ ခွဲခြားမနေနဲ့ အားလုံးတန်းတူပဲ လုပ်ရမယ်”

“မလုပ်နိုင်ဘူး”

“မင်းကွာ...”

‘သတိုး’ သည် အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် သူမအနားမှ ထွက် ခဲ့လိုက်ပါသည်။ ခေါင်းအတော်မာတဲ့ မိန်းမစားမျိုးပါလား။ ချိုလှမ်းချင်းစာစိတ်လည်း နည်းနည်းလေးမှ မရှိပေ။ နေရာတကာ ထိုက်ပြီး တွက်ကပ်နေသဖြင့် ‘သတိုး’ ရင်ထဲ ဆွဲထိုးချင်စိတ်ကို ချုပ်ကိုင်နေရသည်။

ကျောခိုင်းထွက်သွားသော ‘သတိုး’ ကိုကြည့်ပြီး ‘ရွတ်’ ထည်း မဲလိုက်မိသည်။ ကားပြင်ဆရာ သွားရှာရမှာ မိန်းမတစ် ယောက်ရဲ့ အလုပ်လား။ ကားကိုစတိုင်နဲ့မောင်းတတ်ရင် ဖျက်

တဲ့အခါ ပြင်တတ်ဖို့လည်း သူ့လုံ့လထုတ်ရမှာမဟုတ်လား။ ‘ရူပါ’ ကပဲ သူ့တပည့်လို သွားရှာခေါ်ခဲ့ပေးရမဲ့ အချိုးမျိုးကတော့ ဆောရီးပါပဲ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ရောက်သွားသော သူ့ကိုကြည့်ရင်း ‘ရူပါ’ အံ့ဩသွားရသည်။ ပုဆိုးအောက်နားကြီး ကွဲနေတာ မသိဘူးလားမသိ။ လမ်းသွားတိုင်း သူ့ခြေထောက်တစ်ဖက်လုံးက ထွက်ထွက်လာသဖြင့် ရယ်စရာတော့ ကောင်းနေရပါသည်။

ကားတွန်းရင်း ပုဆိုးပြဲသွားတာ ဖြစ်ရမည်။ သူ့ပုဆိုးကလည်း ဘယ်နှစ်ခုနှစ်ထဲက ဆွေးမြေ့နေတဲ့ ပုဆိုးလဲမှမသိတာ ပုဆိုးဝတ်တာတောင် အဆွေးအမြေ့ကိုဝတ်တဲ့ ကပ်စေးနဲကော်တရာနဲ့မှ လာတွေ့နေရသည်။

အင်္ကျီဆိုရင်လည်း ခပ်နွမ်းနွမ်းထဲကသာ ဝတ်ဆင်နေတာကို တွေ့မြင်နေခဲ့ရသည်။ ဖိနပ်ကလည်း ဟိုတစ်ခါ ပြတ်သွားတဲ့ဖိနပ်ကို ခေါင်ပြန်ချုပ်ပြီး စီးထားတာမှန်း သူမသိသည်။ သူများကိုသာ ပြောနေတာ သူမလည်း ပြတ်သွားတဲ့သံကြိုးကို ပြန်ချုပ်ပြီး စီးထားတာပဲ မဟုတ်လား။

အဝတ်အစားကတော့ သူ့လောက် ဒီတိမ်အောက် မဆွေးမြေ့တာသေချာပါသည်။ သူနဲ့ ‘ရူပါ’ ယှဉ်ရင် သူက ‘ရူပါ’ ထက် ပိုမွဲသောသူ ဖြစ်ရပါမည်။ ‘ရူပါ’ အတွေးတွေက တဖျော်တခေါ်ရည်ထွက်ကုန်ရ၏။ သူမနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ သူနဲ့ဘဝချင်းနှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရမှာပါလိမ့်။ မဆိုင်လိုက်တာ။ သူ့အကြောင်းထိုခေါင်းထဲက ထုတ်ပြစ်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပဲ ငေးကြည့်နေတော့သည်။

ဘယ်အချိန် သူမအနား သူပြန်ရောက်လာသလဲ မသိလိုက်

ကားရှေ့ဘောနတ်အဖုံးကို မှီရပ်နေသည့် ‘ရူပါ’ အား တွန်းထုတ်လိုက်မှပဲ သိတော့သည်။

“ဖယ်...ဖယ်... ဇိမ်နဲ့ရပ်နေဖို့ အချိန်မရှိဘူး”

ချွေးတရွဲရွဲ မျက်နှာနီနီက ဒေါသဖြစ်နေသယောင်ရှိသည်။ ပင်ပမ်းလို့ ‘ရူပါ’ အားလာမဲနေမှန်းလည်း သိပါသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာမှာသာ ရပ်ရင်း ကားပြင်ပြီးသည့်အထိ သူမ စောင့်ကြည့်နေလိုက်၏။

“ပြီးပြီ တက်တော့.. သူ့ကိုယ်သူ ဘာများအောင်းမေ့နေလည်း မသိဘူး... လက်ကလေးပိုက်လို့ အိုက်တင်နဲ့”

ကားတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်ကာ စက်ကိုနှိုးနေသည်။

“ဒုက္ခပဲ... ကိုယ့်လက်နဲ့ကိုယ်ပိုက်တာတောင် သူ့ဆီမှာပါမစ်တင်ရမလို ဖြစ်နေပြီ.. ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ နေရာတကာ လိုက်ပြောနေတယ်”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး သူမပြန်ပက်လိုက်၏။

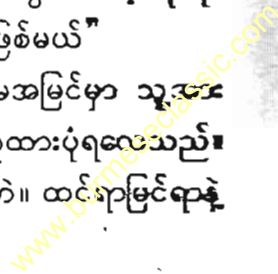
“ပြောရမှာပဲ ငါက ပင်ပမ်းတော့ အသံထွက်တာမဆန်းဘူး အပြောမခံချင်ရင်... မင်းလည်း အပင်ပမ်းခံပြပေါ့”

“ရှင်က ပင်ပမ်းလို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး.. ပုဆိုးကွဲသွားလို့ ရုန်လိုပြီး အသံထွက်နေတာမှန်း ကျွန်မသိတယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုတာပေါ့.. ရှင့်လို ကော်တရာအတွက်တော့ ပုဆိုးပြဲတာလောက်ကိုလည်း ရင်ထုမနာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်”

‘သတိုး’ ရင်ထဲ ရှက်သွားမိသည်။ သူမအမြင်မှာ သူ့အေးအေးကလေးကပ်စေးနဲတဲ့ ကုပ်ကုပ်ဆဟု မှတ်ယူထားပုံရလေသည်။ သူ့အခြေအနေ သူ့ဘဝကို သူမမှ မသိသေးဘဲ။ ထင်ရာမြင်ရာနဲ့

သူမ ပြောဖို့မကောင်းပေ။

“လူတစ်ယောက်ဘဝအခြေအနေကို သေချာမှသိဘဲနဲ့ မင်းရမ်းသမ်းမကဲ့ရဲ့နဲ့ .. ငါကပ်စေးနဲ့တဲ့ကောင်စားမျိုး မဟုတ်ဘူး”

ဟု သူ့စကားကို သူမက မျက်ခုံးပင့်ကာ မယုံသလိုပြုံးနေလေသည်။

“ကျွန်မပြောတာ မှားမမှား... ရှင့်စီးထားတဲ့ဖိနပ်က သက်သေခံနေတယ်လေ”

“မင်းစီးထားတဲ့ဖိနပ်ကရော အသစ်မို့လို့လား... အင်လုပ်ပြီးစီးထားမှန်းသိသာတယ်”

“ဘာဖြစ်လဲ အင်... ရှင့်လောက်မရွဲမပြဲရင် ပြီးတာပဲ”

ဟင်းကနဲ့ အသံကျယ်ကျယ်ထွက်ကာ သူနှုတ်ပိတ်သွားတော့သည်။ သူမဖက်ကလည်း လေကြောရှည်ပြီး ဘာစကားမှ ဆက်မပြောရဲတော့။ တစ်ခွန်းပြောတာနဲ့ ဘုဘောက်ကျနေအုံးမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ပါးစပ်ပိတ်ထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ရုံးအလုပ်တွေလုပ်တော့လည်း လူချင်းကပ်ရက်ရှိနေပေမယ့် စကားမပြောဖြစ်ကြပေ။ မျက်နှာကိုယ်ဆီပုတ်ကာ ခပ်တင်းတင်းနေမိကြပါသည်။

အခန်း [၂]

“ ‘ရူပါ’... ‘ဖြူဖြာ’ ကျူရှင်ဆရာမရဲ့မောင်က သမီးတို့ သဘောကျလို့တဲ့ကွယ်.. ‘ဖြူဖြာ’ ကတစ်ဆင့် သမီးအကြောင်း တွေမေးနေတယ်.. သူတို့တစ်အိမ်လုံးကလည်း သမီးနဲ့ဆို သဘောတူတယ်တဲ့”

စားလက်စထမင်းပင် သီးမလိုဖြစ်သွားရသည်။ ဘယ်က ဘယ်လိုဇာတ်လမ်းတွေ ပေါ်ပေါက်လာရလဲမသိ။ ‘ဖြူဖြာ’ တစ်ယောက်ကျူရှင် ကောင်းကောင်းမတက်ဘဲ အောင်သွယ်တော်လှုပ်နေတာနဲ့ စာမေးပွဲကျကိန်းမြင်နေမိပါသည်။

“သမီးကဖြင့် သူ့ကျူရှင်ဆရာမအိမ်ကို တစ်ခါလား ရောက်ဖူးပါတယ်.. ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူ့မောင်က ကြိုက်သွားရတာတုန်း... မဖြစ်နိုင်တာ မေမေရယ်.. ‘ဖြူဖြာ’ လျှောက်နောက် ဆုတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“မနောက်ပါဘူး.. တကယ်အတည်ပြောပြနေတာပါ... ဟိုတစ်နေ့ကတောင် ‘မောင်သန်းလွင်’ ကိုယ်တိုင် ‘ဖြူဖြာ’ ဟိုအားမောင်းပြီး အိမ်အပြန်လိုက်ပို့ပေးသေးတယ်.. ‘ဖြူဖြာ’ ပြောတာတော့ သမီးကိုလာကြည့်တာတဲ့လေ”

ဦးနှောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟင်း လူကိုများလာကြည့်ရတယ်လို့.. နာမည်ကလည်း ‘သန်းလွင်’ တဲ့ ... တိုးလိုက်တာ မရမ်းပင်လို ချဉ်စုပ်စုပ်ဖြစ်နေရင်တော့ ဒုက္ခပဲ”

မတွေ့ရသေးပေမယ့် ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ သူမဖက်က ကြိုအမြင်ကတ် မှန်းတီးနေမိသည်။ စပ်ဟပ်ပြီးမှ လင်တစ်ယောက် ရမယ့်ကိစ္စမျိုးကို သူမဖက်က တကယ် Feel အောက်ပါသည်။ ဒီအတိုင်းနေလို့မှ မရဘူးဆိုရင်လည်း ရှိပါစေတော့။

“မငြင်းနဲ့.. နည်းနည်းပါးပါတော့ တီးခေါက်ကြည့်ရမှာပဲ ‘မောင်သန်းလွင်’ တို့က အဆွေရင်လည်းရှိတယ်... ငွေကြေးလည်းချမ်းသာတယ်... ပြီးတော့ သူကိုယ်တိုင်လည်း သဘောထားဆိုတော့ ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေကလည်း ဆိုးမှာမဟုတ်ဘူး.. စဉ်းစားရွေးချယ်ရမယ့် သားမက်မျိုးထဲမှာ ‘မောင်သန်းလွင်’ က ထိပ်ဆုံးက ပါနေတယ်”

“သိလှချည်လား.. မေမေအိမ်ထဲမှာနေပြီး ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေသလဲ”

စားပြီးသားပန်းကန်ကိုယူကာ လက်ဆေးဘေစင်မှာ ဆပ်ပြာဝတ်နဲ့ပွတ်တိုက်ဆေးနေရင်း သူမ သိချင်တာဆက်မေးသည်။

“ ‘ဖြူဖြာ’ ပြောပြတာလေ.. ပြီးတော့ လမ်းထိပ်တိုက်က ပွဲစား ‘မမြ’ ကိုလည်း နည်းနည်းအစ်အောက် မေးမြန်းကြည့်တာတာ”

“မေမေနဲ့တော့ ခက်ပါတယ်.. ပွဲစား ‘မမြ’ သိမှတော့ တစ်ရပ်ကွက်လုံးလည်း သိပြီပေါ့...တကယ်ဟုတ်မဟုတ်ဖြင့် မဆေးချာသေးဘဲနဲ့ လျှောက်မေးကြည့်နေတယ်”

သူမ တကယ် စိတ်ရှုပ်သွားရသည်။ ယောက်ျားရမှ သူမ

ဘဝက တင့်တယ်ပြည့်စုံမှာတဲ့လား။ အခုလည်း မချမ်းသာပေမယ့်စိတ်ချမ်းသာစွာဖြင့် ထမင်းနှစ်နပ်တော့ မှန်မှန်စားနေရတာပဲဟာ။ စည်းစိမ်ချမ်းသာရှိပြီး စိတ်မပျော်ရွှင်ရတဲ့ဘဝမျိုးကို သူမ မှန်းသည်။ ဘဝကို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပျော်ပျော်ပဲဖြတ်သန်းချင်ပါသည်။

“ဘာလို့တကယ်မဟုတ်ရမှာလဲ သမီးရယ်.. သမီးသာ သဘောတူရင် သူတို့ဖက်က စေ့စပ်လိုက်ဖို့အဆင်သင့်ပဲတဲ့”

“မေမေ့ကို သူတို့ကိုယ်တိုင် ပြောသလား”

“ ‘မောင်သန်းလွင်’ ကိုယ်တိုင်... အိမ်ကိုလာရင်းနဲ့ပြောသွားတာ”

“ကျွတ်.. မရမ်းပင်နဲ့တော့ ခက်ပါတယ်.. သူနဲ့ဖြင့်စကား တောင်မပြောဘူးဘဲနဲ့များ စေ့စပ်ဖို့အထိ အဆင့်တွေကျော်ချင်နေတယ်.. မဖြစ်ဘူး နောက်တစ်ခါ သူတို့ဖက်က တခုခုပြောလာရင် သမီးနဲ့အရင်တွေကြည့်လိုက်ပါလို့ မေမေ ပြောပေး.. သမီးသူ့ကို အကဲခတ်ကြည့် ကြည့်မယ်”

“ငြင်းဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့နော် ‘ရှုပါ’ .. သမီးအကြီးဆုံး တစ်ယောက်အနေနဲ့ အရာအားလုံးကိုပိုင်ဖို့သတ္တိရှိရမယ်.. အဖေတို့ဘဝက သမီးအပေါ်မှာပဲ မှီခိုရပ်တည်နေရတာ”

သူမဘဝကြီးတစ်ခုလုံးကို အဆုံးခံပြီး မိသားစုအတွက် ငဲ့လိုက်ရမှာလား။ အခုလည်း သူမ တတ်စွမ်းသရွေ့တော့ အားလုံးစိတ်ချမ်းသာ ပြည့်စုံအောင် ထောက်ပံ့လုပ်ကျွေးနေတာပဲ မဟုတ်လား။ သမီးအကြီးဖြစ်ရတဲ့ဘဝက မလွယ်လှပါလား။

“သမီးစဉ်းစားပါအုံးမယ် မေမေရယ်.. ဇွတ်ကြီးတော့စိတ်မချင်ပါနဲ့.. အားလုံးအတွက်သမီးအိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပေမယ့်

ကိုယ်ထင်ထားသလို မဖြစ်လာတဲ့အခါကျရင် သမီးပဲဒုက္ခရောက်ရမှာ.. 'မရမ်းပင်' ကို သမီးအကဲခတ်ကြည့်ပါအုံးမယ်"

"ဘာ.. 'မရမ်းပင်' လဲ... 'မောင်သန်းလွင်' ပါကွယ်"

"ထားပါတော့ "

'ရူပါ' ထမင်းစားပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းထွက်လာတော့ 'ဖြူဖြာ' ကျူရှင်မှ ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ ကြုံနေသည်။ 'ကျော်စွာ' ကတော့ လမ်းထိပ်က သူ့ဘော်ဒါတွေနဲ့ ဘောလုံးကန်နေလိမ့်မည်။

"မမကြီး... 'ကျော်စွာ' လမ်းထိပ်မှာဘောလုံးကန်ရင်း ရန်ဖြစ်နေတယ်.. 'ဖြူဖြာ' ခေါ်တာလည်း မလာဘူး"

အနားယူမယ်ပင် မကြံရသေး ပြဿနာက တက်လာပြီ။ 'ကျော်စွာ' အတွက်စိတ်ပူမိတာမို့ ဖိနပ်အမြန်ကောက်စွပ်ရင်း လမ်းထိပ်ထွက်ဖို့ ပြင်ရသည်။

"မေမေလည်း လိုက်ခဲ့မယ်လေ..."

"နေ နေ ရတယ် ... သမီးပဲသွားလိုက်မယ်"

" 'ဖြူဖြာ' လည်း လိုက်ခဲ့မယ် "

'ဖြူဖြာ' လက်ကိုဆွဲကာ သွက်သွက်လက်လက်ပင် လမ်းထိပ်ရှိဘောလုံးကွင်းသို့ လာခဲ့မိသည်။ 'ရူပါ' ရောက်သွားတဲ့ အချိန်မှာ 'ကျော်စွာ' နဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက် မြေကြီးမှာထိုးကြိတ် နပမ်းလုံးနေလေသည်။

ဖြန်ဖြေမယ့်သူမရှိဘဲ ညာသံပေးကာ မြောက်ပေးနေတဲ့ အသံတွေသာ ဆူညံလျှက်ရှိ၏။

"ဟဲ့ .. 'ကျော်စွာ' တော်တော့... လူချင်းခွဲပါဟဲ့ ငါပြောနေတာ ကြားလား"

အော်ရင်းဟစ်ရင်းနဲ့ပင် လူချင်း မရမကခွဲပစ်ရပါသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ခုမှပင် ကျန်တဲ့ကောင်လေးတချို့က ဝင်ဆွဲဖော်ရတော့သည်။

"နင်တို့ကလည်း အတူတူတော့ကစားတတ်တယ်.. ရန်ဖြစ်တဲ့အခါကျတော့ ဖြန်ဖြေဖော်မရဘူး.. မြောက်ပေးနေကြသေးတယ်"

အကုန်လုံးကိုသိမ်းကြိုးရမ်းကာ 'ရူပါ' အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။ 'ရူပါ' သာရောက်မလာရင် ဘယ်အချိန်ထိအောင် သတ်ပုတ်နေကြမလဲမသိ။

"ကျွန်တော်တို့လည်း တားတာပဲဗျ.. ဒီကောင်က ဇွတ်ထိုးတာ.. အစ်မကိုထိလိုတဲ့"

"မင်းတို့ရန်ဖြစ်တာ ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ"

" ဆိုင်တယ်.. 'မိုးကြီး' က အစ်မကိုကြိုက်လို့ဆိုပြီး 'ကျော်စွာ' ကို ယောက်ဖခေါ်တာကနေ စဖြစ်ကြတာ"

ဒုက္ခ... 'ရူပါ' ဘဝလည်း မလွယ်ပါလား။ အိမ်မှာနေတဲ့ အမေနဲ့ညီမကလည်း စပ်ဟပ်ပြီး ယောက်ျားပေးစားနေလို့ စိတ်ရှုပ်ရတဲ့ကြားထဲ အပြင်ထွက်တဲ့မောင်ငယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးလည်း စိတ်ရှုပ်စရာကြုံရသည်။

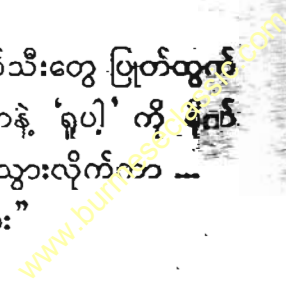
လူငယ်အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ကြတာ 'ရူပါ' နဲ့ဆိုင်စရာလား။ 'ရူပါ' ကြောင့်ဆိုတော့ မိန်းခလေးတန်မယ့် သိက္ခာကျလှသည်။

" 'မိုးကြီး' ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ "

" သူလေ.. "

ဆံပင်စုတ်ဖွားနဲ့ အင်္ကျီရင်ဘတ်ကြယ်သီးတွေ ပြုတ်ထွက်နေသော ဖရိုဖရဲကောင်လေးက မှန်တေတေနဲ့ 'ရူပါ' ကို မိုက်ကြည့်နေပါသည်။ 'ရူပါ' သူ့အနားတိုးကပ်သွားလိုက်ကာ --

"မင်းက ငါ့ကို ကြိုက်တယ်ဟုတ်လား"

“ဟုတ်တယ်”

“မင်းအသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ဆယ့်ကိုး”

“ဟိုး... ချာတိတ်ပဲရီသေးတာပဲ.. ချာတိတ်အရွယ်နဲ့များကွာ... မင်းမို့လို့ ငါ့ကို စိတ်ကူးယဉ်နေတယ် မင်းမှတ်ထား မင်းထက်ငါ ငါးနှစ်ပိုကြီးတယ်”

“အသက်ကြီးတာ ငယ်တာ အချစ်မှာကန့်သတ်ချက်မရှိဘူး... ငါးနှစ်မကလို့ နှစ်ငါးဆယ်ပဲကြီးကြီး ကျွန်တော် ချစ်ချင်ချစ်မှာပဲ”

“ချစ်လေ.. တခြားသူကို သွားချစ် ရတယ်.. ငါ့ကိုတော့ မချစ်နဲ့ ကိုယ့်မောင်နဲ့ ရွယ်တူလောက်ကို ငါဖီလင်မလာဘူး... နားရွက်ဆွဲခေါင်းခေါက်ပဲ လုပ်ချင်တယ်အောင်းမေ့... ဒါ ငါအပြတ်ပြောတာ.. နောက် မင်းပါးစပ် မသရမ်းမိစေနဲ့ ... အသရေပျက်မှုနဲ့ ရဲစခန်းတိုင်မယ် အောင်းမေ့ထား”

မျက်နှာတည်တည်ပုတ်ပုတ်ဖြင့် ‘ကျော်စွာ’ ကို ဆွဲခေါ်ကာ အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ‘ကျော်စွာ’ မျက်နှာတပြင်လုံးလည်း ဖူးယောင်နေသည်။ မေမေမြင်ရင်တော့ဖြင့် စိတ်ကောင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ပေ။ ရန်ရှာလာသော ‘ကျော်စွာ’ ကိုပဲ စိတ်တိုမိပါသည်။

“နင်ကလည်း အပြင်ထွက်ပြီး ပြဿနာအတော်ရှာတဲ့ကောင်ပဲ.. ကိုယ့်အိမ်မှာ မိန်းမသားတွေပဲ ရှိတယ်ဆိုတာသိခဲ့သားနဲ့ အိမ်စောင့်မယ်မစဉ်းစားဘူး... နင့်အရှုပ်ထုပ်ကိုပဲ ပြန်ရှင်ပေးနေရတယ်”

“မမကြီး’ ကို ထိလို့ ကျွန်တော်ရန်ဖြစ်တာပဲ”

“နောက်မဖြစ်နဲ့.. ဖြစ်လာတဲ့အခါကျတော့ ငါပဲလိုက်ရှင်

နေရတာ ငါ့မှာ အပျိုလေးတန်မယ့် ယောက်ျားအုပ်စုထဲဝင်ကျနေတာ ဘယ်လောက်သိကွာကျသလဲ... ငါပြောတာကြားလား”

‘ကျော်စွာ’ တစ်ယောက်စုပုတ်ပုတ်မျက်နှာထားဖြင့် ငြိမ်သက်နေသည်။ ပြောလက်စနဲ့ ‘ဖြူပြာ’ ကိုပါ ဆုံးမရအုံးမည်။

“ ‘ဖြူပြာ’ လည်းအတူတူပဲ.. ဆယ်တန်းမို့လို့ စာကို ခုတစိုက်နဲ့ ကြိုးစားမလားအောင်းမေ့တယ်... အပိုအလုပ်တွေ ထုပ်နေတယ်..”

“ ‘ဖြူပြာ’ ဘာလုပ်လို့လဲ.. ကျူရှင်မှန်မှန်တက်ပြီး စာထွက်နေတာပဲဟာ”

“ကျူရှင်တက်တာအကြောင်းပြပြီး နင့် ဆရာမမောင်နဲ့ ငါ့အောင်သွယ်နေတာကော ထည့်မပြောတော့ဘူးလား”

“အောင်သွယ်တာမဟုတ်ပါဘူး.. သူ့ကိုယ်၌ကိုက မမကြီးဆိုတမ်းတမ်းစွဲဖြစ်ပြီး စွဲလန်းနေတာ .. ‘ဖြူပြာ’ ဘာမှတောင် မပြောရသေးဘူး”

“မလိမ်နဲ့ .. ငါ့ကိုတမ်းတမ်းစွဲဖြစ်တယ်ဆိုရအောင် သူနဲ့ ငါဘယ်မှာမှ ဆုံဖူးတာမဟုတ်ဘူး”

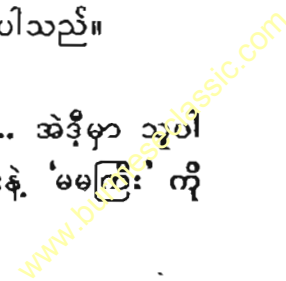
“မဆုံဖူးပေမယ့် ခါတ်ပုံထဲမှာ မြင်ဖူးသွားတာကိုး..”

“ဟင် .. ငါ့ခါတ်ပုံက သူ့ဆီဘယ်လိုလုပ် ရောက်ရတာလဲ”

‘ဖြူပြာ’ တစ်ယောက်သည်တစ်ခါတော့ မျက်စိကလည်လည်နဲ့ အပြစ်ရှိသလို ‘ရူပ’ အားကြည့်နေပါသည်။

“ဟဲ့.. ငါမေးနေတာဖြေလေ”

“ဆရာမကို ပြချင်တာနဲ့ ယူသွားတာ... အဲဒီမှာ သူ့ပါ ဆောက်လာပြီး အတင်းကရောဝင်ကြည့်ရင်းနဲ့ ‘မမကြီး’ ကို ဆွဲသွားတာ”

“စာသွားသင်တာ အေးအေးဆေးဆေးမှမသင်ဘဲ... နင်ရှုပ်
တာနဲ့ငါမှာသောကဝင်နေရပြီ ‘ဖြူဖြာ’ ရဲ့.. မေမေက အဲဒီလူနဲ့
အတင်းကာရောကို သဘောတူနေပြီ”

‘ဖြူဖြာ’ မျက်နှာက အပြုံးကြီးပြုံးသွားလေသည်။ သူ
ဆန္ဒတစ်ခုပြည့်ဝသွားလို့ ပျော်ရွှင်နေတဲ့ပုံအတိုင်းပါ။

“ ‘ကိုသန်းလွင်’ က တော်ပါတယ်... ပိုက်ဆံလည်း အရာ
ကောင်းတယ် သဘောလည်းပြည့်ဝတယ်... ဆွေမျိုးအသိုင်း
အဝိုင်းကလည်းကောင်းတယ်ဆိုတော့ ‘မမကြီး’ အတွက် ငြင်း
စရာမရှိပါဘူး ... ‘ဖြူဖြာ’ လည်း သဘောတူတယ် ... ‘ကျော်စွာ’
ကောပဲ”

တစ်အိမ်လုံး ‘မရမ်းပင်’ ကို ထောက်ခံနှစ်သက်နေကြ
တာပါလား။ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ သူမ တစ်ယောက်ထဲသာ ဘိတ်
ချီးမှသိခွင့်ရတဲ့ ဘဝဖြစ်သည်။ ငြင်းပယ်ဖို့အတွက် ပါးစပ်မဟ
ရဲအောင်ပင် အားလုံးကတက်ညီလက်ညီ သဘောတူနေကြ၏။

အဲဒီလောက်အောင်ပဲ ‘မရမ်းပင်’ က လိုချင်စဖွယ်တန်ဖိုး
ရှိနေသလားလေ။

“ပိုက်ဆံရှိတာ တစ်ခုထဲနဲ့တော့ နင်တို့လူကို ငါမယူနိုင်
ပါဘူး... စိတ်ဓာတ်ရေးရာ ကြည့်ရအုံးမယ်.. ပြီးတော့ ငါကြိုက်
မကြိုက်ဆိုတာက အဓိကကျသေးတယ်လေ”

“ဒါကတော့ ‘မမကြီး’ သူ့ကိုတွေ့ပြီး လေ့လာရမှာပေါ့...
‘ကိုသန်းလွင်’ က ပြောတယ်... ‘မမကြီး’ နဲ့ကိစ္စ လူကြီးချင်းဖြေ
ဆိုပြီးလို့အဆင်ပြေတာနဲ့ မြေကွက်ရှာပြီးတိုက်ဆောက်တော့
မယ်တဲ့...အဲဒီတိုက်မှာ ‘ဖြူဖြာ’ တို့ကိုပါ ခေါ်ထားမှာတဲ့... ‘ဖြူဖြာ’
တို့နေတဲ့ ခုတိုက်ခန်းကို ပြန်ရောင်းပြီး မေမေ သုံးချင်တာသုံး

လှူချင်တာလှူတဲ့... ပြန်မရောင်းဘူးဆိုရင်လည်း နှစ်ချုပ်နဲ့
ငှားထားလိုက်တဲ့”

“အမယ်လေး... တွက်ကိန်းကတော့ ဟုတ်နေတာပဲ... ဘာမှ
တောင်မဟုတ်သေးဘူး ... နားမလည်တဲ့သူတွေကို စည်းစိမ်နဲ့
ဈေးယောင်းနေပြီ... နေရာတကာ ဆရာလုပ်ဝင်စီစဉ်နေရအောင်
သူက ဘာကောင်မို့လို့လဲ... ပြောလိုက်စမ်း ‘ဖြူဖြာ’... ‘ရူပါ’ ဆို
တဲ့မိန်းမနဲ့အရင်စကားပြောကြည့်ပြီးမှ အစီအစဉ်တွေကိုဆွဲလို့...
သူစဉ်းစားတာတွေဖြစ် မဖြစ်ဆိုတာလည်း စောင့်ကြည့်ပါအုံးလို့
ပြောလိုက်”

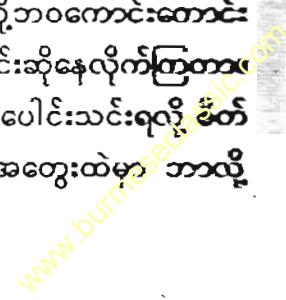
“ ‘မမကြီး’ က ငြင်းမလို့လား”

“ငြင်းသင့်ရင် ငြင်းမှာပေါ့.. လက်ခံဖြစ်ဖို့ကတော့ စိတ်
ကူးထဲမှာတောင် မရှိသေးဘူး”

“ ‘ဖြူဖြာ’ ကတော့ အားလုံးအဆင်ပြေဖို့အတွက် ‘မမကြီး’
ကို ‘ကိုသန်းလွင်’ နဲ့ သဘောတူတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း သဘောတူတယ်... ‘ကိုသန်းလွင်’ နဲ့ ယူ
မှ ကျွန်တော်တို့ဘဝ ပြည့်စုံမှာ ... ဒီအတိုင်းနေလို့ကတော့ ဒဲ့ရင်း
ကနေကို တက်မှာမဟုတ်ဘူး”

‘ရူပါ’ သည် ဝဲတက်လာသော မျက်ရည်စတွေကို နှုတ်
တောင်ဖြင့်ပုတ်ခတ် သိမ်းဆည်းပစ်ရလေသည်။ သူမရဲ့ခံစား
ချက်ကိုတော့ ထည့်မတွက်ပေးကြဘဲ သူတို့ဘဝကောင်းကောင်း
နေ ကောင်းကောင်းစားရရေးအတွက် တောင်းဆိုနေလိုက်ကြတာ
ကိုယ့်အစ်မကြီး မချစ်တဲ့သူနဲ့တစ်သက်လုံး ပေါင်းသင်းရလို့ ခံ
ဆင်းရဲနေမလားဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး သူတို့အတွေးထဲမှာ ဘာလို့
မရှိကြပါသလဲ။

သူမ မှာကျတော့ သမီးအကြီးဆုံးမို့ အိမ်၏တာဝန်ကိစ္စ အားလုံးကို တစ်ယောက်ထဲနဲ့ တာဝန်ယူဖြေရှင်းပေးလိုက်ရတာ 'ဖြူဖြာ' နဲ့ 'ကျော်စွာ' အတွက် သူမရဲ့လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ပျော်စွာ မှုတွေကို အဆုံးရှုံးခံခဲ့ပါသည်။ သူမ တက္ကသိုလ်ပထမနှစ်မှာ ဖေဖေဆုံးသွားတဲ့အတွက် ယိုင်လဲချင်သောအိမ်၏ စီးပွားရေးကို အထောက်အကူရအောင်လို့ဆိုပြီး အဝေးသင်ပြောင်းကာ သူမ အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့သည်။

မေမေ့ကို ဖေဖေရှိစဉ်ကအတိုင်း အိမ်မှာပဲအေးအေးသက်သာ နေခိုင်းခဲ့ပါသည်။ သူမရတဲ့လခမှန်သမျှကို မေမေအား အကုန်ပေးခဲ့သည်။ ဒီကြားထဲ မလောက်ငှလို့သိမ်းထားတဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတချို့ ထုခွဲရောင်းချခဲ့တာလည်း ရှိသေး၏။ ငွေရေးကြေးရေးမပြေလည်တာတွေကို 'ဖြူဖြာ' နဲ့ 'ကျော်စွာ' အား အသိမပေးခဲ့ကြပါ။ သူတို့လေးတွေစိတ်ထဲမှာ အားငယ်စိတ်ဝင်သွားမှာ စိုးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

အဝေးသင်တက်ရင်းနဲ့ပင် ကိုယ်လက်လှမ်းမှီတဲ့ သင်တန်းတချို့တလေကိုလည်း အလုပ်ချိန်နှင့်လွဲကာ တက်ရပြန်သေးသည်။ ဒါမှ လစာကောင်းကောင်းနဲ့ အလုပ်သစ်ပြောင်းလို့ ရမှာ ဖြစ်သည်။ ကြိုးစားရုန်းကန်ရင်းနဲ့ပင် သူမ ဘွဲ့ရခဲ့ရသည်။

လစာကောင်းသော အလုပ်မှာလည်း ရပ်တည်နေနိုင်ခဲ့ပါပြီ။ ခုဆို သူမဝင်ငွေတစ်ခုထဲနဲ့ တစ်မိသားစုလုံး စားသောက်နေကြတာဖြစ်သည်။ ဒီကြားထဲ 'ဖြူဖြာ' က ဆယ်တန်းတစ်နှစ်ကျ လိုက်သေးတာကြောင့် ကျူရှင်စရိတ်ပိုကုန်ဖို့ ဖြစ်လာရလေသည်။

'ကျော်စွာ' က ကိုးတန်း။ အရွယ်တွေကြီးလာပေမယ့် အသိဉာဏ်တွေကြီးမလာတဲ့အတွက် 'ရူပါ' ပဲပိုပြီး ပင်ပမ်းရပါ

သည်။ ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့အနစ်နာခံကာ မပြောခဲ့လေသမျှ သူမ ဘဝအားသူတို့စိတ်တိုင်းကျ ချယ်လှယ်ဖို့ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကိုတော့ သူမ စိတ်သဘောအတိုင်းပဲ ဆုံးဖြတ်ပါမည်။

“ဟိုမှာ မေမေထွက်စောင့်နေတယ်...သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း ကစားရင်းရန်ဖြစ်တယ်လို့ပဲ ပြော ကြားလား...”

'ကျော်စွာ' ခေါင်းညှိမ့်ပြလေသည်။

“ 'ဖြူဖြာ' ကိုလည်းပြောမယ်.. ဒီတစ်ပတ် ငါရုံးပိတ်တဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ 'ကိုသန်းလွင်' နဲ့ တွေ့ချင်တယ်... အိမ်ကို မချိန်းနဲ့ တစ်နေရာရာမှာ ချိန်းမယ်”

“ဘယ်နေရာမှာ ချိန်းမှာလဲ.. ကန်တော်ကြီးလား အင်းယား ကန်စောင်းလား...”

မဲ့တက်သွားသော သူမနှုတ်ခမ်းက တော်တော်နဲ့ပြန်ချ လို့မရခဲ့။ အဖြေတစ်ခုခု ပြန်ပေးရမှာမို့သာ ပြောလိုက်ရသည်။

“လမ်းထိပ်က ကြံရည်ဆိုင်မှာ... ညနေငါးနာရီလောက် စောင့်နေလို့ ပြောလိုက်”

အခန်း [၃]

'သတိုး' သည် သူ့နံ့အေးက ခပ်တည်တည်ပါလာသော 'ရူပို' အားခိုး၊ ခိုးကြည့်ရင်း အကဲခတ်နေမိသည်။ သူမကိုထားခဲ့ပြီး ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ 'သတိုး' မှာ လုပ်စရာရှိသည်။ ထားခဲ့ဖို့အတွက် အကြောင်းပြချက် စဉ်းစားရခက်နေတာဖြစ်၏။ လမ်းလျှောက်ရင်းနဲ့ ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မှန်းမသိခိုးအကဲခတ်မိပြန်သည်။

"ရှင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ.. လူကိုကြည့်၊ ကြည့်ပြီး ဘာကြံစဉ်နေသလဲ မသိဘူး"

သူမက လှမ်းနေတဲ့ခြေလှမ်းကိုရပ်ကာ သူ့ဖက်လှည့်ပြောသည်။ ကြာလာပြီဆိုတော့လည်း သူမ ရိပ်မိသွားတာ အဆန်းတော့ မဟုတ်ချေ။

"ခင်ဗျားကို ကြံစည်တာမဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်တော့်ကိစ္စနဲ့ကျွန်တော် ရှိနေတာ"

"ဘာကိစ္စလဲ"

"ဟာ.. ဒါတော့ဘယ်ပြောလို့ ဖြစ်မလဲဗျ"

"ရှင်ပုံကြည့်ရတာ မအိမလယ်နဲ့... ဧကန္တ ရှင် အီးပါချင်နေတာ မဟုတ်လား"

"ခင်ဗျားပဲပါ.. မဆိုင်တာတွေလျှောက်ပြောနေတယ်.."

"ဒါဖြင့် ဘာလဲ"

"ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ.. ဒီမှာ ကျွန်တော်ဝင်စရာတစ်နေရာရှိတယ်... အဲ့ဒါ ကုန်သွယ်ရေးရုံးကို ခင်ဗျားတစ်ယောက်ထဲ အရင်သွားနှင့်လိုက် သိပ်မကြာဘူး အနောက်က ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့မယ်"

"ရှင်လူလည်မလုပ်နဲ့... ရုံးမှာလုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေက အများကြီး ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲနဲ့ ဘယ်လိုမှမလုပ်နိုင်ဘူး... ရှင်ပါ အတူတူလိုက်ခဲ့"

"မလိုက်ဘူးလို့ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူးလေ... လိုက်ခဲ့မယ်မင်းအရင်သွားနှင့်လိုက်လို့ ပြောနေတာ"

"ရှင်ပေါ်မလာတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

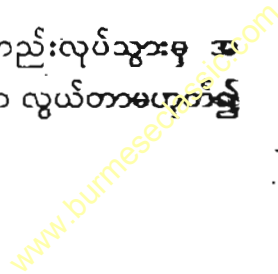
"ဟာ... လာမှာပါ... မင်းတော်တော်လက်ပေါက်ကပ်တဲ့ မိန်းမပဲ"

"ကပ် ကပ်ပဲ ... ရှင့်ကို မယုံဘူး"

'သတိုး' စိတ်ညစ်သွားရသည်။ ဝှတီးဝှကျေနိုင်လှတဲ့ မိန်းမပါလား။ မယုံဘူးဆိုတာ တစ်ခုထဲနဲ့ သူ့အနားကမခွာနိုင်လှင်နေတာ သူ့ကို ဒုက္ခပေးတာဖြစ်သည်။

သူ့ကိစ္စကလည်း ကြုံတုန်းတစ်ခါတည်းလုပ်သွားမှ အဆင်ပြေမှာ။ ရုံးပြန်ရောက်ရင် ပြန်ထွက်ဖို့က လွယ်တာမဟုတ်ဘဲ ဘယ်လိုမှ အဆင်ပြေနိုင်မယ်မထင်။

"မင်းသွားမှာလား မသွားဘူးလား"

“အမယ်... လူကိုများချိန်းခြောက်တဲ့ပုံစံနဲ့ လာပြောနေတယ် ရင်မပါဘဲ တစ်ယောက်ထဲမသွားနိုင်ဘူး မှတ်ထား”

ကျွတ် ကနဲမြည်အောင် သူ့စိတ်ပျက်စွာ စုပုံသပ်လိုက်ရင်း...

“ဒါဆိုလဲ... ဒီမှာ ခဏစောင့်နေ... ငါခုချက်ချင်း ပြန်ရောက်လာမယ်”

ဟု ပြောကာ သူမ အနားမှ ထွက်ခဲ့လိုက်ပါသည်။

“လုပ်ပြန်ပြီ... လမ်းလယ်ခေါင်မှာ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ရပ်နေရအုံးမလိမ့်”

လို့ မကျေမနပ်ပြောတဲ့ သူမအသံကို ကြားပေမယ့် မကြားဟန်ဆောင်လိုက်ရ၏။

‘ရူပါ’ မှာလည်း ခြေလှမ်းကျဲနဲ့ထွက်သွားသော ‘သတိုး’ ကိုကြည့်ကာ တွေ့ရာခဲလုံးကြီးကြီးနဲ့ ကောက်ထုပစ်လိုက်ဖို့အထိ စိတ်ကူးမိပါသည်။ လူကိုထားသွားလိုက်တာ တကယ့်ကိုပြီးလွယ်စီးလွယ်။ သူမကလည်း သူထားသွားတဲ့နေရာမှာ ကျောက်ရုပ်လိုရုပ်နေမယ့် သူမျိုးမှ မဟုတ်တာဘဲ။

စိတ်တိုပုတ်ပွစွာဖြင့် သူ့နောက်ကိုလိုက်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်လမ်းကို ဖြတ်ကူးသွားသော သူ့နောက်ကို အမှီလိုက်ရလေ၏။ ဆိုင်တစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားတာမို့ ဘာဆိုလဲသိရအောင် ဆိုင်းဘုတ်ကို သူမ မော့ကြည့်မိပါသည်။

‘အမိန့်ရအပေါင်ဆိုင်’ ဆိုပါလား။ အော် ... သူပစ္စည်းလာပေါင်တာ လူသိမှာစိုးလို့ သူမအား အရင်သွားခိုင်းနေတာကိုး။ ပစ္စည်းပေါင်တာများ ရက်စရာမှတ်လို့။ သူမလည်း အဆင်မပြေတဲ့အခါကျရင် မေမေ မသိအောင် အပေါင်ဆိုင်သွားခဲ့တာပဲဥစ္စာ။

ကိုယ့်ပစ္စည်းနဲ့ကိုယ် ရက်စရာတော့မရှိပါဘူး။

အတွင်းမှာ သစ်သားဆိုင်းဘုတ် ခပ်ကြီးကြီးတစ်ခု ဆိုင်ထားသေးတာကြောင့် လူတစ်ကိုယ်လုံးမမြင်ရဘဲ ဆိုင်းဘုတ်အောက်ခြေလွတ်နေသော နေရာမှ သူ့ခြေထောက်ကိုသာ မြင်ရလေသည်။ သူ ပြန်ထွက်လာတဲ့အချိန်မှာ သူမကဆိုင်ဆောက်ကို ကျောပေးရပ်နေလိုက်သည်။

“မင်း အတော်စပ်စုတာပဲ”

“ဘာစပ်စုလို့လဲ... ရှင့်ကို လျှောက်ရှာရင်းနဲ့ ဒီနေရာကို ဆောက်လာရတာ”

“ဪ... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပေါ့လေ”

ခါးထောက်ကာ မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော သူ့ပုံစံက ရယ်စရာကောင်းနေခဲ့သည်။ မျက်ခုံးထူထူနှစ်ခုက တွန့်ရှုံ့ကာ မျက်လုံးက ဒေါသအငွေ့နဲ့ရှက်ရိပ်တွေပါ ရှိနေ၏။

“ရှင့် ကြည့်ရတာ... ရက်နေသလိုပဲ”

“မရှက်ပါဘူး... ဘာလို့ရှက်ရမှာလဲ”

မရှက်ပါဘူး ပြောပေမယ့် သူ့မျက်နှာဘာကြောင့် ပိုနီမြန်းသွားရပါသလဲ။ ဘဝတူလိုဖြစ်သွားတာကြောင့် သူမရင်ထဲ အမြင်ထိတ်စိတ်ထက် ခင်မင်စိတ်က လှစ်ကနဲပို့ပေါ်လာသလိုရှိသည်။

“အေးပေါ့နော်... ပစ္စည်းပေါင်တာ ဘာရှက်စရာရှိလဲနော်”

“မင်းက... ငါ့ကို လှောင်တာပေါ့လေ”

“မလှောင်ပါဘူး... အတည်ပြောတာ ပေါင်လို့ရတဲ့ဝိုက်ဆံ့အတိုင်း ရှင့်အတွက်ဖိနပ်တစ်ရံတော့ ဝယ်ဖို့စိတ်ကူးထားတယ် ဆိုတာပဲလား”

“မဝယ်ပါဘူး... ဖိနပ်က လခထုတ်မှဝယ်တော့မယ်... အခု

အတွက် ဆေးဖိုးလိုလို ပေါင်လိုက်တာ”

“ရှင်က အမေနဲ့နှစ်ယောက်ထဲ နေတဲ့သူလား”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်တော့်အောက်မှာ ညီနဲ့ညီမရှိသေးတယ် ကျွန်တော်က သားအကြီးဆုံးဆိုတော့ အစစအရာရာ တာဝန်ယူရတာပေါ့”

သူလည်း သူမလို ဘဝမျိုးနဲ့ပါလား။ အကြီးဆိုတဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ အရာအားလုံးကို ငဲ့ညှာစိတ်မွေးကာ အပင်ပမ်းခံရှာကျွေးနေတဲ့ သူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူမ ဘဝနဲ့တူနေတာမို့ ကိုယ်ချင်းစာကာ စကားတွေဆက်ပြောနေဖြစ်သည်။

“ကျွန်မလည်း ရှင့်လိုပဲ.. အစ်မအကြီးဆုံးဖြစ်နေတော့ အားလုံးအတွက် ပူပင်သောကပိုဖြစ်ရတယ်... ကိုယ့်အတွက်ထက် အငယ်တွေကို ပိုဦးစားပေးမိတယ်... ဒါပေမယ့် အငယ်တွေထက် ပြန်မသိတတ်ကြပါဘူး”

“အတူတူပါပဲဗျာ... သည်းခံခွင့်လွှတ်ရတာ ထုံးစံလို ဖြစ်နေပြီ”

မျှော်လင့်မထားဘဲ သူမနဲ့ဆက်ဆံရေး ပြေလည်မှုရသွားတဲ့ အတွက်သူ ရင်ထဲ ငြိမ်းချမ်းကျေနပ်ရပါသည်။ ဘုဘောက်ကျတော့ဆက်ဆံမှုမျိုးနဲ့ ဆက်ဆံနေရတာ ဘယ်လောက်စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့ရသလဲ။ ခုလိုဆိုတော့လည်း သူမပုံစံက ခင်မင်စရာကောင်းနေရသည်။

“ကျွန်တော် ရုံးကအပြန် အမေအတွက်ဆေးဝယ်ပြီး အိမ်ပြန်ပို့ပေးလိုက်အုံးမယ်နော်... ‘မရူပါ’ ရုံးပြန်ရောက်တဲ့အခါထုမန်နေဂျာကို ကြည့်ပြောထားပေးပါလား”

“ရုံးကအပြန်မဟုတ်လဲ အခုသွားပေးလည်း ရပါတယ်”

ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ ရုံးကိစ္စတွေလုပ်ထားနှင့်မယ်... ပြီးတော့မှ ရုံးပြန်လိုက်ခဲ့လေ”

“ဖြစ်ရဲ့လား ... စောစောကတော့ တစ်ယောက်ထဲမဖြစ်ဘူးဆို”

“အဲဒါ ရှင့်ကို တမင်ဂွပြောတာ... လူမှုရေးကိစ္စရှိရင်တော့ ကျွန်မနားလည်မှုရှိပါတယ်”

“ဒါဆိုလဲ... ကျေးဇူးပဲဗျာ”

သူ ထွက်သွားတော့ ‘ရူပါ’ တစ်ယောက်တည်း ရုံးသို့ သွားခဲ့ရသည်။ လုပ်စရာရှိတာတွေလုပ်ပြီး လက်ခံပြန်ယူရမယ့် အရာတွေကို စောင့်နေစဉ် သူပြန်ရောက်လာသည်။ ဖော့ဘူးအစ်ဘူး သူမဆီ ကမ်းပေးလာတော့...

“ဘာကြီးလဲ”

“ရေခဲမုန့်... ‘မရူပါ’ အတွက်ဝယ်လာတာ”

“ရပါတယ်... ပိုက်ဆံအပိုကုန်တဲ့ အလုပ်တွေမလုပ်စမ်းပါနဲ့ မှာလည်း ပိုက်ဆံရှိတာမဟုတ်ဘဲနဲ့”

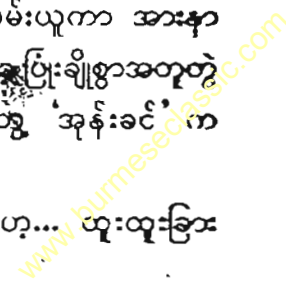
“ဒီလောက်ကတော့ ရှိပါတယ်ဗျာ ...ပြီးတော့ ကျွန်တော် ကပ်စေးနဲ့တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်မပြောတာကို မှတ်ထားတာပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး... အမှန်ကို သိစေချင်လို့ပြောပြတာ”

သူလက်ထဲက ရေခဲမုန့်ဖော့ဘူးကို လှမ်းယူကာ အားနာအနဲ့ပဲ စားလိုက်ရပါသည်။ ရုံးပြန်ရောက်တော့ပြီးချိန်မှာအတူတူပင်လာသည့် ‘ရူပါ’ တို့နှစ်ယောက်ကိုအတွေ့ ‘အုန်းခင်’က ချမ်းအော်သည်။

“ဘာဝင်တည့်လာကြသလဲ မသိဘူးဟေ့... ထူးထူးခြား

“...ပြောနေကြတယ်...”

“ခွါ” က သူ့နေရာသူလျှောက်သွားပေမယ့် ‘သတိုး’ က...
“အုန်းခင်” အနားလာရတာမို့ ရှင်းပြရလေသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ.. ဝန်ထမ်းအချင်းချင်း မပြော
လည်ဖြစ်နေတာကို ညှိယူလိုက်တဲ့ သဘောပါ”

“မင်းဘယ်လို ညှိလိုက်သလဲ”

“ဒီလိုပဲလေ..”

‘ရူပါ’ က သူ့စကားကို ပြုံးနေလေသည်။

“မင်းနည်းလမ်းလေး ငါ့ကိုလည်း ပြောပြစမ်းပါကွာ... ငါ
မှာလည်း ညှိစရာရှိနေလို့ပါ... ငါ့ကိစ္စမပြေလည်တာ မင်းလည်း
သိသားနဲ့”

“ဘယ်သူနဲ့ ညှိမှာလဲ”

“ဟိုမှာလေ”

‘အုန်းခင်’ က ‘ကေသီ’ ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ဇွဲ
သွားသော ‘ကေသီ’ မျက်နှာထားက ကြောက်စရာ။

“သေချင်းဆိုး ‘အုန်းခင်’ နော်.. ပေါက်ကရတွေလျှောက်
ပြောနဲ့... နင်နဲ့ ငါဘာညှိစရာ ရှိသလဲ”

“မပြေလည်တာတွေကိုပေါ့ဟာ”

“ဘယ်တော့မှ မပြေလည်ဘူး... နင့်လိုပြောင်ချော်နေ
ငါ့ရှင်လိုပိန်ရှည်ရှည်ကောင်ကို ငါက စိတ်ဝင်စားမှာတဲ့လား”

“အဲဒီလိုတော့ ပစ်ပစ်ခါခါမပြောနဲ့ဟာ.. ပြောင်ချော်နေ
ငါးရှင်မှာလည်း အသည်းရှိပါတယ်”

“နင့်အသည်းက ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ... ချက်စားလို့ ရတာ
လည်းမဟုတ်ဘူး...”

“ချက်စားလို့မရပေမယ့်... နင်ချစ်ကြည့်လို့တော့ ရပါတယ်
ဟာ... နင်ချစ်ကြည့်လိုက်မှ ငါ့အသည်းရဲ့ တန်ဖိုးကို သိမှာ”

“အေး... ငါသိတာက ဒါပဲ”

‘ကေသီ’ သည် အခန်းထောင့်မှာ ချိတ်ထားသော ဖုန်သုတ်
သည့်ကြက်မွှေးကို ပြေးယူကာ ‘အုန်းခင်’ ရဲ့ ကျောပြင်ကို သုံးလေး
ချက်ဆင့်ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ အရှက်မရှိတဲ့ကောင်၊ လူကြားသူ
ကြားထဲလည်း နားမလည်ဘဲပြောချင်ရာ စွတ်ရွတ်ပြောနေတာ
သည် ‘ကေသီ’ အရှက်ကို ခွဲနေတာနဲ့ မတူပေဘူးလား။

သူ့လုပ်ရပ်တွေက နဂိုရှိတဲ့ခင်မင်တဲ့သံယောဇဉ်တွေကို
တောင် ပျက်ပြားစေနိုင်သည်။ အရွယ်နှင့်မလိုက် အသကုန်ပေါ
နေတာ ဘယ်လောက်အမြင်ကတ်ဖို့ ကောင်းလိုက်သလဲ။ ချစ်ချင်
တဲ့စိတ်ကူး ‘ကေသီ’ ရင်ထဲဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာတော့မှာလဲ။

“တော်တော့ဟာ... ဒီမှာနာလှပြီ... နင်မကြိုက်ရင် နောက်
ငါမပြောတော့ပါဘူး ‘ကေသီ’ ရ”

‘အုန်းခင်’ က တုတ်ကိုလက်နဲ့ ဆွဲဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

“နင့်စကားနဲ့ နင်နော်... ထပ်ပြောရင် နင်နဲ့ ငါနဲ့ အတွေ့ပဲ”

“အေးပါ..”

“ပြောလိုက်ရင် ဒါပဲ... ရုပ်ကိုက တစ်စက်မှ သိကွာမရှိဘူး”

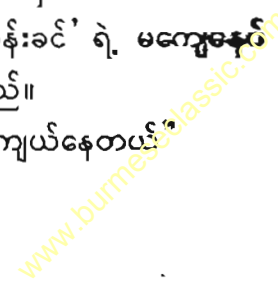
“နင့်ရုပ်ကရော”

“ငါ့ရုပ်က... နင့်ထက် သိကွာရှိတယ် မှတ်ထား”

‘ကေသီ’ လှည့်ထွက်လာတော့ ‘အုန်းခင်’ ရဲ့ မကျေနပ်
ဆူဆောင့်ဆောင့်အသံ ထပ်ထွက်လာသည်။

“ဥပမိရုပ်နဲ့ ဗူးသီးပုပ်ကများ လေကျယ်နေတယ်”

“ဘာ”

‘ကေသီ’ ရဲ့ ဘာဆိုတဲ့အသံ အတော်ကျယ်လောင်သွား
ငါသည်။ ‘ကေသီ’ ကိုများ မူးသီးပုပ်ရုပ်တဲ့။

“ ‘ကေသီ’ ...ဟိုမှာ မန်နေဂျာထွက်လာပြီ တော်တော့ ”

ဟု ‘ရူပါ’ ရဲ့အသံခပ်တိုးတိုးကိုကြားမှ ဒေါသကိုလျော့ကာ
ကိုယ့်စားပွဲကိုယ်ပြန်လာရသည်။

“ ‘ကေသီ’ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ”

“ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... ”

“ ဆရာက ရန်ဖြစ်နေတယ်အောင်းမေ့လို့... ဝန်ထမ်းအချင်း
ချင်းပြဿနာတက်တာ မကြားချင်ဘူးနော်... စည်းစည်းလုံးလုံးပဲ
ရှိရမယ် ကြားလား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

မန်နေဂျာထွက်သွားတော့ ‘ကေသီ’ နဲ့ ‘အုန်းခင်’ ရန်
ဆက်မဖြစ်ပေမယ့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်စောင်းကိုယ်
ဆီ ပြိုင်ထိုးနေကြလေသည်။ ‘အုန်းခင်’ ကလည်း ယောက်ျား
တန်မယ့် တည်တည်ကြည်ကြည်မရှိဘဲ အချိန်တိုင်းမျက်နှာပြောင်
နိုင်သောသူဖြစ်၏။

ခပ်တည်တည်နေတဲ့ ‘ရူပါ’ လိုလူမျိုးကိုတောင် ရရင်ရသလို
မျက်စပစ်လျှာထုတ်ပြတာတွေ ဘာတွေလုပ်ပြတာမို့ မမြင်ဟန်
ဆောင်နေရသည်။

“ ‘ရူပါ’ နော်... ‘သတိုး’ ကိုလည်း တည်တယ်ဆိုပြီး အရော
သွားမဝင်နဲ့... ‘အုန်းခင်’ နဲ့ပေါင်းမှတော့ အဲဒီကောင်လို စိတ်
မျိုးပဲရှိမှာပဲ... ‘အုန်းခင်’ လို ရုပ်မပြောင်ပေမယ့် ရုပ်တည်ကြီးနဲ့
အကြံကြီးကြံမယ့်သူမျိုး ”

ဟု ‘ကေသီ’ ရဲ့အတင်းအုပ်သံကို ‘သတိုး’ ကြားရပါသည်။

ဘာမှလည်းမဆိုင်ဘဲနဲ့ ‘ကေသီ’ တစ်ယောက်သူ့အား စွပ်စွဲ
နေပါလား။ ‘အုန်းခင်’ နဲ့ဖြစ်တဲ့ကိစ္စ သူမြောက်ပေးတာမှ
မဟုတ်ဘဲ။

“ သူများကို အားနာစရာ ‘ကေသီ’ ရယ်... ‘သတိုး’ က နင့်ကို
ဘယ်နှစ်ခါများ မကောင်းကြံဖူးလို့လဲ ပြော ”

“ သူမကြံပေမယ့် ‘အုန်းခင်’ ကိုမြောက်ပေးတဲ့ထဲမှာ သူ
လည်းပါတယ်... ‘ကျော်ကို’ လည်းပါတယ်... ‘မင်းဆွေ’ လည်းအ
တူတူပဲ... အို... ငါတို့ရုံးမှာရှိတဲ့ယောက်ျားတွေ တစ်ယောက်မှကို
မကောင်းဘူး... ကျက်သရေတုံးတွေ ”

သည်းမခံချင်တော့သဖြင့် ‘သတိုး’ အသံထွက်သွားရသည်။

“ ခင်ဗျားစကားလွန်နေပြီ ‘ကေသီ’ ...ခင်ဗျားဖါသာ ‘အုန်းခင်’
နဲ့မတဲ့တိုင်း လူတကာကိုရန်လုပ်မနေနဲ့... ‘အုန်းခင်’ ကိစ္စ
ကျွန်တော်နဲ့မဆိုင်ဘူး... မြောက်ပေးစရာလည်း မလိုဘူး... အနေ
သာကြီးဆိုတာ ခင်ဗျားနားလည်ထား... ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်ကိစ္စ
နဲ့ကိုယ် ယားလို့တောင် မကုတ်အားဘူးအောင်းမေ့ ”

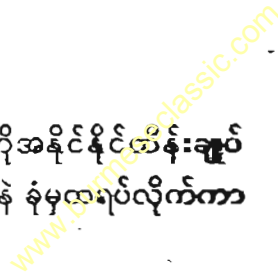
“ ယားလို့မကုတ်အားပေမယ့်... ရန်ထောင်ဖို့ကျတော့ ရှင်
အချိန်ရတယ် မဟုတ်လား ”

“ ရန်ထောင်တာ မဟုတ်ဘူး... ခင်ဗျားသိအောင်ပြောပြနေ
တာ ”

“ မပြောပြနဲ့ မသိချင်ဘူး... မကောင်းတာက မကောင်း
တာပဲ.. ”

“ ခင်ဗျားနော် ”

‘သတိုး’ ရဲ့အံ့ကြိတ်သံက ဒေါသကိုအနိုင်နိုင်ထိန်းချုပ်
ထားရတဲ့ပုံပင်။ ‘ကေသီ’ ကလည်း ဆတ်ကန် ခုံမှထရပ်လိုက်ကာ

“ရှင်ဘာလုပ်ချင်သလဲ... အံ့ကြိတ်ပြီး ကြိမ်းဝါးတိုင်း ‘ကေသီ’ တို့က ကြောက်လိမ့်မယ်မထင်နဲ့”

“မင်းတကယ် မကြောက်ဖူးပေါ့”

“ဝေးသေး”

‘သတိုး’ သည် ‘ကေသီ’ လို ပုကွကွမိန်းမတစ်ယောက်အား အရုံးမပေးချင်သဖြင့် နိုင်ရာကိုကိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“မင်းစကားအတိုင်း မန်နေဂျာနဲ့ သွားတိုင်မယ်”

ဟု သူပြောတော့ ‘ကေသီ’ မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားရ၏။

“ကျွန်မဘာပြောလဲ”

“ဒီရုံးမှာရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေမှန်သမျှ မကောင်းဘူးဆို... ကျက်သရေတုံးတွေဆို”

“အဲ့ဒါ ရှင်တို့ကိုပြောတာပဲ... မန်နေဂျာနဲ့မဆိုင်ဘူး”

“ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင် သွားပြောရမှာပဲ”

ကြီးကျယ်လှသော ‘ကေသီ’ ကို ကြည့်မရအမြင်ကတ် လာသောကြောင့် တကယ်ပဲမန်နေဂျာနဲ့ သွားတိုင်ဖို့ ‘သတိုး’ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ယောက်ျားတန်မဲ့အတိုင်အတောထူတယ်လို့ ဝေဖန်လည်း ဂရုမစိုက်ချေ။

မန်နေဂျာရဲ့ စည်းကမ်းရှိမှုနဲ့ ပြတ်သားမှုကို အားလုံးသိနေပြီး သားမို့ ‘ကေသီ’ တစ်ယောက် သူစကားပြောမဆင်ခြင်မှုအတွက် နောင်တရနေလောက်ပါပြီ။

“တော်ပါတော့ ‘သတိုး’ ရယ်... ကြားထဲက ‘ရူပါ’ ပဲတောင်းပန်ပါတယ်... လုပ်မနေပါနဲ့ အလကားသက်သက် အကုန်လုံး ဆူခံထိနေလိမ့်မယ် ‘ကေသီ’ ကလည်း စိတ်လျော့မှပေါ့... အလုပ်ချိန်မှာ ရန်ဖြစ်တာမကောင်းပါဘူးဟယ်”

သူ့ဒေါသက ‘ရူပါ’ ရဲ့ ဖျောင်းဖြူမှုအောက်မှာ ငြိမ်သက်သေဝပ်သွားရသည်။ ‘ကေသီ’ ကလည်း သူ့စားပွဲမှာ သူပြန်ထိုင်တာ အလုပ်ပြန်လုပ်ဖို့ ပြင်နေသည်။

“ဟေ့ကောင်.. သွားတိုင်မယ်ဆို သွားလေကွာ ဘာလို့ ပြန်ထိုင်နေရတာလဲ.. ဒါမှ ‘ကေသီ’ မှတ်မှာ”

‘အုန်းခင်’ ရဲ့ မြှောက်ပင့်သံကို သူ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“တော်ပြီ.. မင်းအလုပ်မင်းလုပ်တော့... မင်းအာချောင်လို့ ဖြစ်တဲ့ ပြဿနာ ထပ်ဖြစ်ရင် မင်းကိုပဲငါထိုးတော့မှာ”

ဟု လေသံမှာနဲ့ ပြောလိုက်တော့ ‘အုန်းခင်’ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။ ‘ရူပါ’ ကို လှမ်းကြည့်မိတော့ သူ့အား အပြုံးနဲ့ ခိုက်ကြည့်နေတာတွေရသဖြင့် သူ့ရင်ထဲတစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားရတာ ဘာရယ်မဟုတ်ပြန်ပြုံးပြရင်း မျက်နှာလွှဲလိုက်မိပါသည်။

“ဒုက္ခပဲ.. ကားယူလာရင်ပျက်မှာစိုးပြီး ဒီအတိုင်း လာမိပါတယ်.. ဖိနပ်က ပြတ်ပြီ”

သူ့ ညည်းတွားသံကိုကြားပြီး ‘ရူပါ’ က အပြစ်တင်လေ သည်။

“ဖြစ်မှာပေါ့... ဖိနပ်အသစ်မှ မဝယ်တဲ့ဟာကို လခထုတ် ကတည်းက ဖိနပ်တစ်ရုံဝယ်လိုက်အုံးလို့ သတိပေးရဲ့သားနဲ့... ရတယ် ရတယ်လုပ်နေတာ...ကောင်းတယ် ဒီအတိုင်းနေခဲ့တော့”

သူမ စကားနားမထောင်ရကောင်းလားဆိုပြီး ‘ရူပါ’ တစ် ယောက်ဒေါသထွက်နေတာပဲ ဖြစ်ရပါမည်။ ဖိနပ်အသစ်တစ်ရုံ ဝယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့် တခြားကိစ္စတွေနဲ့သူ့ရုပ်နေတာ ကြောင့် ဖိနပ်ဆိုင်ကိုခြေဦးမလှည့်မိတာပါ။ ဒုတော့ မဝယ်လို့ မရတော့ချေ။ ပြတ်သွားတဲ့ဖိနပ်ကလည်း ပြန်ချုပ်စီးလို့မရတော့ တဲ့အရွဲမို့ ပစ်လိုက်မှပဲရတော့မည်။

“ခဏနေပါအုံး ‘ရူပါ’ ရယ်... အခုပဲဝယ်တော့မှာပါ... ‘ရူပါ’ ပြောကတည်းကလည်း ဝယ်မလို့ပါ.. ကိုယ့်ဖါသာရုပ်နေတာနဲ့ပဲ

မဝယ်ဖြစ်တာ..”

“ဒုက္ခတော့ မဝယ်လို့ဘယ်ရတော့မလဲ... ဝယ်ရတော့မှာ ပေါ့... ဖိနပ်ဆိုင်မြန်မြန်ရှာ တော်ကြာ ချိန်းထားတဲ့လူနဲ့လွဲနေ အုံးမယ်”

အလုပ်ကလည်းဒီနေ့မှ အရေးတကြီးဖြစ်နေတာမို့ အမှီ သွားမှကို ဖြစ်မည်။ ရောက်နေတဲ့နေရာကလည်း မြဲကြီးဝင်းကြီး တွေနဲ့နေတဲ့ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်လိုနေရာမျိုးဖြစ်နေတာကြောင့် သူ အခက်တွေ့နေရ၏။ ‘ရူပါ’ မျက်နှာထားက စိတ်ပျက်မှုကြောင့် တင်းမာနေသည်။ နာရီကိုလည်း တကြည့်ကြည့်လုပ်ပြနေသည်။

သေးသွယ်လှပသော မျက်ခုံးတန်းလေးနှစ်ခုက အတွန့် ချိုးကာ အရည်လှဲသောမျက်လုံးရှုံ့ကြီးတွေက စူးရှပြင်းထန်နေ သည်။ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးဝိုင်းဝိုင်းလေးကလည်း ဘာတွေမှန်းမသိ ရေရွတ်နေတာတွေတာမို့ ‘သတိုး’ ပြုံးမိသွားရသည်။ လှတဲ့သူ ချားကျတော့လည်း စိတ်ဆိုးတာတောင် အလှမပျက်ပါလား။

“ဘာရယ်နေတာလဲ... အချိန်ကိုလည်းကြည့်အုံး... ဆယ်ငါး မိနစ်လောက်ပဲ လိုတော့တယ်... ဒီလမ်းထဲကနေ လမ်းထိပ်ကို ပြန်ရောက်ဖို့က ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာမယ် အသွားအပြန်ဆို မိနစ်နှစ်ဆယ်... ဘယ်လိုမှမမှီဘူး ဒါတောင်ဖိနပ်ဆိုင်ရှာရမယ့် အချိန် ထည့်တွက်ထားတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို... ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ဒီအတိုင်းပဲ လိုက်ခဲ့တော့ပေါ့”

“ဟာ”

“ဟာမနေနဲ့... စာရင်းကိစ္စတွေရှင်ပဲပြောတတ်တာလေ တွန့်မမှ မပြောတတ်ဘဲ... ပြီးတော့ အဲဒီ M.D.ကရန်ဘယ်ဆိုတာ

ရှင်လည်းသိရဲ့သားနဲ့ ... 'ကျော်ကို' တို့တောင်လက်မြောက်ပြီး ပြန်လာရတာ”

သူမ ပြောတာလည်း ဟုတ်နေတာကြောင့် သူ ခေါင်းညှိမိ လိုက်ရသည်။ မတတ်နိုင်ပါဘူး။ ဝန်ထမ်းဘဝမှာကိုယ်ရေးကိုယ် တာကိစ္စထက် အလုပ်ကိစ္စကပိုအရေးကြီးတာကြောင့် ပြတ်နေတဲ့ ဖိနပ်စုတ်ကိုချွတ်ခဲ့ကာ ခြေဗလာဖြင့် သူဒီအတိုင်း လျှောက်လာ ခဲ့ရသည်။ ချိန်းထားတဲ့အချိန်ထက် နောက်ကျပြီးမှရောက်လာ တယ်လို့ အပြောမခံနိုင်ပေ။

အချိန်ကိုတန်ဖိုးထားတဲ့သူတွေထဲမှာ သူလည်းအပါအဝင် ဖြစ်သည်။ 'ရူပါ' က သူ့ကိုကြည့်ကာ စိတ်မသက်မသာဖြစ်နေပုံ ရလေသည်။

“ရှင်နဲ့တော့ခက်ပါတယ်... အရာရာကိုကပ်စေးနဲ့နေလို့ မပြီးသေးဘူးဆိုတာ ရှင်အရလက်တွေ့သိရပြီမှလား... ကြည့်ပါအုံး လူမြင်လို့တောင် မကောင်းဘူး... ရှက်စရာကြီး”

“မရှက်ပါဘူး... ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်ပဲဟာ 'ရူပါ' ရှင် နေရင် ကျွန်တော့်အနားမှာမနေနဲ့... ခပ်လှမ်းလှမ်းကပဲ လိုက်ခဲ့ လေ”

“ကျွန်မကဘာမှမဖြစ်ဘူး... ရှင့်အတွက်ပြောနေတာ”

“ဖြစ်ပြီးမှတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး... အဆင်ပြေ အောင်ကြည့်လုပ်ရမှာပဲ... ဖိနပ်ပြတ်ကြီးကို မရမကဟန်မပျက် စီးနေရတာထက်စာရင် ခုလိုခြေဗလာနဲ့ သွားတာကမှ ပိုတောင့် လွတ်လပ်သေးတယ်”

“လွတ်လပ်ရင်လည်း အမြဲတမ်းဒီလိုပဲနေတော့... ဖိနပ် အသစ်ဝယ်မနေနဲ့တော့ပေါ့”

နှစ်ယောက်သားတွတ်ထိုးငြင်းခုန်ရင်းနဲ့ ချိန်းထားတဲ့ ကုမ္ပဏီခြံဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်လာကြပါသည်။ ခြံကကျယ်ဝန်း သားနားသလို ခြံအတွင်းရှိနှစ်ထပ်တိုက်ကြီးကလည်း ဟီးထ အောင် ခမ်းနားလှပလေသည်။ 'ရူပါ' က တိုက်ကြီးကိုကြည့်ကာ သားရေကျပြနေသည်။

“ကောင်းလိုက်တဲ့တိုက်ကြီးနော်... အဲ့လိုတိုက်ကြီးနဲ့နေရ ရင် 'ရူပါ' တော့ သေပျော်ပါပြီ... ရေလည်မိုက်တယ်”

“ကုသိုလ်ကံဆိုတာ ပြောလို့ရမလား 'ရူပါ' ရ... တစ်နေ့ ဒီလိုနေရရင် နေရမှာပေါ့”

“မနေနိုင်ပါဘူး... မဖြစ်နိုင်တာကြီးကို 'ရူပါ' ကစိတ်ကူး မယဉ်တတ်ဘူး”

“ကျွန်တော်ကတော့ ယဉ်တယ်... စိတ်ကူးယဉ်တာ ပိုက် ဆံပေးရတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ရှင့်စိတ်နဲ့ 'ရူပါ' စိတ်နဲ့တူမှမတူဘဲ... ယဉ်ပေါ့”

မှန်တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်တာနဲ့တပြိုင်နက် အပြင် လောကနဲ့ဆန့်ကျင်စွာ အေးမြသွားရလေသည်။ တူညီဝတ်စုံဝတ် ထားသော ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတစ်ယောက်က သူတို့ဆီ လျှောက်လာကာ...

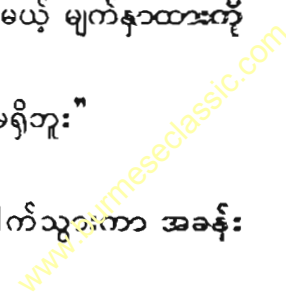
“အစ်ကို ဖိနပ်စီးလို့ရပါတယ်”

ဟု လာပြောသည်။ သူ ရှက်သွားပေမယ့် မျက်နှာထားကို တည်လိုက်ရင်း ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ဖိနပ်ပြတ်သွားလို့ မစီးတာ... ကိစ္စမရှိဘူး”

“ဪ”

ဝန်ထမ်းကောင်မလေး သဘောပေါက်သွားကာ အခန်း

တစ်ခန်းကိုလက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။

“M.D တော့မရှိဘူး... ဒါပေမယ့် G.M ကလက်ခံပြီး တွေ့မယ်တဲ့... ဟိုအခန်းပဲ အစ်ကို”

G.M ဆိုတာ အသက်ကြီးကြီး ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်။ သူတို့ထက်အသက်အနည်းငယ်သာကြီးမည့် မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ မဟာနဖူးနဲ့ကျက်သရေရှိစွာ ဆံပင်တွေကို နောက်လှန်ပြီးပြီး ဆံတုံးထုံးထားသည်။ ပါးလွှာသော မှန်စာအနက်ရောင်မိန်းမအင်္ကျီအောက်မှ ကြိုးမပါတဲ့ဘော်လီက အနည်းငယ်တော့ ပိုဟိုက်ပါသည်။

“ထိုင်ကြပါ... ‘K’ အေးဂျင့်က မဟုတ်လား... ကုန်ပစ္စည်းတွေထုတ်ရမှာအတွက် ပက်ကင်စာရင်းတွေလာယူတာလား”

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ... ဈေးအရင်လာညှိတာပါ... ပထမတစ်နေ့က M.D နဲ့စကားပြော ဈေးညှိတာ အဆင်မပြေလို့ ကျွန်တော်တို့က နောက်တစ်ခေါက်လာပြန်ညှိတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်.. မင်းတို့ပြောတဲ့ ဈေးနဲ့ကျသင့် ငွေကိုတို့ဖက်က ပြန်ကိုက်ကြည့်ပြီးသွားပြီ... အားလုံး OK ပဲ... ဒါကြောင့် ဒီနေ့ပြန်ချိန်းလိုက်တာ”

“ဟာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

“ဒါပေမယ့်... တို့လိုချင်တာက တစ်ပတ်အတွင်းနော်... တစ်ပတ်အတွင်းရမှဖြစ်မှာ ဒီထက်ပိုနောက်ကျလို့ မဖြစ်ဘူး”

‘ရူပါ’ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ကာ မေးဆတ်ပြသည်။ တစ်ပတ်ဆိုတဲ့အချိန်အတွင်းမှာ ပြေးလွှားလှုပ်ရှားရမယ့်အဆင့်တွေက နည်းတာမဟုတ်။ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ထဲ မငြင်းလိုက်ချင်တာကြောင့် သူ ခေါင်းညှိမိပြလိုက်မိပါသည်။ သူတို့ ကုမ္ပဏီရေရှည်အကျိုး

အတွက် သူတို့ကြိုးစားပေးရမှာပေါ့။

“စာရွက်စာတမ်းတွေကတော့ စုံပါတယ်... လိုတာမရှိစေဘူး... မင်းတို့ဖက်က မြန်ဖို့ပဲလိုတာ”

“စိတ်ချပါ... ကျွန်တော်တို့အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပေးပါမယ်”

“ကတိပေးပြီးရင် တို့က တည်မှကြိုက်တာနော်... မင်းတို့ကုမ္ပဏီနဲ့ရေရှည်လက်တွဲ သွားချင်လို့ပြောတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

လိုအပ်တဲ့စာရွက်စာတမ်းတွေကို သူပဲ စစ်ဆေးယူရလေသည်။ ‘ရူပါ’ က ဒီကိစ္စတွေသိပ်ပြီး နားမလည်ချေ။ နားလည်ရအောင်လည်း သူ့လုပ်ငန်းပိုင်းနဲ့ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စမျိုးမှမဟုတ်ဘဲလေ။

“ပြည့်စုံပါပြီ... ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါအုံး”

“အအေးတော့ သောက်သွားအုံးလေ”

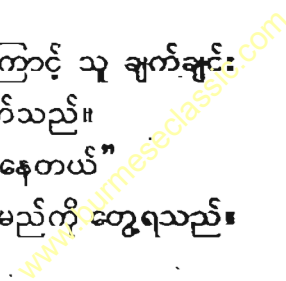
စားပွဲပေါ်တင်ထားသော အအေးဖန်ခွက်ကိုယူကာသောက်နေရင်း အခန်းတွင်းကို မျက်လုံးကစားကာ လျှောက်ကြည့်နေမိပါသည်။ မိုးပြာရောင်ပစ္စည်းပစ္စယတွေ အတော်များများစားစားရှိနေတာကို သတိပြုမိသည်။ ပန်းအိုးမှာထိုးထားတဲ့ ပန်းပွင့်လေးတွေကအစ သူ မမြင်ဘူးသည့် အပြာနုရောင်ပန်းပွင့်လေးတွေဖြစ်နေပါသည်။

“မင်းပြန်ရင် ဒီအတိုင်းပြန်မှာလား ... ကားလည်းမပါဘူးဟုတ်လား”

ဟု G.M ရဲ့ မထင်မှတ်တဲ့မေးခွန်းကြောင့် သူ ချက်ချင်း အာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ခေါင်းညှိမိပြလိုက်သည်။

“ရော... တို့ကဒ် မင်းတို့ကို ပေးဖို့မေ့နေတယ်”

ကဒ်မှာ ‘မိုးပြာပြာ’ လို့ ရေးထားတဲ့နာမည်ကို တွေ့ရသည်။

“အဖေ... ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါအုံး”

“မင်းအတွက် ဖိနပ်တစ်ရုံ အပြင်မှာချထားပေးထားတယ်... စီးသွားလိုက်... အသစ်စက်စက်ကြီးတော့မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ... တို့ဦးလေးရဲ့ဖိနပ်ကို ယူပေးလိုက်တာ”

“ရပါတယ်ဗျာ... လမ်းထိပ်ရောက်မှ ကျွန်တော်ဝယ်စီးလိုက်ပါမယ်”

“ဟေ့... အားနာမနေနဲ့... အပြင်မှာနေဒီလောက်ပူနေတာ ကတ္တရာလမ်းမဆို ပူကျတ်နေမှာ ... မင်းသေသွားမှာပေါ့.. စီးသွားစီးသွား”

ဆက်ငြင်းနေလို့မကောင်းတာကြောင့် သူ လက်ခံလိုက်ရသည်။ ‘ရူပါ’ မျက်နှာကခပ်ပုတ်ပုတ် ဖြစ်နေပါသည်။ အသစ်နီးပါးရှိသော အောက်တီပါအညိုရောင်ဖိနပ်က သူခြေထောက်နဲ့ လိုက်ဖက်လှ၏။

“ပိုက်ဆံအကုန်အကျတော့ သက်သာသွားပြီကွာ... ဒီလိုမှန်းသိရင် ဟိုတစ်နေ့ကတည်းက လာလိုက်ပါတယ်... ဖိနပ်တစ်ရုံရတာနည်းတဲ့ ကုသိုလ်မဟုတ်ဘူး”

“ဟွန်း... အရှက်မရှိ သူများအလကားပေးလိုက်တဲ့ ဖိနပ်ကိုစီးပြီး လေလုံးထွားပြနေတယ်... ကျွန်မသာ ရှင့်နေရာမှာဆို မိန်းမတစ်ယောက်က သနားလို့ပေးလိုက်တဲ့ဖိနပ်ကို သိက္ခာအကျခံပြီး မစီးဘူးသိရဲ့လား”

“မစီးဘဲနေရင် ကိုယ်ပဲအရှုံးဖြစ်သွားမှာပေါ့... ‘ရူပါ’ ရဲ့”

“ရှင်တော်တော်ပြောတတ်တဲ့သူပဲ... အချောင်လိုချင်ရင် လိုချင်တယ်ပေါ့... ရှုံးတာတွေ မြတ်တာတွေ ထည့်ပြောနေစရာ မလိုပါဘူး”

ဒေါသထွက်စိတ်တိုနေသော သူမကိုကြည့်ပြီး ‘သတိုး’ ချင်ထဲနားမလည် ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

“နေပါအုံး... ‘ရူပါ’ က ကျွန်တော်ဖိနပ်ရလာတာကို ဘာဖြစ်လို့မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာလဲ... ဘာလဲ မနာလိုလို့လား”

“အနေသာကြီး... ဘာမှမနာလိုစရာမရှိဘူး ... စကားကို ဆင်ခြင်ပြောနော်”

“‘မိုးပြာပြာ’ က စေတနာနဲ့ပေးလိုက်တာ... ‘ရူပါ’ မြင်သားနဲ့ဟာ”

“တော်ပါတော့... ရှင့်ဖိနပ်ကိစ္စဒီမှာပဲရပ်တော့... ကျွန်မကို ဘာမှလာမပြောနဲ့တော့... နေပူလို့အိုက်ရတဲ့ကြားထဲ လေကြောက တော်တော်ရှည်တယ်”

‘ရူပါ’ ရင်ထဲဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိဘဲ ‘သတိုး’ အားစိတ်တိုနေမိသည်။ ဖိနပ်လိုချင်တာကနည်းနည်း ဖိနပ်ပေးတဲ့သူကို ငမ်းချင်တာကများများဆိုတာ မသိဘူးအောင်းမေ့နေသည်။ ‘မိုးပြာပြာ’ ရဲ့ဝတ်ပုံစားပုံမှာ သူ့မျက်လုံးစိုက်နေတာ ရှက်ဖို့ပင်ကောင်း၏။

‘သတိုး’ ရဲ့ပုစွန်ထုပ်မျက်လုံး ငမ်းကြောထုပ်ကို ခုမှပဲ ‘ရူပါ’ ထက်တွေမြင်ဖူးပါတော့သည်။

“အခုဘယ်သွားမှာလဲ... ဆိပ်ကမ်းရုံးသွားမှာလား”

“မသွားဘူး... ရုံးပြန်ပြီးပဲ အနားယူတော့မယ်... နေပူမိတာ ခေါင်းတောင်ကိုက်လာပြီ”

“ရုံးပြန်လို့မဖြစ်သေးဘူးလေ... အလုပ်ကိစ္စမှ မပြတ်သေးဘာ”

“မပြတ်သေးရင် ရှင်တစ်ယောက်ထဲပဲသွားတော့... ကျွန်မ လိုက်ဘူး”

“မင်းဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ‘ရူပါ’ ရာ... အလုပ်ချိန်မှာ အလုပ်ကိုလေးစားရမှာ ငါတို့တွေရဲ့တာဝန်ပဲ”

“ဒါတွေမသိဘူး... အလုပ်ချိန်မှာအလုပ်ကိုစိတ်မဝင်စားဘဲ ရှင် ငမ်းကြော့ယနေတာကိုပဲ ကျွန်မသိတယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ... ရှင်မျက်လုံး ရယ်ကလယ် ဘယ်နေရာမှာလိုက်နေသလဲဆိုတာ ရှင်အသိဆုံးပဲ”

ကြည့်စမ်း...။ ဘေးနားကနေပြီး သူ့အခြေအနေအားလုံးကိုအကဲခတ်ခိုးကြည့်နေခဲ့တာပါလား။ ကိုယ့်မျက်စိနဲ့ကိုယ် ကြည့်တာတောင်မှ မလွတ်မလပ်ရှိလိုက်တဲ့ဘဝ။ ‘ရူပါ’ တောင်သတိထားမိတယ်ဆိုတော့ ‘မိုးပြာပြာ’ လည်း ရိပ်မိမှာပါပဲ။ သူ အခုမှ ရှက်ရွံ့ အားနာသွားမိသည်။

“အလုပ်ဆက်လုပ်မှာလား ..ရုံးပြန်မှာလား”

“ရုံးပြန်မယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ.. ရှင်ဆက်လုပ်ချင်နေရင် တစ်ယောက်ထဲသွားလုပ်လို့ရတယ်”

“ခိုင်းလိုက်တဲ့အထဲမှာ... မင်းလည်းပါတယ်လေ”

‘ရူပါ’ သည်လှမ်းနေတဲ့ခြေလှမ်းကို တိကနဲရပ်ပစ်လိုက်သည်။ မသွားတော့ပါဘူးလို့ ပြောနေတဲ့ဟာကို သူ့ဘာထပ်ရှည်နေရပြန်တာလဲ။ သူမ စိတ်ကပြတ်သည်။ ဒါဆိုဒါပဲ အပြောင်းအလဲမရှိ။

“ခု ကျွန်မ Taxi ငှားပြီးပြန်မယ်...ရှင်လိုက်မှာလား မလိုက်ဘူးလား တစ်ခါထဲအပြတ်ပြော”

“မင်းမလိုက်ဘူးဆိုမှတော့ ငါလည်းဘယ်အပင်ပမ်းခံတော့မလဲ... အတူတူပြန်မှာပေါ့”

“ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရော... လာတဲ့ Taxi သာငှားလိုက်”
Taxi ငှားဖို့စောင့်နေရင်း မထင်မှတ်ဘဲ ‘မမကြီး’ လို့ အော်ခေါ်တဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

“ ‘ကျော်စွာ’... နင်ဒီနေရာကို ဘာကိစ္စရောက်နေရတာလဲ ကျောင်းမတက်ဘူးလား”

“ဒီနေ့ကျောင်းမှာ ဆရာကန်တော့ပွဲရှိလို့ အစောကြီးပြန်ရတယ်လေ... အခုဆရာမကို လိုက်ပို့တာ... သူငယ်ချင်းကားနဲ့ ပဲပြန်တော့မလို့... ‘မမကြီး’ ကရော”

“ငါက အလုပ်ကိစ္စနဲ့လာတာ”

‘ကျော်စွာ’ သည် ‘ရူပါ’ အားမယုံသလို မျက်လုံးမျိုးနဲ့ စေ့စေ့စိုက်ကြည့်ကာ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် ‘သတိုး’ ကိုပါ ပြူးပြီး အကဲခတ်သလိုကြည့်နေသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ အတူတွဲတော့တာကို မကြည်ဖြူဘူးနဲ့တူပါသည်။

“သွားတော့လေ... ဟိုမှာ နင့်သူငယ်ချင်းစောင့်နေတယ်”

“ ‘မမကြီး’ နော်... မေမေစီစဉ်တာကို ခေါင်းထဲမှာထည့်ထား... ပုံမလာတဲ့အဘိုးကြီးဒီခိုင်းကို စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့... လူဇွဲစာရင်းဝင်သွားမယ်”

“ကလေးက ကလေးလို နေစမ်း... သွား...သွား ပြန်တော့”

‘ကျော်စွာ’ အားဇွတ်မောင်းထုတ်လိုက်ရသည်။ မျက်နှာပျက်နေသည့် ‘သတိုး’ ကိုကြည့်ကာ ‘ရူပါ’ အားနာသွားမိပါသည်။ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် သူ့အပြောခံထိတာ...။

“ကျွန်တော်နဲ့တွဲသွားတာကို ကြည်ဖြူပုံမရဘူး... ‘ဇုဝါ’ အိမ်က စည်းကမ်းတင်းကြပ်တယ်နဲ့တူတယ်”

“အလကားပါ... မေမေတောင်ဘာမှမပြောဘူး...သူထင်

ရည်နေတာ... မောင်အငယ်ဆုံးဖြစ်ပြီး သူပဲ ဆရာလုပ်ချင်နေတယ် ပြောချင်ရာပြော ‘ရူပါ’ ကအကြီး ဂရုစိုက်နေစရာမလိုဘူး”

“ကျွန်တော့်ပုံစံက မွဲမှန်းသိသာနေတော့ သူ့အစ်မနဲ့တွဲတာ သဘောမကျဘူးနဲ့တူပါတယ်... အိမ်ကညီနဲ့ညီမလည်း ဒီလိုပဲ... ကျွန်တော့်ကို မိန်းမယူရင် ချမ်းသာတဲ့မိန်းမကိုပဲ ယူပါတဲ့... ဒါမှ သူတို့မျက်နှာ ရှိ မတဲ့... ကလေးအတွေးတွေနဲ့ လျှောက်ပြော နေတယ်”

သူ့အပြောအရဆို သူ့ညီနဲ့ညီမက ‘ရူပါ’ နဲ့သူနဲ့အတူ ယှဉ်တွဲပြီးတွေ့ရင်လည်း ‘ကျော်စွာ’ လိုပဲ မကျေမနပ်ဖြစ်မယ်နဲ့ တူပါသည်။ သူ့ဖက်မှာလည်း ‘ရူပါ’ လိုမျိုး သူ့အမေသဘော ကျပြီး စပ်ဟပ်ထားတဲ့မိန်းမမျိုး ရှိမနေဘူးလို့မပြောနိုင်။ တချို့က အူတူတူတိုက်ဂေါ်မျိုးကိုမှ သားမက်တော်ချင်တဲ့မိဘမျိုးတွေ အများသားလား။

‘ရူပါ’ ကတော့ ‘သတိုး’ ဝတ်ပုံစားပုံကိုကြည့်ကာ မသိ မသာလေး နှာခေါင်းရှုံ့မိပါတော့သည်။

အခန်း [၄]

“ဒီဖဲပြားတပ်ထားတဲ့ အင်္ကျီလေးဝတ်သွားပါလား ‘မမကြီး’ ရဲ့ ... ဒါမှပိုနသွားမှာ”

‘မရမ်းပင်’ နဲ့ချိန်းထားတဲ့ဆီမသွားခင် ဘေးကနေ ‘ဖြူဖြာ’ ဝင်ပူနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကာယကံရှင်ထက်သန်က ပိုပြီးတော့ကို ကြွတက်နေတာ အမြင်ကတ်စရာကောင်းလှပါသည်။ ‘ရူပါ’ မှာ လည်း ချိန်းထားမိလို့သာသွားရသည် စိတ်ထဲမှာတော့ သွားချင် စိတ်ကို နည်းနည်းကလေးမှမရှိပေ။ ပထမတစ်ခါချိန်းတုန်းက လည်း ‘ရူပါ’ ပဲ မသွားဖြစ်ခဲ့တာပါ။

သည်တစ်ခါတော့ မေမေပါ၊ ပါလာသဖြင့်မသွားလို့မရ တော့ချေ။ စိတ်မပါပေမယ့် ပြင်ရဆင်ရသည်။

“ခေါင်းကို ကော်ရည်ဖြန်းသွားလိုက်အုံးလေ... တော်ကြာ လေတိုက်လို့ ဆံပင်တွေပွကုန်အုံးမယ်”

“နင်ဘေးကနေ တချိန်လုံးညှော်နေတာပဲ ‘ဖြူဖြာ’ ရယ် ပါးစပ်ကိုပိတ်ထားစမ်းပါ... ဟိုဟာလုပ် ဒီဟာလုပ် ဆိုပြီး ငါ့ကို

ဆရာလာမလုပ်နဲ့ ... စိတ်တိုရင်အရင်တစ်ခါလို ငါမသွားဘဲနေလိုက်မှာ”

‘ရူပါ’ ဟောက်လိုက်တော့ ‘ဖြူပြာ’တစ်ယောက် မျက်နှာသေနေ ငြိမ်သက်သွားပါသည်။

“နင်တို့လူကို လက်ခံဖို့သွားတာမဟုတ်ဘူး... သွားကြည့်ရုံပဲကြည့်တာ... မဖြစ်နိုင်တာတွေကို သိပ်ပြီးမျှော်လင့်မနေနဲ့... ငါက နင်တို့ညွှန်ကြားတိုင်းလုပ်ရမယ့် စက်ရပ်မဟုတ်ဘူး ... ငါ့အိမ်ထောင်ရေး ငါ့ဖာသာဆုံးဖြတ်မယ်”

“ဒီစကားကို ‘ဖြူပြာ’ ကိုမပြောနဲ့ ... မေမေကိုသွားပြော... ‘မမကြီး’ သတ္တိရှိတယ်ဆိုရင် ... ခုချိန်းထားတဲ့ဆီ မသွားဘဲနေပြန်လိုက်လေ”

‘ဖြူပြာ’ လေသံကလည်း မာဆတ်ဆတ်နဲ့ပါလား။ သူ့လူနဲ့ မေမေသဘောတူတယ်ဆိုပြီး အပိုင်ချီတဲ့အချိုးမျိုးနဲ့တော့ ‘ရူပါ’ ကိုလာလုပ်လို့ဘယ်ရပါ့မလဲ။ သူက ညီမ၊ ညီမက ညီမနေရာမှာပဲရှိရမည်။

“‘ရူပါ’ မသွားသေးဘူးလား... ချိန်းတဲ့အချိန်ကို တိတိကျကျသွားမှပေါ့ကွယ်... အချိန်လေးစားတာဟာ ဂုဏ်တစ်ရပ်ပဲ” ဟုအခန်းထဲ မေမေဝင်လာကာ သတိပေးလေသည်။

“သွားမှာပါ... ဒီမှာသမီးကို သူဆရာလာလုပ်နေလို့ ဆူနေတာ... သမီးကိစ္စ သမီးဦးနှောက်နဲ့သမီးစဉ်းစားဆုံးဖြတ်မှာပေါ့... နေရာတကာဝင်ပါနေတာကို မကြိုက်ဘူး... အငယ်ကအငယ်နေရာမှာပဲနေတာကောင်းတယ်... ခုသူလုပ်နေတဲ့အချိုးက သူ့ကိုပဲဖြောင့်ကြောက်နေရမယ့်ပုံ”

“‘ဖြူပြာ’ ကသူ့အစ်မကို ကောင်းစားစေချင်လွန်းလို့...”

ပြောတာဖြစ်မှာပါသမီးရယ်... အစ်မကြီးကြီးပီပီ ခွင့်လွှတ်စိတ်မွေးစမ်းပါကွယ်”

“အဲဒီအစ်မကြီးနေရာရောက်နေလို့လည်း ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးပါ ဆုံးတော့မယ်... လောကကြီးကမညီမျှပါဘူး”

ဒေါသသံတုန်တုန်ဖြင့် ပြောချင်ရာပြောပြီး ‘ရူပါ’ ထွက်ခွာလိုက်သည်။ သူမဖက်က ဘယ်လိုပဲပြောပြော နောက်ဆုံးတော့သူတို့တတွေရဲ့ ဆန္ဒအားလုံးကို ဖြည့်ဆည်းလိုက်လျောပေးရတာပါပဲ။ လမ်းထိပ်ကကြံရည်ဆိုင်မှာ ‘သန်းလွင်’ ဆိုတဲ့လူထိုင်နေပါသည်။

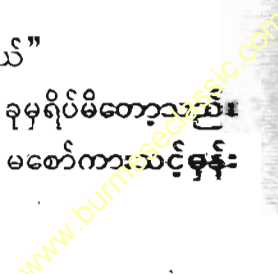
ပန်းနုရောင်ကော်တွန်ဘလောက်စ်အင်္ကျီကို အနက်ရောင်ပျော့အိအိထမီနဲ့တွဲဝတ်ထားသော ‘ရူပါ’ အားမျက်လုံးကျွတ်မတတ် ငေးစိုက်ကာကြည့်နေခဲ့သည်။ ‘ရူပါ’ မျက်နှာစူပူတ်ပူတ်လေးကလည်း ညနေစောင်းနေရောင်ခြည်အောက်မှာ လှပနေပြန်တာပါပဲ။

သူ့ရှေ့မှ ခွေးခြေပုကို ဆောင့်ဆွဲယူကာ ခုံမှာဝင်ထိုင်မိသည်။ သူက ‘ရူပါ’ အား ညသလိုလိုအပြုံးမျက်နှာနဲ့ ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ ဘာစကားမှတော့ မပြောသေးချေ။ သူ မပြောတော့ ‘ရူပါ’ အက်ကပဲစပြောရတော့သည်။

“ရှင်ပြောစရာရှိတာပြောလေ ‘မရမ်းပင်’ရဲ့... ကျွန်တို့ထိုက်ကြည့်နေလို့ ဘာမှမထူးဘူး”

“ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

သူမ စိတ်လောကြီးကာ မှားသွားမှန်း ခုမှရိပ်မိတော့သည်။ သာကျုံးတစ်ယောက်အား ပေါ်တင်ကြီး မစော်ကာသင့်မှန်း သူမ သဘောပေါက်ထားပါသည်။

“ရှင်ဘာပြောမလဲပဲသိချင်တယ်... ကျွန်မနဲ့တွေ့တုန်း ရှင်ပြောချင်တာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလို့ရတယ်နော်”

သူ ခေါင်းတညိမ့်ညိမ့်ဖြင့် ကြံရည်ကိုတစ်ချက်စုပ်သောက်ကာ စားပွဲပေါ်တင်ထားသော မြေပဲကျော်ထုပ်ထဲမှ မြေပဲကို ဇီမိနဲ့ယူစားနေသေးသည်။ ကြံရည်သောက်တာများ ဘီယာသောက်သလို မြေပဲကြော်တွေဘာတွေနဲ့ အမြည်းလုပ်နေတာ ဘာပေါ့နေတာလဲ မပြောတတ်။

စကားပြောဖို့အရေးကိုလည်း ဟန်လုပ်အိုင်တင်ထုတ်နေတာသည် သူမ အတွက် စိတ်မရည်စရာကောင်းနေခဲ့သည်။ ‘မရမ်းပင်’ ပုံစံက ဖြူဖြူနုနုနု လူဘော်ကြော့ပုံစံမှန်းသိသာနေသည်။ သူ့အကြောင်းမသိရသေးပေမယ့် သူ့မျက်နှာကိုကြည့်တာနဲ့တင် အကဲခတ်လို့ရနေသည်။

မျက်လုံးမှေးကျဉ်းကျဉ်း နှုတ်ခမ်းပါးပါးက အလိုရမ္မက်ကြီးပြီး တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှုအား ပြသနေသလိုပင်။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ‘ရူပါ’ ရင်ထဲစိတ်ပျက်မှုက ကြီးစိုးလာရသည်။

“ကိုယ့်ဖက်ကသဘောထားကို ‘ရူပါ’ သိပြီးသားပါနော်”

“မသိဘူး”

“အန်တီနဲ့ ‘ဖြူဖြာ’ ... မပြောပြဘူးလား”

“ပြောတော့ပြောနေတာပဲ... ဒါပေမယ့် ကျွန်မစိတ်မဝင်စားလို့ ရေရေရာရာ ဘာမှမသိဘူး”

“ဟာဗျာ... ကိုယ့်က ‘ရူပါ’အားလုံးသိနေပြီထင်တာ ...ခုချိန်ထားတာတောင် စေ့စပ်ဖို့ရက်ညှိမယ်ပဲအောင်းမေ့တာ”

“အမယ်လေး... အဲဒီအဆင့်တွေရောက်ဖို့ အဝေးကြီးလို့ သေးတယ်... ရှင့်ကိုမမြင်ဘူးသေးလို့ မြင်ဖူးအောင် ခုမှ ကျွန်မထ

လာကြည့်တာ”

ရှင်ပူနေရတဲ့အဖြစ်မို့ ကြံရည်တစ်ငုံလောက် စုပ်သောက်ထိုက်ရသည်။ ရေခဲများသော ကြံရည်ရဲ့အရသာက အချိုပေါ့နေသည်။ ကြံရည်သောက်တာတောင် မချိုမြိန်တဲ့ဘဝပါလား ဟုစိတ်ပျက်စွာတွေးမိသေးသည်။

“အချိန်မဆွဲပါနဲ့တော့ ‘ရူပါ’ ရယ်... ကိုယ်ဒီတစ်ခေါက် သဘောမတက်ခင်ကိစ္စအားလုံးပြီးသွားချင်လို့ပါ... ‘ရူပါ’ ခေါင်းတစ်ချက်ညိမ့်တာနဲ့ အားလုံး OK ပဲ”

“မအိုကေပါနဲ့... ကျွန်မဘာကိုမှ မစဉ်းစားရသေးဘူး”

“မြန်မြန်လေးစဉ်းစားစမ်းပါကွာ”

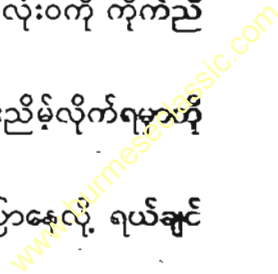
“နေပါအုံး... ရှင်ကဘာလို့လောနေတာလဲ... အိမ်ထောင်ပြုတာ ဈေးဝယ်သလို လွယ်လွယ်ကူကူဝယ်လို့ရတယ် မှတ်နေလို့လား”

“‘ရူပါ’ ကို ကိုယ်ချစ်လို့ပါကွာ... ချစ်တော့စိတ်မချဘူး ပါကြောင့် အမြန်လက်ထပ်ချင်နေတာ”

‘ရူပါ’ မဲ့ပြုံး ပြုံးလိုက်မိသည်။ သူ့ လိုအင်ဆန္ဒအမြန်ပြည့်စင်ရင် ပြည့်ချင်တယ်လို့မပြောဘဲ စိတ်မချဘူးတွေ ဘာတွေလုပ်နေတာ ရယ်ပစ်ဖို့ပဲကောင်းတော့သည်။ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားပြောတာများ မြေပဲလေးတဝါးဝါးနဲ့ အတော့ကိုလေးနက်အရေးအားပုံ ပေါက်နေပါလား... ‘ရူပါ’ စိတ်နဲ့သူ့ပုံစံလုံးဝကို ကိုက်ညီမရှိပါဘူး။

“‘ရူပါ’ ဘာကိုပြုံးတာလဲ... အမြန်ခေါင်းညိမ့်လိုက်ရမှာဆို ‘ရူပါ’ က ရှက်နေလို့လား”

“ရှင်က ပဲစားပြီး အသည်းစကားတွေပြောနေလို့ ရယ်ချင်

တာပါ... ရှင်ပြောတဲ့အချစ်စကားက မြေပဲလေးတဝါးဝါးနဲ့ အတော်လေးနက်မယ့်ပုံပဲ”

သူ့မျက်နှာတစ်မျိုးပြောင်းကာ တည်တည်ကြည်ကြည်ပုံစံဖမ်းလိုက်လေသည်။ ဩော်... တတ်လည်းတတ်နိုင်ပါရဲ့ ‘မရမ်းပင်’ ရယ်... မူယာမာယာများတဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို ‘ရူပါ’ က အထင်မကြီးတတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်သိထားဖို့ကောင်းပါတယ်။

“ကိုယ်အတည်ပြောနေတာပါကွာ... ‘ရူပါ’ ကို တန်ဖိုးထားပြီးချစ်ပါတယ်... ချစ်လို့လည်းလူကြီးတွေနဲ့ လာတောင်းရမ်းဖို့ အထိ စီစဉ်နေတာပါ”

“ကဲပါ... ကျွန်မစဉ်းစားအုံးမယ်... စဉ်းစားပြီးရင် မေမေတို့က တစ်ဆင့်ပဲ အကြောင်းပြန်လိုက်မယ်... ကျွန်မကိုခွင့်ပြုအုံး”

ကိုယ်သောက်တဲ့ကြံ့ရည်ဖိုးငါးဆယ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ ‘ရူပါ’ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ဒီလူနဲ့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာနေရသည်။ ‘ရူပါ’ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ရင်ခုန်မလာပါ။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုလည်းမဖြစ်ပါ။ ရင်ခုန်ဖို့နေနေသာသာ ရင်ခုန်သံရပ်မသွားတာပင် ကံကောင်းဟု ယူဆနေရ၏။

မျက်နှာတည်တည်နဲ့ အိမ်ပြန်ရောက်လာသော ‘ရူပါ’ အာမေမေတို့က သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲလုပ်နေကြတော့သည်။ ‘ရူပါ’ နံဘေးမှာဝိုင်းထိုင်ကာ သူတို့မေးချင်တာတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်မေးနေကြတာဖြစ်သည်။

“သမီးကိုတွေ့တော့ ဘာပြောသလဲ”
“ဘာမှမပြောဘူး... ငမ်းကြောထပြီးစိုက်ကြည့်နေတယ်”
“ ‘မမကြီး’ တို့အဆင်ပြေတယ်မှလား... စေ့စပ်ပွဲကို ဘယ်တော့လုပ်မယ် ပြောလိုက်သလဲ”

“ဘာမှအဆင်မပြေဘူး... စဉ်းစားအုံးမယ်ပြောပြီး ငါထပြန်လာခဲ့တာ... သူ့ကိုကြည့်ပြီး နှလုံးခုန်သံရပ်သွားမှာစိုးလို့ အမြန်လစ်ရတာ ရှင်းရဲ့လား”

‘ဖြူဖြူ’ က သူထင်ထားသလို မဖြစ်သဖြင့် မျက်စောင်းထိုးလေသည်။

“ ‘ကိုသန်းလွင်’ ပုံစံကသဘောကောင်းပုံပါပဲ ‘မမကြီး’ ရကျွန်တော့်ကိုတောင် ဟိုတစ်ခါလာတုန်းက မုန့်ဖိုးတစ်ထောင်ပေးသွားသေးတယ်... ခုခေတ်ကြီးမှာ ရင်ခုန်တာကိုမကြည့်နဲ့ ငွေကိုကြည့် ဒါမှစိတ်ချမ်းသာရမှာ”

“နင့်မုန့်ဖိုးရတာလေးတစ်ခုထဲနဲ့ ကိုယ်အစ်မကို သူစိမ်းဆက်ထဲထည့်ချင်နေပြီလား ‘ကျော်စွာ’ ...သူ မပေးခင်ကတည်းက ငါပဲတစ်သက်လုံး နင့်ကို မုန့်ဖိုးပေးခဲ့တာပါ... ခုမှထပေါ်လာတဲ့သူကို ဖင်လျက်ပြမနေနဲ့”

အဆင်မပြေခဲ့ဘူးဆိုတာ သေချာသိသွားသဖြင့် မေမေမျက်နှာတင်းမာလာရသည်။ မေမေမျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်းတော့သူမ ဖက်က ဘယ်လိုဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်ပါ့မလဲ။ သူမတစ်ကိုယ်တောင်းဆန်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ လုံးဝကို မနှစ်သက် မကြည်ဖြူနိုင်သာကြောင့်ဖြစ်သည်။

“အချိန်ဆွဲလို့မရဘူး ‘ဖြူဖြူ’... ‘မောင်သန်းလွင်’ ဒီတစ်ခါက သဘောပြန်မတက်ခင် စေ့စပ်သွားမှပဲဖြစ်မှာ... ‘မဘော်ခြင်’ ခိုယ်တိုင်က သူ့သားကိုစိတ်ပူပြီး လောနေတာ”

“ ‘မစောမြ’ ဆိုတာက...”
“တစ်နေ့ ညည်းယောက္ခမဖြစ်မယ့်သူလေ”
“မေမေနဲ့ ‘မရမ်းပင်’ ရဲ့အမေနဲ့တွေ့ပြီးသွားပြီဟုတ်လား”

“နှစ်ခါ သုံးခါတောင်မကတော့ဘူး”

သူမတော့ ဒုက္ခလှလှတွေ့ရတော့မယ်နဲ့ တူသည်။ သူမ ရုံးသွားနေတဲ့အချိန်တွေမှာ မေမေတို့တတွေ ခရီးအတော်ပေါက်နေကြပြီပဲ။ အဲသလောက်ခရီးပေါက်နေလို့လည်း ‘မရမ်းပင်’ က အပိုင်တွက်ပြီး စေ့စပ်မယ်ရက်ကို လာညှိတာနေမှာပေါ့။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

“မေမေတို့နဲ့တော့ စိတ်ညစ်ပါတယ်... သမီးသဘောကို မမေးဘဲ စိတ်ထင်ရာဇွတ်လုပ်နေကြတယ်... မေမေတို့လူကို သမီးမကြိုက်ဘူး... ပုံစံကယောက်ျားတန်မယ့် တင်စီးမယ့်ပုံ”

“ပုံစံကိုမကြည့်နဲ့... မိဘဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းကိုကြည့် ငွေပေါမု စိတ်ထဲရှိတာဖြစ်မှာ”

“သမီးတို့ဘဝက အခုလက်ရှိ စုတ်ပြတ်သပ်နေလို့လား မေမေ ... သင့်တင့်ရုံတော့ နေနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား”

“သင့်တင့်ရုံနဲ့ လူ့ဘဝသက်တမ်းတလျှောက်လုံး ဒီအတိုင်း နေသွားလို့ ဖြစ်မလား... အိုမယ့် နာမယ့်အချိန်ကျရင် ကုန်ကျမယ့် ငွေကြေးကဘယ်မှာလဲ... ဒီခေတ် ဆေးရုံဆေးခန်း စရိတ်လည်း ညည်းမသိတာမဟုတ်ဘူး... အရှည်ကိုတွေးစမ်းပါ ‘ရူပါ’ ရယ် အမေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီထက်လည်း ပိုပြောလို့ မကောင်းတော့ဘူး”

သမီးကြီးဖြစ်ရတဲ့ဘဝကို ‘ရူပါ’ ဝမ်းနည်းလာသည်။ အားလုံးအတွက် လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းနေတဲ့ ‘ရူပါ’ ဘဝအား အိမ်ထောင်ဆိုတဲ့ ဘဝအကျဉ်းထောင်ထဲကို ထည့်ပစ်လိုက်ရမှာလား နှလုံးသား လှုပ်ရှားမှုကလေးတောင် မရှိတော့ဘူးတဲ့လား။

“အဲဒီလူနဲ့စေ့စပ်လိုက်တာနဲ့... ‘ရူပါ’ တို့ဖက်က ဘာအခွင့်

အရေးတွေများ ရဖို့ရှိသလဲ”

ဟုမေးလိုက်တော့ မေမေ မျက်နှာပြုံးလာသည်။ ‘ဖြူဖြူ’ ပုံစံကလည်း ပြန်တက်ကြွလာတဲ့ပုံပင်။

“ရွှေငါးကျပ်သားနဲ့ ငွေဆယ်သိန်းတင်တောင်းမယ်တဲ့... ဒါကစေ့စပ်ပွဲအတွက်-သီးသန့်ပေးတာ... လက်ထပ်တဲ့အခါကျရင် သမီးတို့နေတဲ့တိုက်အသစ်အပြင် ငွေသိန်းငါးဆယ်လက်ဖွဲ့မယ်တဲ့လေ”

သူမ နှုတ်ခမ်းကို ပြုံးထေ့ထေ့မဲ့ကာ...

“သူတို့ပေးမယ့်ပိုက်ဆံတွေကို မေမေလိုချင်နေလို့ ‘ရူပါ’ ကို အမြန်ခေါင်းညှိမိခိုင်းနေတာလားဟင်”

“ညည်းစကားကဘာလဲ... ငါ့ကိုစော်ကားတာလား... ငွေသိပ်ငမ်းနေတဲ့ အမေလို့ ပြောလိုက်တာလား”

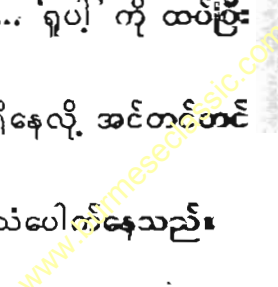
“မဟုတ်ပါဘူး... ရိုးရိုးသားသားမေးကြည့်တာပါ”

“အေး... အပွင့်လင်းဆုံးပြောရရင် ညည်းဘဝကောင်းစား ဖို့လည်းပါတယ်... သူတို့ပေးမယ့်ငွေကို မက်တာလဲပါတယ်... ငွေမက်တယ်ဆိုတာကလည်း ညည်းမောင်နဲ့ညီမဘဝ အဆင့်မြင့်မြင့်လေး ဖြစ်စေချင်လို့ပဲ”

“‘ရူပါ’ အမြန်ဆုံးစဉ်းစားပါမယ်... ဒီကြားထဲကိုသန်းလွင်’ နဲ့ထပ်တွေ့ဖို့မစီစဉ်ပါနဲ့တော့... သူတို့ဖက်က လောလာရင်လည်း မေမေပဲကြည့်ကောင်းအောင်ပြောထားပါ... ‘ရူပါ’ ကို ထပ်ပြီး မလောပါနဲ့တော့”

“ဘာလဲ... ‘မမကြီး’ က ရည်းစားရှိနေလို့ အင်တင်တင် လုပ်နေတာလား”

‘ကျော်စွာ’ ရဲ့လေသံက မကျေမနပ်သံပေါက်နေသည်။

“နင့်လေသံကို ပြန်ပြင်စမ်း ‘ကျော်စွာ’...ငါနှင့်အစ်မ ငါ့ကိစ္စ ငါဘယ်လိုပဲလုပ်လုပ် နင်ပြောပိုင်ခွင့်မရှိဘူး... နင်တို့အတ္တ အတွက် လူကိုအဓိကထားမပေးနဲ့... လေသံတောင်မမာပါနဲ့”

“‘မမကြီး’ ကိုလူမဲ့နဲ့ ညားသွားမှာစိုးလို့ စေတနာနဲ့ သတိ ပေးတာဗျ... ကျွန်တော့်အတွက်မဟုတ်ဘူး”

“နင်ငါ့ကို မအော်နဲ့... လူပါးမဝနဲ့ဟဲ့... ကဲဟယ်...ကဲဟယ်”
‘ရူပါ’ သည် ‘ကျော်စွာ’ ဆံပင်တွေကို ဆောင့်ကာဆောင့် ကာဆွဲရင်း ပန်းတို့လက်မောင်းတို့ကိုလည်း ထုရိုက်မိသေးသည်။ ‘ကျော်စွာ’ က ဘာမှပြန်မလုပ်ဘဲ ပေတေကာ စိုက်ကြည့်လျက်ရှိ ၏။ အဲဒီလို မိုက်ရိုင်းစွာပြန်ကြည့်နေတာကိုပဲ ‘ရူပါ’ မှာအသည်း တွေယားပြီး ဒေါသပိုထွက်ရတာဖြစ်သည်။

“တော်ကြစမ်း... တော်ကြစမ်း အမေတစ်ယောက်လုံးရှိနေ တာ ဒီလောက်ထိဖြစ်စရာလား... ‘ကျော်စွာ’ ကလည်း ကိုယ့်အစ်မ ကို ပြန်မပြောနဲ့လေ... ‘ရူပါ’ ကလည်း ကိုယ့်မောင်ဆိုတာ သတိရ အုံး... ဖြစ်နေလိုက်ကြတာ သူစိမ်းတွေကျနေတာပဲ... နင်တို့ကို ငါ့တကယ်အံ့ဩတယ်”

‘ရူပါ’ တို့နှစ်ယောက်ကြား မေမေဝင်ပါလာမှ ရန်ပွဲက အဆုံးသတ်သွားသည်။ ‘ကျော်စွာ’ က ‘ရူပါ’ ဆွဲဆောင့်ထားသဖြင့် ထောင်ထပွရွနေသည့် သူ့ဆံပင်တွေကို လက်ဖြင့်ပြန်သပ်နေ သည်။

“နေပါအုံး ‘ရူပါ’ ... ‘ကျော်စွာ’ ပြောတာဟုတ်လား... ညည်း မှာ ရည်းစားရှိနေပြီလား ... ဘယ်ကကောင်လဲ ဘာလုပ်တာလဲ ပြောစမ်း”

“မရှိဘူး... ရုံးကိစ္စနဲ့တွဲသွားတာကို သူမြင်ပြီးပြောတာ...”

‘ရူပါ’ တို့အလုပ်က ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ နှစ်ယောက်အတူတွဲပြီး လုပ်ရတယ်လို့ မေမေကို ‘ရူပါ’ ပြောဖူးသားပဲ... ဒီကောင်ကြောင် နေတာ”

“အေးနော်... ကိုယ့်စကားနဲ့ကိုယ် တည်အောင်ကြိုးစား... ခွပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ အသံမကြားချင်ဘူး”

“မေမေ ‘ရူပါ’ ပြောတာကို မယုံဘူးလား”

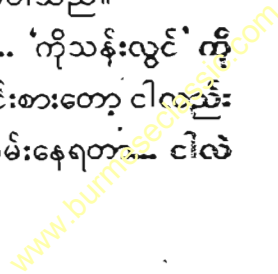
“ဒါတွေမပြောနဲ့တော့...ညည်းကို ‘မောင်သန်းလွင်’ နဲ့ပဲ သဘောတူတယ်... သူနဲ့အမြန်ဆုံးနီးစပ်ဖို့ပဲစဉ်းစား... ကျန်တာ မလိုချင်ဘူး”

သူဖြစ်ချင်တာကို အမိနဲ့ပေးပြီး မေမေထွက်သွားခဲ့သည်။ အငယ်နှစ်ယောက်ရှေ့မှာ မျက်နှာငယ်မျက်ရည်ဝဲစွာဖြင့် ‘ရူပါ’ ဈာန်နေခဲ့ရပါသည်။

“မေမေပြောတာကို နားထောင်လိုက်ပါ ‘မမကြီး’ ရယ်... မေမေက ‘မမကြီး’ အတွက်ပြောတာပါ”

‘ဖြူဖြာ’ ရဲ့နှစ်သိမ့်သံက သူမ နားထဲ အောက်ကလီအာ ဝင်လာသည်။ သူမလို့ ဖြစ်လာတဲ့ဇာတ်လမ်း သူမဖြစ်စေချင်ဘဲ နေပါ့မလား။ စေတနာကောင်းနဲ့ နှစ်သိမ့်တဲ့အချိုးမျိုး ဟန်ဆောင် ပြီးလာလုပ်နေလို့ ဘာထူးမှာလဲ။ သူမရင်ထဲနာနေသည်။ အငယ် နှစ်ယောက်အပေါ် ဒေါသပုံးပေါက်ကွဲချင်နေသည်။ အတ္တကြီးလှ တဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်အား ဒဏ်ခတ်ချင်နေမိပါသည်။

“နင်လဲအရွယ်ရောက်နေပြီပဲ ‘ဖြူဖြာ’... ‘ကိုသန်းလွင်’ ကို နင်ယူလိုက်လဲဖြစ်တာပဲဟာ... နင့်ဘဝကောင်းစားတော့ ငါလည်း ခိုခိုလို့ရတာပေါ့... အခုနင်တို့ဝန်တွေကို ထမ်းနေရတာ... ငါလဲ လေးလှပြီ... ငါ့အစားနင်ယူလိုက်ပါလား”

ဟု ခပ်အေးအေးပြောလိုက်တော့ 'ဖြူဖြူ' မျက်နှာမဲပုတ် သွားသည်။ သူ့ကျတော့ ဒေါသထွက်တတ်လှပါလား...။

“ ‘မမကြီး’ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ... အစ်မအကြီးဆုံး ဖြစ်ပြီး အငယ်တွေနဲ့အပြိုင် ကတ်ဖဲတိုက်နေတယ်... ‘ကိုသန်းလွင်’ က ‘ဖြူဖြူ’ ကို မကြိုက်လို့ ကြိုက်ရင် ခုချက်ချင်း ကောက်ယူ လိုက်တယ်မှတ်ထား... ‘မမကြီး’ လိုချစ်တာတွေ ရင်ခုန်တာတွေ မသိဘူး... ကိုယ့်မိသားစုအတွက်ပဲ ကိုယ်သိတယ် ”

“ ဟင်း... လေပြောကတော့ အံ့မခန်းပဲ... စောင့်ကြည့်လိုက် ပါအုံးမယ်... နင်မိသားစုအပေါ် သိတတ် မတတ်ဆိုတာ ”

“ ကြည့်ပေါ့ ”

သူမ ဖက်က အစစအရာရာ စေတနာထား ချစ်ခင်လိုက် လျော့ခဲ့တဲ့ ညီမရဲ့ စကားသံလေသံတွေက ကက်ကက်လန်လှ သည်။ အဲဒီအတွက် သူမ စိတ်ထဲခံစားရသည်။ ကိုယ်ကောင်းသ လောက် ကိုယ့်အပေါ်ပြန်မကောင်းတာ ဘာကြောင့်များနည်း။ ဒီ အဖေအမေကပဲ မွေးထားတဲ့ သားသမီးချင်းအတူတူ သူတို့စိတ် ဓါတ်တွေက ဘာကြောင့်များ တကိုယ်ကောင်းဆန်နေကြပါ သ နည်း။

‘ရူပါ’ ပဲ မှားနေသလား။ သူတို့ပဲ မှားနေကြသလားမသိပါ။

မျက်နှာမိုင်တွေနေသော ‘ရူပါ’ ကိုကြည့်ပြီး ‘သတိုး’ ရင်ထဲဘာများဖြစ်နေသလဲဆိုတာ သိချင်နေရပါသည်။ ခါတိုင်း သွက်လက်ဖျတ်လတ်နေခဲ့သော သူမ အမူအယာတွေသည် ဒီနေ့ တျမှ ရုတ်တရက် ဘာလို့ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ မသိချေ။ အပြင် ထွက်တဲ့လုပ်ငန်းပိုင်းကိုလည်း ‘ကေသီ’ တို့နဲ့ လွှဲလိုက်လေသည်။

သူမ မပါတော့ သူလည်း အလိုလိုနေရစ်ခဲ့သလို ဖြစ်နေ ရပါသည်။ ‘ကေသီ’ နဲ့ ‘အုန်းခင်’ အတူတူထွက်သွားပြီး သိပ်မ ကြာခင် မန်နေဂျာနဲ့အတူ ‘ကျော်ကို’ လိုက်သွားခဲ့ရသည်။ ‘ဝင်းဆွေ’ က မန်နေဂျာမရှိတာနဲ့ ဒီနားခဏဆိုပြီး လမ်းထွက်သွား ဝါသည်။ ရုံးခန်းတွင်းမှာ သူနဲ့သူမ သာကျန်နေရသည်။ အလုပ် အပ်တဲ့သူလည်း ရောက်မလာတဲ့အတွက် လူရှင်းနေပါသည်။

သူမ က မော်နီတာကိုစိုက်ကြည့်ကာ မျက်လုံးသေကြီးနဲ့ ငြိမ်သက်နေခဲ့တာ ကြာလှပြီကော။ သူမ ဘာတွေများစဉ်းစားနေပါ သနည်း။ သူမစားပွဲနဲ့ ဘေးချင်ကပ်ရက် 'ကေသီ' စားပွဲမှာ သူ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း...

“ ‘ရူပါ’ မျက်နှာက သုန်မှုန်နေတာပဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

ဟုမေးကြည့်မိလိုက်သည်။ ဖျတ်ကနဲလှမ်းကြည့်လာသော မျက်လုံးတွေက ဝမ်းနည်းနာကျင်သလို မျက်ရည်ကြည်တွေဝဲနေ ခဲ့သည်။ ဘာစကားမှတော့ ပြန်မပြော။

“ မင်းပုံစံကြည့်ရတာ ငိုချင်နေတယ်နဲ့တူတယ်... ဘယ်သူနဲ့ အဆင်မပြေဖြစ်လို့လဲပြောလေ... ငါကူညီနိုင်တာဆို ကူညီပါ မယ် ”

သူမ ခေါင်းကိုခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်း ယမ်းခါလေသည်။

“ ကျွန်မကိုယ်ရေးကိုယ်ကိစ္စပါ... ရှင်ကူညီလို့မရပါဘူး... ကျွန်မခေါင်းတွေပူနေပြီ... ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲမသိဘူး ”

“ အိမ်နဲ့အဆင်မပြေတာလား ”

“ အဲဒါလည်းပါတယ် ”

“ မင်းဘဲနဲ့ အိမ်ကမိသားစုနဲ့ ပြဿနာတက်ကြလို့လား ”

“ ကျွတ်... ဘာတွေလျှောက်မေးနေမှန်းမသိဘူး... ဘာဘဲလဲ ကျွန်မမှာ ဘာဘဲမှမရှိဘူး... ဘဲဆိုစိတ်ကုန်လွန်းလို့ တိရိစ္ဆာန် ဘဲတောင် ဝယ်ချက်မစားဘူးအောင်းမေ့ ”

“ ဒါဆိုဘာဖြစ်တာလဲ ”

“ အို... ရှင်အတော်စပီစုနိုင်တာပဲ... ဒီမှာဖြင့် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုိုင်ရမှန်းမသိလို့ သေချင်နေရတဲ့ကြားထဲ ဒုက္ခကတမောင့် စေတနာနဲ့ မေးမိတာသူ့အမှားပဲ ဖြစ်တော့သည်။ ကိုယ့်

အပေါ်ကို ဂရုတစိုက်ဖေးမနေတဲ့ သူ့လို လူတစ်ယောက်ကို အော် ခေါက်စရာလား။ သူ့ မျက်နှာတင်းသွားတော့ သူမ လေသံ ပြန် ပျော့ပျောင်းလာသည်။

“ ရှင်ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်စိတ်ဝင်တစားဖြစ်နေရတာလဲ ကျွန်သိပ်စိတ်ညစ်နေတာရှင့် ”

ဟု သူမပြောတော့...

“ မင်းမှာရှိတဲ့အခက်အခဲ ကူညီနိုင်ရင် ကူညီချင်လို့ ငါက စေတနာနဲ့မေးတာ... ငွေရေးကြေးရေးဆိုလည်း အားမနာနဲ့ပြော ငါတတ်နိုင်သလောက် အကူအညီပေးပါမယ် ”

“ ရှင့်စေတနာကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် အပေါင်ဆိုင်မှာထားထားတဲ့ ရှင့်ပစ္စည်းကိုရော ပြန်ရွေးပြီးရဲ့လား ”

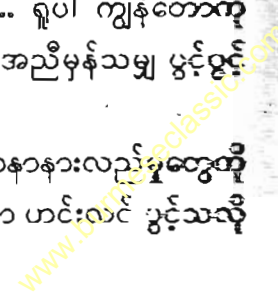
“ မရွေးရသေးဘူး... ပိုက်ဆံလိုရင်နောက်ထပ်ပေါင်စရာ ရှိပါသေးတယ်ဗျာ... မင်းလိုတဲ့ငွေပမာဏကိုသာပြော ”

“ ရှင်ဘာလို့ ကျွန်မအပေါ် ဒီလောက်စေတနာထားနေရတာ လဲ ”

ငေးငေးကြီးစိုက်ကြည့်ကာ မေးလိုက်သော သူမ ရဲ့လေသံ ပျော့ပျော့လေးကို နားထောင်ပြီး ‘သတိုး’ ရင်ထဲဘာဖြစ်မှန်းမသိ တုန်ရီလှုပ်ရှားသွားခဲ့ရသည်။

“ ဘဝချင်းတူနေလို့ပေါ့ဗျာ... အကြီးတွေရဲ့ခံစားချက်ကို ကျွန်တော်တို့လိုဘဝတူချင်းတွေပဲသိတယ်... ‘ရူပါ’ ကျွန်တော်ကို အားနာစရာမလိုဘူးနော်... လိုအပ်တဲ့အကူအညီမှန်သမျှ ဖွင့်ခွင့် လင်းလင်းတိုင်ပင်လို့ရပါတယ် ”

‘ရူပါ’ သည် မထင်မှတ်ဘဲ သူ့ရဲ့ စာနာနားလည်မှုတွေကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲတသိမ့်သိမ့်ခွန်ကာ ဟင်းလင်း ဖွင့်သလို

ဖြစ်သွားရ၏။ ခုချိန်မှာ 'ရူပါ' အတွက် အလိုအပ်ဆုံးက ကြင်နာနှစ်သိမ့်မှုပဲဖြစ်သည်။ ဖေးမမယ့်သူမရှိဘဲ သူမ တစ်ယောက်ထဲကြိတ်ခံစားနေရတာ ဘယ်လောက်ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းလိုက်သလဲ။ သူမရင်ထဲကခံစားချက်တွေကို ပေါ့သွားအောင်လို့ ဖွင့်ထုတ်ပြောပြချင်ပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ခံစားချက်ခြင်းတူမှလည်း ပြောလို့ကောင်းတဲ့အရာမျိုး မဟုတ်လား။ အခု ဖွင့်ပြောရမယ့်သူ သူမ တွေ့ခဲ့ရပြီ။ အဲဒီသူက 'သတိုး' ပဲဖြစ်ပါသည်။

"ကျွန်မကို မေမေတို့က သူတို့ သဘောတူတဲ့သူနဲ့ အမြန်ဆုံးပေးစားချင်နေကြတာ... စေ့စပ်ဖို့တောင် မြန်မြန်ရက်ရွေးခိုင်းနေပြီ ...မေမေတို့သဘောတူတဲ့ 'သန်းလွင်' ဆိုတဲ့လူကို ကျွန်မကြည့်လို့မရဘူး... စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး...ဒါပေမယ့် တစ်မိသားစုလုံးက ဇွတ်သဘောတူနေတော့ လက်မခံချင်လည်း လက်ခံရမယ့်ပုံပဲ... ဘယ်လောက်ငြင်းငြင်း အိမ်ကလူတွေနဲ့ ပြဿနာတက်ရတာပဲအဖတ်တင်တယ်...ကျွန်မဖက်က သူတို့စိတ်ချမ်းသာအောင် ကြိုးစားရုန်းကန်ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့သလောက် ကျွန်မပေါ်ကျတော့ ပြန်မင်းဘူး... သူတို့ဖြစ်ချင်တာကိုပဲ အတင်းကာရောခေါင်းညိမ့် ခိုင်းနေတယ်လေ... မေမေတို့ကို ကျွန်မစိတ်နာတယ်... ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းနေတယ်... ကျွန်မခံစားချက်ကို သူတို့နားလည်မပေးကြဘူး"

သူမ နဲ့အတူတူ သူ ပါရောပြီး ရင်မောသွားမိသည်။မိသားစုအရေးကိစ္စဆိုတော့ သူဘယ်လိုကူညီပေးလို့ရမှာတဲ့လဲ... အကြံဉာဏ်လည်းဝင်မပေးရချေ။ ကိုယ့်ကြောင့်ဆိုတာမျိုးဖြစ်လာမှာကြောက်ပါသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ အဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒက သူမ စိတ်

ချမ်းသာဖို့အတွက်ပဲဖြစ်သည်။
" 'ရူပါ' က ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်လို့လဲ"
"အဲဒီကိစ္စကြီး ပျက်သွားစေချင်တာ"
"အိမ်ကလူတွေနဲ့ ညှိကြည့်ပေါ့ 'ရူပါ' ရယ်... 'ရူပါ' ဆန္ဒမပါဘဲ သူတို့အတင်းကာရော လုပ်ကြမယ်မထင်ပါဘူး... အဓိကက 'ရူပါ' လေ"

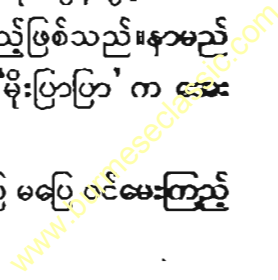
"မဟုတ်ဘူး... သူတို့ကအဓိကဖြစ်နေတာ... ကျွန်မသဘောမတူတာကိုဘဲ သူတို့ရန်လုပ်လို့မဆုံးဘူး... 'သန်းလွင်'တို့ဘက်ကလည်း ပုစ္ဆည်းဥစ္စာမက်လုံးပေးပြီး စည်းရုံးရေးကောင်းတယ်လေ"

ငွေဆိုတဲ့အရာဟာ မိသားစုတစ်စုရဲ့ စည်းလုံးချစ်ခင်မှုတွေကို ဖြိုဖျက်နိုင်တဲ့အရာတစ်ခုပဲဆိုတာ သူသဘောပေါက်သွားရသည်။ သူမ မိသားစုဖက်ကလည်း သမီးအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ 'ရူပါ' ကို အမျှော်လင့်ကြီးမျှော်လင့်ထားမှာပေါ့လေ။ သူ့ ကိုယ်တောင် အမေတို့ မျှော်လင့်နေကြသေးတာပဲဟာ။

"ရှင်ပါရောပြီး ဦးနှောက်ခြောက်သွားပြီ မဟုတ်လား"
" 'ရူပါ' အတွက်စိတ်မောသွားတာပါ... မိသားစုကိစ္စဆိုတော့ အကြံဉာဏ်လည်း မပေးတတ်ဘူး"

သနားညှာတာသောစိတ်ဖြင့် 'ရူပါ' အား သူစိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။ ဒီအချိန်မှာ ရုံးခန်းမှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လာသူတစ်ယောက်ကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးလှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။နာမည်နဲ့လိုက်အောင် မိုးပြာနရောင်ဝမ်းဆက်ဖြင့် 'မိုးပြာပြာ' က အေးချမ်းစွာ လှပနေလေသည်။

"လမ်းကြိုတာနဲ့ တို့ကိစ္စတွေ အဆင်ပြေ မပြေ ဝင်မေးကြည့်

တာ... ပြောထားတဲ့ရက် ထုတ်လို့ ရမှရပါ့မလားလို့လေ”
ထိုင်ပါလို့ ပြောစရာမလိုဘဲ သူ့ ရှေ့ကခုကို ဆွဲယူထိုင်လေ
သည်။

“ရနိုင်ပါတယ်... ကျွန်တော်တို့ ရုံးကလူတွေလည်း အစ်မ
ကိစ္စကိုပဲ ဦးစားပေးလုပ်ပေးနေကြပါတယ်... အဆင်ပြေတာနဲ့
ကျွန်တော်တို့ အကြောင်းကြားပေးမှာပါ”

“အင်းလေ... ဒါဆိုလဲပြီးတာပဲ... ဒါနဲ့မင်းကို မေးစရာရှိ
သေးတယ်... မင်းနာမည် ‘သတိုး’ နော် ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“စမ်းချောင်းဘက်မှာပါ”

“စမ်းချောင်း... နေတာကြာပြီလား... တို့ထင်တာနဲ့လွဲနေ
လို့လေ”

‘စွဲခါ’ က မျက်လုံးစွေစောင်းကာ သူ့အား အကဲခတ်လေ
သည်။ သူနဲ့ ‘မိုးပြာပြာ’ နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်မှုတွေရှိသလဲဆို
တာသိချင်ပုံရ၏။ သူ့အတွေးထဲမှာလည်း ‘မိုးပြာပြာ’ အမေးတွေ
နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ချာချာလည်နေရ၏။ ဘာမှကိုမဆီမဆိုင် ဖြစ်နေ
ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။

“ကြာတော့ကြာပါပြီ... လေးငါးနှစ်လောက်ရှိပြီ”

“ဒါဆိုအရင်တုန်းက ဘယ်မြို့မှာနေဖူးသလဲ”

“မော်လမြိုင်မှာ”

“ထင်တော့ထင်သားပဲ ... ဒါဆို ‘ဦးခင်အောင်’ ‘ဒေါ်သိန်း’

တို့ရဲ့ သားမဟုတ်လား... မင်းအောက်မှာ အငယ်နှစ်ယောက်ရှိ
သေးတယ်လေ... နာမည်တွေတော့ တို့ မမှတ်မိတော့ဘူး... မင်း
မျက်နှာကိုပဲ မှတ်မိနေရတာ”

“အစ်မ... ကျွန်တော်တို့မိသားစုကိုသိတယ်”

“တို့သိတာတင်မဟုတ်ပါဘူး... မင်းလည်းတို့မိသားစုကို
သိပါတယ်... ‘အန်တီဝင်း’ ဆိုရင် မင်းမှတ်မိလောက်ပြီပေါ့... တို့
က ‘အန်တီဝင်း’ ရဲ့ သမီး ‘ဘလူး’ ‘Blue’ လေ”

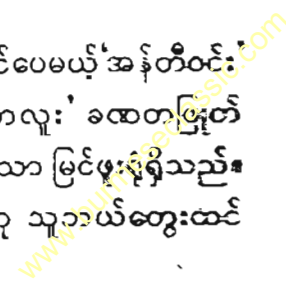
“ဪ”

သူ မှတ်မိပါပြီ။ ‘မော်လမြိုင်’ မှာတုန်းက သူတို့မိသားစုနဲ့
ခြံခြင်းကပ်ရက်နေခဲ့ကြတဲ့ ‘အန်တီဝင်း’ နှင့်မေမေတို့နဲ့ သိပ်
ရင်းနှီးခဲ့ကြတာပဲ။ ‘အန်တီဝင်း’ တစ်ယောက် မေမေဆီ စကား
တွေ တတွတ်တွတ်ပြောပြီး လာလာငိုနေတာကို သူမှတ်မိနေရ
သည်။

‘အန်တီဝင်း’ ရဲ့ ခင်ပွန်းနှင့်သမီးဖြစ်သူ ‘ဘလူး’ တို့ ရန်ကုန်
မှာသီးခြားနေကြသည်။ ယောက္ခမတွေနဲ့ မတည့်တဲ့ ‘အန်တီဝင်း’ က
ရန်ကုန်သို့လိုက်မနေဘဲ ‘မော်လမြိုင်’ မှာပဲ အိမ်ဖော်တွေခေါ်ကာ
တစ်ကိုယ်တည်းနေသည်။ သမီးနဲ့ဝေးနေတဲ့ ‘အန်တီဝင်း’ က
သူတို့မောင်နှမသုံးယောက်အား အတော်ချစ်ခင်ပါသည်။

မေမေကိုလည်း ညီအစ်မအရင်းလိုကို သံယောဇဉ်ရှိလေ
သည်။ ဖေဖေ စက်လှေမှောက်ပြီး ဆုံးသွားတဲ့အခါကျတော့ သူ့ကို
မိသားစု ‘မော်လမြိုင်’ ကခြံနဲ့အိမ်ကိုရောင်းကာ မေမေဆွေမျိုးတ
မျိုးတလေရှိတဲ့ ရန်ကုန်သို့ပြောင်းလာခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။ သူတို့
ပြောင်းတော့ မေမေနဲ့ ‘အန်တီဝင်း’ ဖက်ငိုနေတာကို ခုထက်ထိ သူ
ပြန်မြင်ယောင် မိပါသေးသည်။

‘အန်တီဝင်း’ နဲ့ဒီလောက်ရင်းနှီးခင်မင်ပေမယ့် ‘အန်တီဝင်း’
ရဲ့ သမီး ‘ဘလူး’ နဲ့တော့ မရင်းနှီးပါ။ ‘ဘလူး’ ခဏတဖြုတ်
‘မော်လမြိုင်’ သို့အလည်လာတဲ့အချိန်တွေမှသာ မြင်ဖူးရုံရှိသည်။
‘မိုးပြာပြာ’ က ‘ဘလူး’ ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု သူ့ဘယ်တွေးထင်

နေမိမှာလဲ။ 'ဘလူး' ကို သူဦးနှောက်ထဲမှာ မေ့နေခဲ့တာကြား လှပြီပဲ။

သူဖက်ကတောင် တရင်းတနီးမသိလိုက်တဲ့ 'ဘလူး' က သူတို့အား ခုထက်ထိ မှတ်မိသိနေတယ်ဆိုတော့ အံ့ဩစရာတော့ ကောင်းပါသည်။

"မင်းကို တို့သိနေလို့ မင်းအံ့ဩတယ်မဟုတ်လား... တို့ ရှင်းပြမယ်... မေမေ ဆီမှာ မင်းတို့မိသားစုခါတ်ပုံရှိတယ်... ခု ထက်ထိ သတိတရထုတ်ကြည့်ပြီး မင်းတို့အကြောင်းပြောနေတုန်း ပဲ ...တွေ့လည်းသိပ်တွေ့ချင်နေတယ် မင်းကငယ်ရုပ်မပျောက် တော့ တို့မှတ်မိတာမဆန်းပါဘူးနော်... ဒါတောင် သေချာအောင် လို့ မေမေဆီက ခါတ်ပုံပြန်တောင်းယူကြည့်ရသေးတယ်"

ဝမ်းသာရိပ်မြူးနေသော 'မိုးပြာပြာ' ရဲ့မျက်နှာက ရွှင်ဖြူ နေလေသည်။ သူလည်း မေမေအတွက် ဝမ်းသာရသည်။ 'အန်တီဝင်း' ကို မေမေ တမ်းတရေရွတ်နေတာ ခဏခဏ သူကြား နေရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

"မေမေကလည်း 'အန်တီဝင်း' ကိုအရမ်းတွေ့ချင်နေတာ 'မော်လမြိုင်' ကိုတောင် လှမ်းစုံစမ်းသေးတယ်... ပြောင်းသွားပြီ ပြောလို့ စိတ်လျော့လိုက်တာ... ဒါတောင် တစ်ခါတစ်ခါ 'အန်တီ ဝင်း' ကို တွေ့ချင်လိုက်တာလို့ တဖွဖွပြောနေသေးတာ"

" 'အန်တီသီရိ' ကျန်းမာရေးကောင်းတယ်မဟုတ်လား "

" သိပ်မကောင်းဘူး... ဆီးချိုဖြစ်နေတာကြာပြီ... လူလည်း ပိန်ပိန်လေးပဲရှိတော့တယ်... မေမေ အခြေအနေကို သိပ်ပြီးအား မရပါဘူးဗျာ "

" ဟယ်... စိတ်မကောင်းလိုက်တာ... တို့မေမေသိလည်း "

စိတ်ထိခိုက်မှာ... ဒီလိုလုပ် မင်းဘယ်အချိန်ရုံးဆင်းမှာလဲပြော "

" ငါးနာရီဆို ပြန်လို့ရပါပြီ "

" ဒါဆို... ငါးနာရီကျရင် မေမေနဲ့အတူ မင်းကိုတို့ပြန်လာ ဆါမယ်... မင်းတို့အိမ်ကို တစ်ခါထဲလိုက်ခဲ့မလို့ "

" ရပါတယ်... ကျွန်တော်စောင့်နေပါမယ် "

နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသော 'မိုးပြာပြာ' အား ဘာရယ်မ ဟုတ် သူ စိုက်ငေးကြည့်နေမိသည်။

" မျက်လုံးကြီးလည်း ကျွတ်ထွက်သွားပါအုံးမယ်... ညနေ ဈာန် ကြည့်ဖို့ချွန်ထားစမ်းပါအုံး 'သတိုး' ရဲ့ "

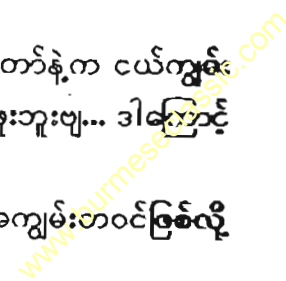
ဟု 'ရူပါ' ရဲ့ ခပ်စူးစူးလေသံကလေးကိုကြားမှ 'ရူပါ' အား သတိရတော့သည်။ 'ရူပါ' ပြောသလိုမျိုး 'မိုးပြာပြာ' အား သူငမ်း နေခြင်းမဟုတ်ပါ။ မိတ်ဆွေဟောင်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့ ရတာမို့ အံ့ဩနေမိခြင်းဖြစ်သည်။ မေမေလည်း အတော်ဝမ်းသာ အံ့ဩမှာပင်။

" 'မိုးပြာပြာ' ကကျွန်တော့်ထက် လေးငါးနှစ်လောက် ကြီးတယ်ဗျာ... စိတ်ဝင်စားလို့ကြည့်မနုတာ မဟုတ်ပါဘူး "

" အပိုတွေပြောမနေနဲ့... လေးငါးနှစ်ကြီးတာလောက်များ နှင်ကစားဖွဲ့မယ့်သူမျိုးမှမဟုတ်တာ... ရှင့်မျက်လုံးတွေကြည့်တာ နဲ့ ကျွန်မရိပ်မိပါတယ်နော်... ငယ်ကျွမ်းဆွေဇာတ်ပြန်ခင်းတော့ ဝယ်မှလား "

" မဟုတ်တာဗျာ... 'မိုးပြာပြာ' နဲ့ကျွန်တော်နဲ့က ငယ်ကျွမ်း ဆွေဖြစ်ဖို့နေနေသာသာ ခင်တောင်သိပ်မခင်ဖူးဘူးဗျာ... ဒါကြောင့် သူကိုမမှတ်မိတာပေါ့ "

" ခုတော့ မှတ်မိယုံတင်မဟုတ်ဘူး... အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်လို့ "

ကို ရနေပြီလေ... 'မိုးပြာပြာ'က ရှင်အတွက် မက်လို့ကောင်းတဲ့ အိမ်မက်ဖြစ်မှာသေချာတယ်... ရှင်နဲ့သူနဲ့ ရှေ့လျှောက်ဇာတ်လမ်း ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိနေတယ်”

“မဖြစ်ပါဘူး... ဘာလို့ဖြစ်ရမှာလဲ”

“ဪ... ဖြစ်ပါမယ်ဆိုမှပဲ... မယုံရင်စောင့်ကြည့်”

“မင်းက... ဇွတ်ကြီးပါလား 'ရူပါ'ရ”

စိတ်တိုသလို 'သတိုး' အသံကျယ်သွားတော့ 'ရူပါ' က ပခုံးတွန့်ပြလေသည်။ သူမ နဲ့ဘာဆိုင်လို့အတင်းကားရောကြီး စွပ်စွဲပြနေရတာလဲ။ သူငြင်းနေမှတော့ အသာကလေးငြိမ်နေလိုက်ပါတော့လား။ သူမ အနားမှခွာကာ ကိုယ့်စားပွဲရှိရာဆီ ပြန်လာပြီး ရုံးတင်ရမည့် စာရွက်စာတမ်းတွေကို ပြန်စစ်ဆေးနေလိုက်မိသည်။

အပြင်က ပြန်ရောက်လာသော 'ဝင်းဆွေ' ကသူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး စပ်ဖြဲဖြဲပြောသည်။

“ဘယ်လိုလဲ အဆင်မပြေကြသေးဘူးလား...ရှောင်ပေးတဲ့ သူက ရှောင်ပေးတာတောင် ပြန်အဆင်မပြေဘူးဆိုတာတော့ မမှိုက်ဘူးနော်... 'သတိုး' ည့်လို့ပဲဖြစ်ရမယ်”

“ဟေ့ကောင်... အရေးထဲမင်းက ဘာဝင် စားနေတာလဲ... ငါနဲ့ 'ရူပါ' ကဘာဖြစ်နေကြလို့လဲ”

“စိတ်ကောက်နေကြတယ်မဟုတ်လား... လျှိုမနေပါနဲ့ 'သတိုး' ရာ ငါတို့အကုန်လုံးသိတယ်... 'ရူပါ' ကလည်း စိတ်လျော့လိုက်စမ်းပါဟာ... ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

'ရူပါ' သည် မဆီမဆိုင် 'သတိုး' နဲ့ဘာလိုလို အစွပ်စွဲခံနေရသည့်အတွက် စိတ်ထဲတင်းလာရသည်။ မကြည်လင်သည့် စိတ်

ကလည်း နဂိုခံရှိနေတာမို့ 'ဝင်းဆွေ' ကိုသာ အပြစ်ပုံချမိပါတော့သည်။

“ 'ဝင်းဆွေ' နော် နင်အာမချောင်နဲ့... ဘာ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေမှာလဲ... သူနဲ့ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး... သူ့မှာသူဟာနဲ့သူရှိပြီး သား... ငါနဲ့အထင်လာမလွဲနဲ့ မကြိုက်ဘူး”

“ငါပြောတာမှားနေလို့လား 'ရူပါ' ရ”

“လွဲနေတာဟဲ့... မယုံရင်မေးကြည့် ခပ်စောစောကသာ ရောက်လာရင် နင့်ပါးစပ်က ဒါမျိုးလေသံတောင် ထွက်မှာမဟုတ်ဘူး... သူ့ ချစ်ချစ်အခုပဲ ပြန်သွားတာ”

'ဝင်းဆွေ' တစ်ယောက်မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ 'သတိုး' ဖက်လှည့်သွားသည်။

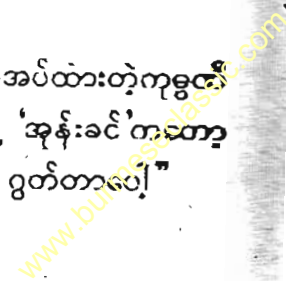
“ဟေ့ကောင်... ပြူးကြောင်ကြောင်လာမကြည့်နဲ့... 'ရူပါ' လျှောက်ပြောနေတာ ငါနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဘာမဆိုင်ရမှာလဲ ဆိုင်လို့ပဲ ညနေလာခေါ်မယ်မဟုတ်လား... ဟဲ့ 'ဝင်းဆွေ' ငါပြောတာမယုံရင်စောင့်ကြည့် သူ့အသည်းညနေရုံးဆင်းတာနဲ့ သူ့ကိုလာကြိုမှာ နာမည်က 'မိုးပြာပြာ'တဲ့”

အရဲ့တိုက်နေသော 'ရူပါ'အား 'သတိုး' အမြင်ကတ်လာရသည်။ အသည်းယားလာရသည်။ သူမ နဲ့ဘာဆိုင်လို့ ဒီလောက်အသည်းအသန်ပို့ပေး ကြော်ငြာပေးနေရတာလဲ။ တကယ်ဟုတ်တာကော သူမအလုပ်လား။

“ 'မိုးပြာပြာ' ဆိုတာ ငါတို့ကို အလုပ်အပ်ထားတဲ့ကုမ္ပဏီဆိုင်ရှင်မဟုတ်လား... ရေလည်မှိုက်တယ်လို့ 'အုန်းခင်'ကဘာပြောတာပဲ... မင်းချစ်ချစ်ကသူလား... ဒါဆို ဝှက်တာပေါ့!”

“ဘာကို ဇွတ်ရမှာလဲ...”

“ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် မမလှလှဆိုတော့... မင်းအတွက်ဂွတ်တာ ကိုပြောတာလေ”

“သွားစမ်းပါကွာ... သူ့ဟာသူ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး”
ရှုံ့မဲ့စွာငြင်းနေသော ‘သတိုး’အား ‘ရူပါ’ က နောက်တစ် ချက် ဝင်ပင့်ပြန်သေး၏။

“ဆိုင်လားမဆိုင်လား သူ့စီးထားတဲ့ ဖိနပ်ကိုသာကြည့် ... အဲဒါ ‘မိုးပြာပြာ’ ပေးထားတဲ့ဖိနပ်”

“ဟာ... လက်ဆောင်တွေဘာတွေပေးတဲ့အဆင့်ထိတောင် ရောက်နေပြီပေါ့... ခြေကုန်းသွက်လှချည်လား ‘သတိုး’ ရ”

“မင်းငါ့ကိုကြီးပဲမဟေ့နဲ့... ‘ရူပါ’ အကြောင်းကိုရော သိရဲ့ လား”

“ဘာလဲ...”
‘သတိုး’ ဆီ ‘ရူပါ’ မျက်စောင်းက အရင်ခုန်ပျံ့ဝဲကာ ရောက် လာလေသည်။

“မရှည်နဲ့နော်... ကိုယ့်ကိစ္စပဲပြော သူများအကြောင်းကို လျှောက်ဖွနေစရာမလိုဘူး... ယောက်ျားဖြစ်ပြီး သိက္ခာရှိရှိနေ”

“ဖွတာမှမဟုတ်တာ... မှန်ကန်တဲ့သတင်းမို့ ပြောပြမှာပဲ ဟာ”

“မပြောနဲ့...”

“ဟေ့ကောင် ‘သတိုး’ ... မင်းသိတယ်ဆိုတာပြောကွာ ဘာမှပိတ်နေစရာမလိုဘူး... မင်းအကြောင်းလည်း သူ့အော်ချက် လုပ်တာပဲဟာ”

“ပြောမှာပါ... သူလည်း သူ့ဌေးတစ်ယောက်နဲ့ယူတော့ မယ်တဲ့... သူ့အိမ်က အမြန်ဆုံးကို စီစဉ်နေတာတဲ့ကွာ”

“ဘယ်သူကယူမယ်ပြောလို့လဲ... အပိုစကားတွေလျှောက် ပြောတယ်... ရှင်မှတ်ထား ‘ရူပါ’ လိုမိန်းမက ရှင့်လိုငွေမမက် ဘူးဆိုတာပဲ... ရှင်သာငွေရှိတဲ့ ‘မိုးပြာပြာ’ ကို တွေ့တာနဲ့ အသေ အလဲဖားစိန်လုပ်နေတာ... ကျွန်မက မနှစ်သက်ရင်မယူဘူး... ငွေ ထက် စိတ်ချမ်းသာဖို့က အရေးကြီးတယ်”

“ငါလည်းမင်းလိုပဲ...”

“မယုံဘူး... ကျွန်မပြောလို့ လူကြားကောင်းအောင်လိုက် မပြောနဲ့... ရှင့်စိတ်ဓါတ်ကို ကျွန်မ သိပြီးသား”

သူနဲ့သူမရဲ့မျက်လုံးကိုယ်စီက ရန်လိုမကျေနပ်မှုတွေနဲ့ တောက်ပြောင်ကာ လက်လက်ထနေလေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ခံစားမှုကို ဦးစားပေးထားခြင်း၊ ‘ငွေမမက်တာခြင်းက တူညီ နေကြပါသည်။

‘ဝင်းဆွေ’ သည်လည်း သူ့စကားဆက်ရှည်နေရင် ‘ရူပါ’ နဲ့ ‘သတိုး’ တို့စကားအခြေအတင်တွေ အကြီးအကျယ်ဖြစ်ကုန်မှာ စိုး တာကြောင့် ခေါင်းရှောင်နေလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိသည်။

‘သတိုး’ က ‘ရူပါ’ အား ရှုတင်းတင်းကြည့်နေသလို ‘ရူပါ’ ကလည်း ကွန်ပျူတာကီးဘုတ်ကို တဂျောင်းဂျောင်းနဲ့ တမင်အသံ မမြည်မြည်အောင် ဆောင့်ရိုက်ရင်း မကျေနပ်ကြောင်းပြသနေတီ သည်။

ရုံးဆင်းချိန်ရောက်တော့ ‘မိုးပြာပြာ’ မလာသေးခင် ‘သတိုး’ အား သရော်တော်တော်မျက်လုံးမျိုးနဲ့ ‘ရူပါ’ က ခဏ ခဏနို့တံ ကြည့်တတ်လေသည်။ ‘ရူပါ’ အကြည့်ကိုမြင်ပြီး လေလုံးထွား ထားသည့် ‘သတိုး’ မှာ ‘မိုးပြာပြာ’ ရဲ့ကားပေါ် တက်လိုက်သွားဖို့ ဖင်ကျိန်းနေရ၏။

www.burmeseclassic.com

ပြောထားတဲ့ စကားအတိုင်း ရုံးဆင်းချိန်လောက်မှာ 'မိုးပြာပြာ' ရောက်လာလေသည်။ သူ့အလုပ်တွေကို အပြီးသတ် သိမ်းဆည်းလုပ်နေစဉ် သူမက ပြန်ဖို့အရင် အဆင်သင့်ဖြစ်နေခဲ့ သည်။ 'ကေသီ' ကို ပြောသလိုလိုနဲ့ သူ့အား ခန့်လေတော့သည်။

“တချို့ကပြောတယ် ငွေမမက်ဖူးလေးပါဘူးပေါ့နော်... ပြီးတဲ့အခါကျတော့လည်း ငွေရှိတဲ့သူနောက်ကိုလိုက်ချင်လို့ မစီးဖူးတဲ့ ကားကောင်းကြီးပေါ့ကို အကြွေးငင်ပြီးတက်စီးကြည့်ချင် တော့... ဖင်ကလေးကိုလိမ်ပြီး ပျာယာကိုခတ်နေတာပဲ... မျက်စိ ကိုနောက်တယ်”

သူမ ပြောတာကို 'ကေသီ' ကဘောမပေါက်ပေ။

“ဟဲ့... နင်ဘယ်သူက ပြောနေတာလဲ... နင့်စကားကလည်း အဆက်အစပ်မရှိ”

“လူကြွားကြီးတစ်ယောက်ကိုပေါ့နော်... နင်မသိသေးရင် အပြင်ရောက်မှ နင့်ကို ငါ့ပြောပြမယ်”

အိတ်ကလေးကောက်လွယ်ကာ စတိုင်လ်ကျော့ကျော့နဲ့ ထွက်သွားသော သူမ ကိုကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲ ကိုင်ဆောင်ပစ်လိုက် ချင်သည်။ 'မိုးပြာပြာ' က ကားပေါ်မှာ ထိုင်စောင့်နေလို့တော် သေးတာပေါ့။

“ဟိတ်... ကောင်းကောင်းသွားနော်... တော်ကြာအပျော် လွန်ပြီ ကားပေါ်မှာသေးတွေ ထွက်ကျနေအုံးမယ်”

ဟု လျှာတစ်လစ်ထုတ်ကာ မသွားခင်လေးထပ်ရိုနေသော သူမအား ...

“မင်း... မနာလိုဖြစ်နေတာမဟုတ်လား... ကုသိုလ်ကံချင်း မတူဘူးလေကွာ... မတူရင်မတူစမ်းပါနဲ့ သနားတယ်”

လို့ ပြန်ပက်လိုက်တဲ့ သူ့စကားကို မျက်နှာတွေမဲပုတ်အောင် သူမ ဒေါသတွေထွက်သွားရင်း အခန်းတံခါးကို ဆောင့်ပိတ် ထွက်သွားလေတော့သည်။ သူ့အလှည့်ကျတော့ နာတတ်လိုက် တာ။ လှမ်းနေတဲ့ ခြေလှမ်းတွေကိုက ကတ္တရာလှမ်းမ ကွဲထွက်မ တတ် ပြင်းထန်ဆောင့်အောင့်လို့နေလေသည်။

အခန်း [၅]

“ဟဲ့... နင်နဲ့ ‘သတိုး’နဲ့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ... မခေါ်တာကြာလှပြီ... အပြင်အတူတူထွက်တာလဲ ကြာနေပြီ မဟုတ်လား... မန်နေဂျာကြီးတောင် သိနေသလိုလိုပဲ”

သူမ မေ့ထားခဲ့သော အကြောင်းတွေကို ‘ကေသီ’ က အပြန်ဖော်နေလေသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ‘သတိုး’နဲ့ မခေါ်မပြောဖြစ်တာ ဆယ်ရက်ကျော်ခန့်ရှိသွားပါပြီ။ သူမ ရင်ထဲ ‘သတိုး’နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စနောက်ချင်တဲ့ စိတ်ကလွဲပြီး မနာလိုအူပုတ်ခြင်း မရှိတာ သူမ သာအသိဆုံးဖြစ်သည်။ ‘သတိုး’ ရဲ့ မနာလိုဖြစ်တာ ကုသိုလ်ကံခြင်း မတူဘူးဆိုတဲ့ လှောင်ပြောင်စကားတွေကို သူမ အနာကြီးနာမိသည်။

ရှက်လည်းရှက်မိသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး နိုင်တဲ့အခါ ပြန်တွယ်လိုက်မဟဲ့ဆိုတဲ့အကျင့်ကို သူမ မုန်းမိသည်။

ဒါကြောင့် သူနဲ့မဆက်ဆံဘဲ ခပ်ပြတ်ပြတ် နေနေမိတာပေါ့... သူ့ရဲ့ အရှက်မရှိခိုးကြောင် ခိုးဝှက်မျက်လုံးတွေကို အမှတ်တမဲ့မြင်နေမိသားပဲ။ ပြောတုန်းကပြောပြီး ခုမှ အပြစ်မရှိသလို ပြန်ခေါ်လို့ ရကြေးလား။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... မပြောချင်လို့မပြောတာပေါ့... အရင်တုန်းကရော သူနဲ့ငါနဲ့ ဘယ်လောက်ပတ်သက်တာကျနေတာပဲ” ဟု သူမ ပြန်ပြောတော့ ‘ကေသီ’ က မဲ့ကာမျက်စောင်းထိုးလေသည်။

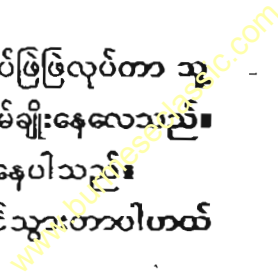
“အမယ်... မသိတဲ့လူတွေမှမဟုတ်ဘဲ ‘ရူပါ’ ရယ်... နင်တို့ အခြေအနေကို ကြည့်တာနဲ့ အကဲခတ်လို့ရပါတယ်နော်... အရင်တုန်းက အဆင်ပြေတယ်... အခုနောက်ပိုင်းမပြေတော့ဘူး... အဲဒါ ပြဿနာတစ်ခုခုကြောင့်ပေါ့... အဲဒီပြဿနာကို သိချင်တာ”

“နင်သိချင် သူ့သွားမေးကြည့်ပေါ့... ငါကတော့ ပြောစရာ ရှိလို့ မပြောဘူး”
“‘သတိုး’ ကို ‘အုန်းခင်’ မေးနေပါတယ်နော်... ပြီးရင်သိဗျာပါ”

“ဘာလဲ... နင်နဲ့ ‘အုန်းခင်’ က ဇာတ်လမ်းဖြစ်နေပြီပေါ့... ဘုတ်လား... ထင်တော့ထင်သားပဲ... အခုနောက်ပိုင်းအပြင်ထွက်အသံဆို... နင်တို့နှစ်ယောက်လုံးတက်ကြွနေတာ... ခုမှပဲ အဖြေသိတာတယ်”

‘ကေသီ’ က ငြင်းဆန်စကားမဆိုဘဲ၊ စပ်ဖြူဖြူလုပ်တာ သူ့အတံ့ချောင်းတွေကို သူ့ ဖါသာ အသလွတ် လိမ်ချိုးနေလေသည်။ ကြည့်ရကတည်းက မရိုးသားမှန်း သိသာနေပါသည်။

“ဟိုဟာလေ... သွားရင်းလာရင်းနဲ့ ခင်သွားတာပါဟယ်

သုကတော့ တွေ့လိုက်တိုင်း မှုနဲ့ ချစ်ပြီး အလုံးတွေထုတာပေါ့ဟယ်... ငါကမူပြီး တင်းထားလိုက်တယ်... နင်မို့ဆို ငါ့ကိုလွယ်လွယ်ရတဲ့မိန်းမလို့ ထင်သွားမှာ ခင်ရတယ်”

“တင်းထားတဲ့ရုပ်ကလည်း မပြောလိုက်ချင်ဘူး... ဒါနဲ့ မှာ ‘အုန်းခင်’ ကို ‘ဒုံးဖင်’ လို့ မီးရှို့လိုက်မယ်လေး ဘာလေးများလုပ်နေသေးတယ်... အံ့ပါရဲ့ ‘ကေသီ’ ရယ် ... နင်မို့လို့ ‘အုန်းခင်’ လိုကောင်မျိုးကိုကြိုက်တယ်... အမြဲတမ်းရူးပေါပေါ ဖြစ်နေတဲ့ သူကိုများ”

“အဲဒါ သဘောကောင်းတာပါဟယ်... ငါဘာပဲလုပ်လုပ် ပြောပြော သူစိတ်ဆိုးတယ်ဆိုတာမှ မရှိတာဘဲ ...အမြဲတမ်းသည်းခံခွင့်လွတ်တတ်တယ်... အဲဒါကို ငါကြိုက်တာ”

‘ကေသီ’ တစ်ယောက်ခုတော့လည်း ‘အုန်းခင်’ အပေါ် အပြစ်မမြင်နိုင်တော့ပါကလား။ ဟိုကောင်ကလည်း ‘ကေသီ’ ကို တွေ့တိုင်းဘယ်လောက်တောင် ချွဲနေသလဲမှ မသိဘဲ။ ‘အုန်းခင်’ ကို လှမ်းကြည့်မိတော့ ‘သတိုး’ အနားကပ်ပြီး တွတ်ထိုးနေတာကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

“‘သတိုး’ မင်းကလည်းကွာ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ပြန်မူနေသေးတယ်... ချောသင့်တာချောမှပေါ့ကွ မင်းပြန်ခေါ်မှ ‘ရူပါ’ က ပြန်ကြည့်မှာပေါ့... အလကားသက်သက်တော့မင်းကို သူကစခေါ်မလား... မင်းကပြန်ရောမှပေါ့”

‘သတိုး’ သည် နေရင်းထိုင်ရင်း အောင်သွယ်လုပ်ပေးနေသော ‘အုန်းခင်’ ကြောင့် ခေါင်းနောက်သွားရသည်။ သူမ နဲ့မခေါ်ရတော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ။ သူ့ရင်ထဲ ခဏတဖြုတ်လောက် ကလိ

ကလိ ဖြစ်တာကလွဲပြီး ပုံမှန်အတိုင်းနေတတ်နေတာပဲဟာ။
“သွားစမ်းပါကွာ... ဒီမှာအလုပ်တွေရှုပ်လို့ စိတ်ညစ်နေရတဲ့ကြားထဲ မင်းကဝင်ညှော်နေသေးတယ်... ထား၊ထားလိုက် သူ့စိတ်နဲ့သူ ဒီအတိုင်းပဲရှိပစေ”

ဟု ပြောလိုက်သောသူ့စကားကို ‘အုန်းခင်’ ကထပ်ကွန်ပြန်သည်။

“ဘာ ဒီအတိုင်းရှိရမှာလဲကွ... မင်းတို့နှစ်ယောက်အဆင်ပြေသင့်နေတာကြာပြီ... ငါနဲ့ ‘ကေသီ’ တောင်အဆင်ပြေတော့မယ် မင်းနဲ့ ‘ရူပါ’ နဲ့စာ လိုက်ပါတယ်ကွာ”

“ဟေ့ကောင်... မင်းစကားကဘာလဲ”

“မင်း ‘ရူပါ’ ကိုချော့ပြီး... ဘာညာဖွင့်ပြောလိုက်ပေါ့ကွာ”

‘အုန်းခင်’ ရဲ့အသံကျယ်သွားတာကြောင့် မလုံမလဲ သူမဆီအကြည့်ရောက်သွားရသည်။ ဖျတ်ကန် ခပ်စူးစူးလှမ်းကြည့်သော သူမအကြည့်နဲ့တိုးနေတာမို့ သူ့ရင်ထဲဗရမ်းဗတာတုန်ရီသွားရပါသည်။ မသိဟန်ဆောင်ကာ အကြည့်ကိုလွှဲရင်း...

“မင်း မဟုတ်တာတွေမပြောနဲ့ကွာ... ‘ရူပါ’ ကြားသွားရင်မကောင်းဘူး”

“မင်းက ‘ရူပါ’ ကို ကြောက်နေတာလား”

“မကြောက်ပါဘူး...”

“မကြောက်ရင်ဖွင့်ပြောလေကွာ”

“ဘာကိုပြောရမှာလဲ...”

“မင်းရင်ထဲမှာရှိတာကိုပေါ့”

“ငါ့ရင်ထဲမှာရှိတာ...”

သူ့ ရင်ထဲမှာ သူမနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာများရှိနေပါလိမ့်။

သူမကို တစ်ခါတရံ အရမ်းကြီးသတိရမိတာကိုပြောတာလား။ သူမ ပြန်တဲ့အခါဘာရယ်မဟုတ် အနောက်က တိတ်တဆိတ် လိုက်ချောင်းကြည့်မိတာကိုပြောတာလား။ ဒါမှမဟုတ် သူမ နာမည်ကို တရေးနိုးထယောင်မိတာကိုပြောတာလား။ သူမ နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်အစစ်အမှန်ကို သူအဓိပ္ပာယ် မဖော်တတ်ချေ။ သို့သော် သူ့ရင်ထဲမှာ သူမက နေရာတစ်နေရာ ဝင်ယူပြီး ချယ်လှယ်နေသည်ဆိုတာကိုတော့ ဝန်ခံပါရစေ။

“လတုံးရ... ‘ရူပါ’ ကို မင်းချစ်နေပြီမှလား...”

“ဟာ...”

“ဟာ မလုပ်နဲ့ ဖွင့်မပြောရင် မင်းငတ်သွားမယ်အောင်းမေ့”

“မဟုတ်တာကွာ”

‘အုန်းခင်’ သည် သူ့ပခုံးစွန်းကို ခပ်ပြင်းပြင်းရိုက်ကာ ‘ရူပါ’ တို့ဆီ အသံပြန်အော်ပြော၏။ ဘာပြောမယ်မှန်းမသိတာမို့ သူ မတားနိုင်ပေ။

“ ‘ရူပါ’ ရေ... ‘သတိုး’ တော့ နင်ခပ်စိမ်းစိမ်းလုပ်နေလို့ ကြွနေပြီတဲ့ဟာ... အရင်လို အခြေအနေပြန်ရောက်ချင်တယ် တဲ့... နင်ဘယ်လိုစီစဉ်ပေးမှာလဲ”

‘ရူပါ’ ရင်ထဲထိတ်ကနဲလှုပ်ရှားသွားရကာ ‘သတိုး’ အား စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။ သူက ‘အုန်းခင်’ ကိုလှမ်းဆွဲနေလေသည်။

“ဟေ့ကောင်...မင်းကွာ”

“တားမနေနဲ့... မင်းပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမရှိလို့ ငါအော်ပြော နေရတာ”

‘ကေသီ’ ကလည်း ‘ရူပါ’ အား ဝင်ပင့်ပေးသည်။

“တစ်ခုခုပြန်ပြောလိုက်လေ ‘ရူပါ’ ရဲ့... နင်တင်းနေရင်

သူပိုကြောက်နေရုံပဲရှိမှာပေါ့”

“လာပြန်ပြီ... သူ့ဟာသူ ပေါချောင်ပြီး အရှက်မရှိလျှောက် ပြောတာကို ငါက ဘာလုပ်ပေးမှာလဲ... နင်နဲ့ ‘အုန်းခင်’ ကြား ထဲက တော်တော်ပွဲစားလုပ်ချင်နေကြတယ်”

“ပွဲစားလုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ... ဟိုက နင့်ကိုတကယ်စွဲနေလို့ စွဲနေတယ်ပြောတာပဲဟာ”

“မစွဲဘူး... သူ စွဲနေတဲ့သူ ငါသိတယ်... ‘မိုးပြာပြာ’ တဲ့ ‘ရူပါ’ စကားကို ကြားပြီး ‘သတိုး’ ကလည်း မနေပါ။

“မဟုတ်ဘဲလျှောက်မပြောနဲ့ ‘ရူပါ’ ... ‘မိုးပြာပြာ’ နဲ့ ငါနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“အို... ရင့်ကို အဖက်လုပ်ပြီး ကယ်သူကမှမပြောဘူး... ‘ကေသီ’ ကိုရှင်းပြနေတာ”

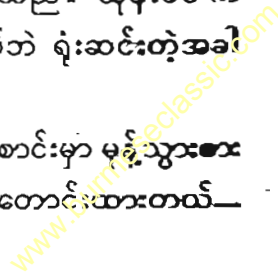
“မင်းရှင်းပြတာက မဟုတ်တာကိုပြောနေတာပဲ ‘မိုးပြာပြာ’ နဲ့ ငါနဲ့မစွပ်စွဲနဲ့ မကြိုက်ဘူး... ငါ့မှာကြိုက်တဲ့သူရှိတယ်”

“လာမလို့မိနဲ့... ရှင်ပြောတိုင်းမယ့်ဘူး”

“မင်းယုံအောင်တော့ လက်တွေ့မပြနိုင်ဘူး... ‘မိုးပြာပြာ’ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ သေချာတယ်”

‘ရူပါ’ ကမျက်စောင်းထိုးကာ ဘာစကားမှမပြောတော့ဘဲ တစ်ဖက်လှည့်သွားခဲ့သည်။ ပြောစရာစကားမရှိတော့ပေမယ့် ‘သတိုး’ မှာ ခိုးလို့ခုလုဖြစ်ကျန်နေခဲ့ရပါသည်။ ‘အုန်းခင်’ က သူတို့နှစ်ယောက်အခြေအနေကို မကျေနပ်ဘဲ ရုံးဆင်းတဲ့အခါ တျတော့ အကွက်ဆင်ပါတော့သည်။

“ ‘သတိုး’ ... ငါနဲ့ကေသီ အင်းယားစောင်းမှာ မုန့်သွားစား လို့လိုက်ခဲ့ကွာ ... မန်နေဂျာဆီက ကားတောင်းထားတယ်—

အပြန်ကျ မင်းအိမ်ထိပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကဲဖို့အတွက် မန်နေဂျာက ကားပေးလိုက်မယ်... မဖြစ်နိုင်တာ”

“ခိုင်းတဲ့ကိစ္စလည်းပါတာပေါ့ကွာ... ပြီးမှ ကန်ဘောင်သွားမှာ... အလုပ်ကိစ္စကို ခေါင်းထဲမထည့်နဲ့ ခဏလေးနဲ့ပြီးတယ်... အဓိကက ကန်ဘောင်မှာပျော်နိုင်ဖို့ပဲ”

“မလိုက်ဘူးကွာ... မင်းတို့နှစ်ယောက်ပဲပျော်စမ်းပါကွာ ငါပါရင် လူပိုဖြစ်နေမယ်... ပြီးတော့ ငါ့အနေနဲ့လည်းတစ်ယောက်ထဲကြောင်တယ်”

‘အုန်းခင်’ ကစိတ်ရှုပ်သွားသလို ခေါင်းကိုကုတ်လိုက်ပြီး သူ့အနား ခပ်တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

“ ‘ရူပါ’ လည်းပါမှာကွ... မင်းတစ်ယောက်ထဲမကြောင်ပါဘူး... ‘ကေသီ’ ကလည်း ‘ရူပါ’ ကိုမရရအောင်ခေါ်လိမ့်မယ်”

‘ရူပါ’ ပါမယ်ဆိုတော့ သူစိတ်ထဲဘာမှန်းမသိဘဲ လိုက်သွားချင်စိတ်ဖြစ်သွားရသည်။ သူမ ရှိတဲ့အရပ်မှာ သူရှိနေချင်တာ သူခံစားချက်ရဲ့တောင်းဆိုမှုသာတည်း။

“လိုက်မယ်ကွာ... အကြာကြီးမနေရင်ပြီးတာပဲ”

ဟု သူပြောလိုက်တော့ ‘အုန်းခင်’ က သူ့ပခုံးစွန်းကို ခပ်ပြင်းပြင်းတစ်ချက်ထိုးကာ ထွက်သွားလေသည်။ ညနေရုံးမဆင်းခင် သူတို့လေးယောက်သား အတူတူထွက်လာကြပါသည်။ ရုံးမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့နှစ်ယောက်က ပြုံးစိစိနဲ့အခြေအနေတွေကို သဘောပေါက်သလို ခေါင်းတညိမ့်ညိမ့်လုပ်ပြနေကြသည်။

မန်နေဂျာခိုင်းလိုက်တဲ့ အလုပ်ကိစ္စက ခဏကလေးနှင့်ပြီးစီးသွားတာမို့ ကန်ဘောင်သို့ ခပ်စောစောပဲရောက်ခဲ့ကြသည်။

‘အုန်းခင်’ နဲ့ ‘ကေသီ’ က အကြော်စားဖို့စိတ်မဝင်စားနိုင်အားဘဲ ကန်ဘောင်မှာ လမ်းလျှောက်ဖို့တက်ကြွစွာ ထွက်သွားကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်အား တမင်ရှောင်ပေးသွားသည့်သဘောနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ဖို့ပင် ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်မခေါ်တော့ဘဲ လှည့်မကြည့်စတမ်းထွက်သွားကြသဖြင့် သူနဲ့ ‘ရူပါ’ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ကြောင်နေမိကြပါသည်။

“မင်းဘာလုပ်မှာလဲ ‘ရူပါ’ ... အကြော်စားမလား”

“မစားချင်ပါဘူး... ရှင့်မျက်နှာကိုမြင်နေရရင် ဘာအစားမှ ဝင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုလဲ... မကြည့်ဘဲစားလေဗျာ”

“မစားချင်ဘူး... ကျွတ် ‘ကေသီ’ အစုတ်ပလုတ်မ ကိုလည်း မပြောချင်ဘူး ခေါ်တုန်းကတော့သူ... ခုကျတော့ အဖက်တောင် မလုပ်ဘူး”

“ ‘အုန်းခင်’ လည်းအတူတူပဲ... ကျွန်တော့်ကို ခုကျတော့ အဖက်တောင်မလုပ်ဘူး”

“ရှင် ကျွန်မပြောတာလိုက်မပြောနဲ့”

“ကဲပါ... အလကားသက်သက် ကျွန်တော့်ကို ရန်လိုမနေပါနဲ့... အေးအေးဆေးဆေးကန်ဘောင်မှာပဲ လမ်းလျှောက်ရအောင်ဗျာ”

တစ်ယောက်ထဲ ကျန်နေရမယ့်အဖြစ်ကို သူမ မနှစ်သက်သလို မှုန်တေတေရပ်နဲ့ သူ့ နံဘေးမှာ ခပ်ခွာခွာပါလာလေသည်။ လူချင်းနီးကပ်သလိုရှိနေပေမယ့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ခကား မပြောဖြစ်ကြချေ။ ရုတ်တရက်သူ့ကို ကျော်ဖြတ်ပြေးကာ ကန်ဘောင်အုတ်တံတိုင်း သံမဲဂလင်းမှာထိုင်ချလိုက်တော့သည်။

ထိုင်ခုံတွေက ညနေစောင်းမို့ လူပြည့်နေပါသည်။

ဘာဖြစ်မှန်းမသိတာမို့ သူကပါ ရောယောင်ပြီး သူမ နံဘေးကပ်ထိုင်ကာ မေးမိ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... မင်းဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ရှင်ဘာလို့ ကျွန်မနံဘေးလာကပ်ထိုင်ရတာလဲ... သွားသွား ခပ်ဝေးဝေးသွားနေ”

သူ့အား အတင်းကာရောနှင့်လွှတ်ရင်း သူမ စလင်းဘက်ထဲမှ ထီးကိုအမြန်အဆန်ထုတ်ပြီး နေမပူဘဲ ဖွင့်ဆောင်းလိုက်ပါသည်။ သူမ လုပ်တဲ့အပြုအမူကို နည်းနည်းကလေးမှ သူ နားမလည်နိုင်တော့ပေ။ ဘာထပေါက်သွားရတာလဲ။

“ရှင် ဘာစိုက်ကြည့်နေတာလဲ... သွားတော့လေ ကျွတ်... ဒုက္ခပဲ”

ဟု သူမ ထပ်နှင့်လွှတ်ပြန်သည်။

“နေရင်းထိုင်ရင်း မင်းဘာဖြစ်သွားရတာလဲ... ထီးကရော ဘာလို့ဖွင့်ဆောင်းရတာလဲ... နေဖြင့်မပူဘဲနဲ့”

သူမသည် ထီးကိုအသာနောက်လှန်ကာ သူ့ကိုကျော်ပြီး အနောက်တစ်နေရာသို့ အသာချောင်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ မျက်စိမျက်နှာပျက်နဲ့ ခပ်ကျိတ်ကျိတ်ပြောပြန်သည်။

“ရှင် ဒီအနားကသွားမလား မသွားဘူးလားပြော”

“ဘာဖြစ်လို့ သွားစေချင်တာလဲ... မင်းပုံစံကြည့်ရတာ တစ်ခုခုပဲ”

‘သတိုး’ က သူမ ဖြစ်နေရတဲ့အခက်အခဲအား ကူညီချင်လို့ ကို အနားကမခွာဘဲ ကပ်မေးနေမိတာဖြစ်သည်။

“ကဲ... မရတော့ဘူးလာတော့... ရှင့်ကြောင့် ပြဿနာတွေ

တော့တက်ကုန်တော့မှာပဲ”

မထင်မှတ်ဘဲ ‘သတိုး’ လက်မောင်းကို သူမ ကခပ်တင်းတင်းဆွဲကိုင်ကာ ထီးအမိုးအောက်ထဲ သူ့အားဝင်စေလိုက်ပါသည်။ သူမ လုပ်ရပ်က သူ့အတွက် အံ့ဩစေရလွန်းသာမကပဲ ရင်ခုန်သံတွေပါမြန်စေသည်။ ထီးအမိုးတစ်ခုအောက်မှာ သူမနဲ့ အတူ မျက်နှာချင်းနီးကပ်စွာ လူချင်းပူးကပ်စွာနေရလိမ့်မည်ဟု သူ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ကူးမယဉ်ခဲ့ဘူးချေ။

သူမက မျက်နှာပျက်ပျက်နဲ့ ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်နေလေသည်။

“ ‘အုန်းခင်’ တို့စုံတွဲကို မင်းအားကျနေပြီနဲ့တူတယ်”

“မရူးနဲ့... ကျွန်မမှာပြဿနာရှိလို့ ဒါမျိုးလုပ်လိုက်ရတာ တစ်မျိုးတွေးပြီး စိတ်ကူးလျှောက်ယဉ်ဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့ ... လက်ဝါးကို ကြည့်ထား”

“ဒါဆို... ငါ့ကို ထီးအောက်ထဲဘာလို့ အတင်းကာရော ဆွဲသွင်းသေးလဲ”

“ရှင့်ကိုမြင်ရင်... မှတ်မိသွားမှာစိုးလို့”

“ဘယ်သူကလဲ”

“ကျွန်မ မောင်က”

“မှတ်မိတော့ဘာဖြစ်သလဲ... မင်းမောင်နဲ့ ငါနဲ့ ဘယ်တုန်းက ပတ်သက်ဖူးလို့လဲ”

စကားပြောတဲ့အခါမှာ သူမက နီးကပ်နေတဲ့မျက်နှာကို နှုတ်ကာ ခေါင်းကို ငဲ့စောင်းထားသည်။ ခေါင်းအရွေ့ ထီးကလေးနည်းငယ်တော့ လှုပ်လိုက်စောင်းလိုက်ဖြစ်နေပါသည်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူတွေစိတ်ထဲ တစ်မျိုးမြင်ဆောင်

မြင်နိုင်ပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်မှာတော့ စကားအခြေအတင် ဖြစ်ကောင်းဆဲပါ။

“ရှင်နဲ့ မပတ်သက်ဖူးပေမယ့် ကျွန်မနဲ့အတူတူပဲ ပြီး တွေ့ဖူးတော့ ရှင့်ကို မှတ်မိနေနိုင်တယ်... တော်ကြာ ရှင့်မျက်နှာကို မြင်ပြီး မယုံသင်္ကာဖြစ်မှာစိုးလို့”

“ဘာမယုံသင်္ကာလဲ”

“ကျွတ်.. ရှင်နဲ့အတူတူပဲ ပြီး တွေ့လိုက်ရင် ပြဿနာ မိုးမီးလောင်တော့မှာ... ရှင်နဲ့မပတ်သက်ရဘူးလို့ အိမ်ကအပြတ်ပြောထားတယ်”

“ဟာ... ဘာလှိုင်းကြီးပြဿနာရှာနေပါလား... ဘာမှလည်း မဆိုင်ဘဲနဲ့”

“မဆိုင်ပေမယ့်မရဘူး... ကျွန်မကို စိတ်မချလို့ စည်းကမ်းထုတ်လိုက်တာ... နားမထောင်ရင် ချက်ချင်းဟိုလူနဲ့ ပေးစားမယ်တဲ့”

“ယူလိုက်ပေါ့!”

“ရှင်နော်...”

သူမက မျက်စောင်းပြင်းပြင်းထိုးကာ သူ့ရဲ့လက်မောင်းကို လည်း ခပ်နာနာကလေးလိမ်ဆွဲသည်။ ထီးအမိုးတစ်ခုအောက်မှာ သူမနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်စကားများရန်ဖြစ်ရတာသည် စိတ်တိုမှုထက် ကျေနပ်ကြည်နူးမှုက ပိုနေသလိုရှိ၏။ ‘သတိုး’ စိတ်ထဲ ရိန်နဲ့ လိုက်မောကာ တုန်တုန်ရီရီကြီး ခံစားနေရတော့သည်။ သူမထံတော် ပြဿနာတက်မှာစိုးကြောက်နေသူမို့ သူ့လိုခံစားချက်မျိုး ခံစားမိမယ့်ပုံမပေါ်။

“ကျော်သွားပြီနဲ့တူတယ်... ထီးဖယ်လိုက်တော့”

“နေပါအုံး... ကျွန်မ ကျောမလုံသေးဘူး”

သူတို့ပြောနေစဉ်မှာပဲ အနောက်ကနေ ထီးကို လှန်ဆွဲ သူတာခံလိုက်ရသည်။ သူမ မျက်နှာက ချက်ချင်းငိုချလိုက်တော့ မလို နီရဲပျက်ယွင်းလျက်ရှိ၏။

“‘မမကြီး’ ရယ် ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ... မေမေ ဒီလောက် မှာထားရဲ့နဲ့ အပြင်မှာ ထင်တိုင်းကျဲနေတယ်”

“မဟုတ်ဘူး... နင်ပြောသလိုမဟုတ်ဘူး ‘ကျော်စွာ’ ... စိတ်ထင်ရာစွတ်စွတ်ပြောမနေနဲ့”

“မုန်လာဥလုပ်မနေပါနဲ့ဗျာ... ထီးကြီးလှုပ်ရွဲနေတာက သက်သေခံနေပါတယ်... ကဲချင်တိုင်းကဲနေတာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဆောင် သတိမထားမိနိုင်တော့ဘူးပေါ့လေ... ‘ဖြူဖြာ’ သိရင်လည်း ချက်မှာ”

“ညီလေး ... မင်းထင်သလို မဟုတ်ဘူး... ထီးလှုပ်နေတာ က ကိုယ်နဲ့သူနဲ့...”

“မပြောနဲ့ဗျာ... ခင်ဗျားကြီးဘာမှဝင်ရှင်းပြနေစရာမလိုဘူး ကျွန်တော့်အစ်မကို ခင်ဗျားမြူစွယ်ထားလို့ ပြောမရဆိုမရဖြစ်နေတာ... အဓိကတရားခံက ခင်ဗျားပဲ”

‘ကျော်စွာ’ တစ်ယောက်စကားလည်းဆုံးရော လျင်မြန်လှ သော အရှိန်ဖြင့် ‘သတိုး’ ရဲ့ဝမ်းဗိုက်ကို သူ့ခေါင်းဖြင့် အပြင်းအထန်ဆောင့်ပစ်လေသည်။ ‘အင့်’ ကနဲနေအောင် အသက်ရှူရုံပဲ ဘတ် ‘သတိုး’ ပြင်းပြနာကျင်စွာ ခံစားလိုက်ရသည်။ ရပ်နေရာမှ ခုတ်ကိုဖိနှိပ်ကာ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ထိုင်ချမိသည်။ ‘ကျော်စွာ’ ရဲ့ နောက်ထပ် နောက်ထပ်ရောက်လာသည့် လက်သီးချက်တွေကိုလည်း ခုတ်လောက်တိမ်းကာယိမ်းကာ ရှောင်တိမ်းနေရသေး၏။

ပြန်လုပ်လိုက်ဖို့ဆိုတဲ့အတွေး မရောက်နိုင်အောင် 'ရူပါ' ရဲ့ မျက်နှာက သူ့အား အသနားခံနေသလိုရှိလေသည်။

"ဟဲ့... တော်ပါတော့ 'ကျော်စွာ' ရယ်... သူ့မှာဘာအပြစ်မှ ရှိတာမဟုတ်ဘူးဟဲ့... နင်စွတ်လုပ်မနေနဲ့... လူတွေလည်းအံ့လာ ပြီ... ငါအရမ်းရှက်တယ်"

"ရှက်တတ်ရင် 'မမကြီး' ဒီနေရာကိုတောင် ရောက်မလာ ဘူးဗျသိရဲ့လား... ခုမှ ဘာမှလာပြောမနေနဲ့တော့... ဒီလူ့ကိုမှတ် လောက်အောင်ဆုံးမရမယ်"

'ကျော်စွာ' သည် 'သတိုး'ကို ထပ်ပြီးထိုးဖို့ ကန်ဖို့အတွက် တားနေသည့် 'ရူပါ' အားခပ်ကြမ်းကြမ်း တွန်းဖယ်ထုတ်ပစ်သည်။ ဘေးနားမှာ ဝိုင်းအုံကြည့်နေသည့် သူတွေကလည်း ဘယ်သူ ဘယ်သူကို ဝင်ဖျန်ဖြေဆွဲရမလဲဆိုတာ သိပုံမရချေ။ ပြဿနာ ကြားထဲ အချောင်ညှပ်ပါမှာ စိုးပုံရ၏။

ဘာမှပြန်မလုပ်ဘဲ သည်းခံရှောင်ရှားနေတဲ့ 'သတိုး'ကို သနားအားနာလာရတာကြောင့် 'ရူပါ'သည် မဆင်မခြင် မုန်ထိ နေသော 'ကျော်စွာ'ကိုပဲ လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သော ထီးနဲ့ဆင့်ကာဆင့်ကာ ရိုက်ပစ်လိုက်မိသည်။

"ကဲဟယ်...ဒီလောက်ပြောမရ ဆိုမရဖြစ်နေတဲ့ကောင်... မှတ်ထား...မှတ်ထား"

" 'မမကြီး'... 'မမကြီး' လူထိလို့နာတာလား...ကျွန်တော့် ကိုမရိုက်နဲ့."

"မရိုက်စေချင်ရင် နင်လက်မသရမ်းနဲ့တော့ပေါ့...နင့်ထက် အကြီးကို နင်ထိုးစရာလား... ဟိုကနင့်ကို ပြန်မလုပ်ချင်လို့ သိ ရဲ့လား"

"လုပ်လေ... သူထိုးကိုယ်ထိုးပေါ့...ဘာမှမကြောက်ဘူး"

လေကျယ်လှသော 'ရူပါ'ရဲ့မောင်ကို 'သတိုး' အမြင်ကတ် တတ်ရှိလာရတာကြောင့် ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ကနဲထလိုက်ကာ လက်ဝါးစောင်းနဲ့ ခေါင်းကို နဘန်ကျင်းပေးလိုက်သည်။ လူပိန် လေးမို့ ခေါင်းလည်ကာ ခြေသုံးလေးလှမ်းမျှ ယိုင်နဲ့ကာ ပြုတ်ကျ မလိုဖြစ်သွားသည်။

'အုန်းခင်' နဲ့ 'ကေသီ' လည်းခုမှပဲ လူအုပ်ကြားထဲမှ ထိုး ထွက်ကာ သူတို့အနားရောက်လာကြသည်။

"ဘာဖြစ်တာလဲ... ဒီကောင်ဘယ်ကကောင်လဲ"

'အုန်းခင်' က 'ကျော်စွာ' ပခုံးကို ဆောင့်တွန်းထည့်ကာ ထိုးတော့မည့်ဟန်နဲ့ သူ့အားလှည့်မေးသည်။

" 'အုန်းခင်' မလုပ်နဲ့.. သူက ငါ့မောင်လေး"

ဟု 'ရူပါ' ရဲ့သတိပေးသံကိုကြားတော့မှ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်တဲ့သဘောနဲ့ ရပ်နေလေသည်။

"ဟယ်... 'မမကြီး'... 'ကျော်စွာ' နင်ဘယ်သူနဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်နေတာလဲ"

"ဟိုလူနဲ့"

'သတိုး' ကိုကြည့်သော ကောင်းမလေးရဲ့ မျက်လုံးက ဘယ်သူဆိုတာ သိရှိတဲ့ပုံမရပါ။ အစိမ်းသက်သက်သာဖြစ်နေ သည်။

" 'မမကြီး' ကဒီကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးရောက်နေရတာလဲ..."

ဖြူဖြူတို့က ဆရာမနဲ့မုန့်လာစားကြတာ... 'ကိုသန်းလွင်' လို့ထိ ပို့တာလေ"

'သန်းလွင်' ဆိုတဲ့လူကို 'သတိုး' မြင်ဖူးဟယ်ရှိအောင်

www.burmeseclassic.com

လှမ်းကြည့်မိသည်။ ကိုယ်နဲ့ မပတ်သက်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ဘယ်ဘဝက ရေစက်ကြောင့်မှန်းမသိဘဲ မြင်တာနဲ့ ဆွဲထိုးချင် စိတ်ပေါက်နေရသည်။ ဝိုင်းအုံကြည့်နေတဲ့ လူအုပ်ကလည်း ကျ ပါးသွားပြီမို့ ကာယကံရှင်တွေဖြစ်တဲ့ သူတို့အုပ်စာသာ ကျန်နေခဲ့ ပါသည်။

“ငါက ‘ကေသီ’ တို့နဲ့လိုက်လာတာ”

“ဒါဆိုလဲ... ‘ဖြူဖြာ’ တို့နဲ့ပဲ အတူတူပြန်လိုက်ခဲ့တော့လေ... ‘ဖြူဖြာ’ တို့လည်း တအောင့်လောက်နေပြန်တော့မှာ”

‘သန်းလွင်’ ဆိုတဲ့လူနဲ့ မပတ်သက်ချင်သဖြင့် ‘ရူပါ’ ခေါင်းခါငြင်းဆန်လိုက်သည်။

“ရတယ်... ‘ကေသီ’ တို့ကိုပဲ ပြန်လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်တော့မယ် ငါတို့မှာလဲ ကားပါတယ်”

“မရဘူး... ကျွန်တော်တို့နဲ့ပဲ ‘မမကြီး’ ပြန်လိုက်ခဲ့ ‘ဖြူဖြာ’ ‘မမကြီး’ ကိုထားခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူး... ‘မမကြီး’ အကြောင်းငါသိတယ်”

‘ကျော်စွာ’ စကားကြောင့် ‘သန်းလွင်’ ကဝင်စပ်စုသည်။

“‘ရူပါ’ ကဘာလို့ ကိုယ်တို့နဲ့မလိုက်ချင်ရတာလဲ... ‘ရူပါ’ မှာ ဘာအလုပ်တွေရှိသေးလို့လဲ”

“အလုပ်ကတော့ မရှိတော့ပါဘူး... ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့်တွေ ဘာတွေလုပ်မနေပါနဲ့ ‘ရူပါ’ ရယ်... ကိုယ် တို့နဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့လိုက်ပါ”

“ဟုတ်သားပဲကွယ်... ‘မမ’ တို့နဲ့ပဲလိုက်ခဲ့ပါ... ‘ဖြူဖြာ’ တို့လည်းပါနေတဲ့ဟာ”

‘ဖြူဖြာ’ ရဲ့ ဆရာမကိုယ်တိုင် တကူးတကဝင်ခေါ်နေတာ ကြောင့် ‘ရူပါ’ သူတို့နဲ့အတူ ပြန်လိုက်သွားဖို့ ခေါင်းညိမ့်သ

ဘောတူလိုက်ရသည်။ ‘သတိုး’ ကို လှမ်းကြည့်မိတော့ နားလည် သလို မျက်လုံးမျိုးနဲ့ ပြန်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

‘ရန်ကင်းစင်တာ’ အောက်ဘက်ရှိ စီးတီးမတ်မှာ ‘သတိုး’ နဲ့ ‘မိုးပြာပြာ’ ရောက်ရှိနေကြသည်။ မေမေအတွက် စားစရာတချို့ဝယ်ပေးချင်တယ်ဆိုသဖြင့် သူမနဲ့အတူ ‘သတိုး’ က အဖော်လိုက်ခဲ့ပေးရခြင်းဖြစ်၏။ ‘မိုးပြာပြာ’ ရဲ့မိခင် ‘အန်တီဝင်း’ က မေမေနဲ့အတူ အိမ်မှာကျန်နေရစ်ခဲ့ပါသည်။

ပစ္စည်းတွေထည့်ဖို့ တွန်းယူလာသည့် စတီးလှည်းကလေးက အပြည့်နီးပါးကို ‘မိုးပြာပြာ’ က စင်ပေါ်ကအရာတွေကို အမျိုးစုံအောင် ဟိုဆွဲဒီဆွဲထည့်နေလေ့သည်။ တော်ပြီလို့ ပြောရလောက်အောင်လည်း တွန်းလှည်းထဲက ပစ္စည်းတွေက သူတို့အတွက် အကုန်လုံးဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့။

“သတိုး’ ရေ... အန်တီအတွက်လိုချင်တာတွေလည်း ကိုယ့်ဖါသာယူလိုက်နော် တို့ဝယ်တာကျန်ခဲ့မှာစိုးလို့ အားနာမနေနဲ့”

“မေမေအတွက်က ဘာမှ သိပ်မလိုပါဘူး...”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ... ယူ...ယူ ကြိုက်တာယူ”

‘မိုးပြာပြာ’ ကိုယ်တိုင်စိတ်တိုင်းကျ ရွေးယူလိုပြီးမှ ငွေရှင်းကောင်တာသို့ လာခဲ့ကြပါသည်။ ပစ္စည်းတန်ဘိုးငွေရှင်းတော့ သုံးသောင်းကျော်လောက်ကျနေသဖြင့် သူလန့်သွားရသည်။ စားစရာတွေရဲ့ တန်ဖိုးက နည်းနည်းနောနောမဟုတ်ပါလား။

“ဒီပစ္စည်းတွေကို ကားထဲမှာအရင်ထား၊ထားလိုက်မယ်... ပြီးတော့မှ အပေါ်ပြန်တက်ကြမယ်...”

သူမ စကားအတိုင်းနာခံကာ ပစ္စည်းထုပ်တွေကို ကားပေါ်အရင်ထားပြီးမှ အဝတ်အထည်တွေရောင်းတဲ့ အပေါ်ထပ်ဆီသို့ နှစ်ယောက်သား အတူတူတက်ခဲ့ကြပါသည်။

“မင်းကို ပုဆိုးဆယ်ထည်လောက် လက်ဆောင်ပေးချင်လို့ ‘သတိုး’ ရ ... မင်းရုပ်ရည်နဲ့ မင်းဝတ်ပုံစားပုံနဲ့က နည်းနည်းကလေးမှ မလိုက်ဘူး... အဖိုးကြီးပေါက်စဖြစ်နေတယ်”

“ဟာ...နေပါစေ ရတယ် ‘မမိုးပြာ’ မဝယ်ပါနဲ့... ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ဒီအဆင်ကျကြီးတွေကို ကြိုက်လို့ဝတ်နေလေ သါ”

“မလိမ်ပါနဲ့ ‘သတိုး’ ရယ်... တို့အားလုံးသိပါတယ်... အဲသလိုသိလာတဲ့အတွက်လည်း မင်းကိုပိုအထင်ကြီးရတယ်... အနစ်နာခံတတ်တဲ့မင်းရဲ့ စိတ်ဓါတ်ကို တို့လေးစားပါတယ်... မေမေကိုယ်တိုင်က မင်းကိုလိမ္မာတယ်လို့ ချီးကျူးနေတာ”

‘သတိုး’ ဘာစကားမှ ဆက်မပြောတတ်တော့ချေ။ ရင်ထဲမှာတော့ ‘မိုးပြာပြာ’ ဝယ်ပေးတဲ့ ပုဆိုးတွေကို လက်ခံယူရတာ ရှက်ရွံ့အားနာနေမိသည်။ မယူပြန်ရင်လည်း မေမေက အပြန်တင်နေမှာ သေချာသည်။ ‘မိုးပြာပြာ’ တို့သားအမိကို မေမေကိုယ့်အိမ်သားတွေလိုကို စိတ်ထဲမှာမှတ်ယူထားတာဖြစ်သည်။

မေမေအလှည့်တုန်းက အားပေးကူညီခဲ့သလို သူတို့ပြန်ကူညီတဲ့ အခါမှာလည်း မေမေကကျေကျေနပ်နပ်ကြီး သဘောကျနှစ်သက် နေခဲ့ပါသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားလေးဖြစ်တဲ့ 'သတိုး' ရင်ထဲ မှာတော့ အားအနာကြီး နာနေမိပါသည်။ ဖြစ်နိုင်ရင် 'မိုးပြာပြာ' တို့ပေးတဲ့ အကူအညီတွေကို မယူချင်ပါဘူးလေ။

သူရွေးချယ်စရာမလိုဘဲ ... သူမ စိတ်ကြိုက်အဆင်တွေကို 'မိုးပြာပြာ' က ရွေးချယ်ဝယ်ယူနေလေသည်။ ညီနဲ့ညီမဖြစ်တဲ့ 'ကိုမိုး' နဲ့ 'ပိုး'အတွက်ပါ ဝယ်နေပြန်သဖြင့် 'သတိုး' တားလိုက် ရသည်။

"တော်ပါတော့ 'မမိုးပြာ' ရယ် ... ကျွန်တော်တို့မိသားစု အတွက် ဒီလောက်ထိမလိုပါဘူး...မေမေအတွက်ပဲလိုပါတယ်"

"အတူတူပဲပေါ့... 'သတိုး' ရယ် မင်းတို့မောင်နှမတွေက တို့ရဲ့မောင်နှမပဲပေါ့... အားနာနေတာဟာ တို့ရဲ့စေတနာကိုစော် ကားနေတာနဲ့အတူတူပဲ"

သူ ဆက်ပြောနေရင် 'မိုးပြာပြာ' အားစော်ကားသလိုဖြစ် မှာစိုးပြီး ငြိမ်နေလိုက်ရပါသည်။ 'မိုးပြာပြာ' ငွေရှင်းနေစဉ် ဆိုင် အတွင်းသို့ စုံတွဲတစ်တွဲဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့ရင်ထဲ ဆောင့်ခုန်သွား ရကာ မျက်လုံးအကြည့်က မကျေမနပ်ဖြစ်သွားမိသည်။ 'ရူပါ' လည်း သူ့ကိုမြင်တော့ နှုတ်ခမ်းက မဲ့သလိုဖြစ်သွားတာတွေ့လိုက် ရပါသည်။

'သန်းလွင်' ဆိုတဲ့လူက ပုဆိုးတွေကိုသာ သဲသဲမဲမဲ စိတ်ဝင် တစားရွေးချယ်နေလေသည်။ 'ရူပါ' နဲ့ သူနဲ့ ပစ္စည်းတွေလျှောက် ကြည့်နေသလိုလိုမျိုးနဲ့ လူချင်းနီးကပ်နေတာကို သတိထားမိ

ပုံမရချေ။ သူကစပြီး အသံတိုးတိတ်တိတ်နဲ့ ရန်လိုလိုက်ပါသည်။

"လူလည်မကြီး... ပြောတော့ဖြင့် မိုးလားကလား...ခုကျ တော့ စုံတွဲခုတ်လာတယ်"

လှမ်းကြည့်လာသော 'ရူပါ' အကြည့်မှာ ဒေါသအခိုးတွေ လျှံတက်နေသလားမှတ်ရသည်။

"နှာဘူးကြီး... မျက်နှာကိုက မြူးကြွရူးထနေတဲ့ရုပ်နဲ့ သိပ်နန့်နေတယ်... ကျွန်မက မဖြစ်လို့လိုက်လာရတာမှတ်ထား"

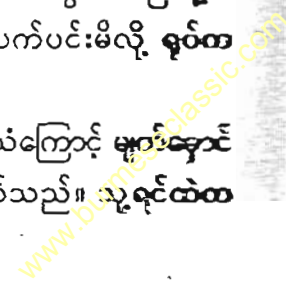
"မလာမဖြစ်ရင်လည်း မလာနဲ့ပေါ့... လာပြီးမှတော့ ခင်ဗျားရွတာပေါ့လွင်နေပြီ ... ငွေတော်တော်မက်တဲ့မိန်းမ"

သူပြောပြီးတာနဲ့ သူမ အနားမှခွာကာ အခြားတစ်နေရာသို့ လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ဆိုင်အပြင်ထိတော့ သူမ လိုက်လာရဲ မယ်မထင်ပေ။ 'မိုးပြာပြာ'ကလည်း သူဝယ်ထားတဲ့အကျိတစ် ထည်အစွန်းရာပါနေသဖြင့် ဆိုင်ကပြန်လဲပေးတာကို စောင့်ယူ နေသဖြင့် သူ့အား ဂရုမပြုမိချေ။

ဖန်ထည်ပစ္စည်းတွေရောင်းသော ဘေးဖက်ဆိုင်ခန်းထဲသို့ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းရှောင်တဲ့ သဘောအနေနဲ့ လှမ်းဝင်ကာ ပစ္စည်းတွေကို ဝယ်ဖို့စိတ်ကူးမရှိဘဲ ဟိုကိုင်ဒီကိုင်သူလျှောက် ကြည့်နေမိပါသည်။

"ရှင်စကားပြောမရိုင်းနဲ့နော် 'သတိုး'... ကျွန်မက ဘာနန့် နေလို့လဲ... ကျွန်မဖက်ကအခြေအနေကို မသိဘဲစွတ်မပြောနဲ့— ခွင်သာငြင်းတုန်းက သေအောင်ငြင်းပြီး ခုပက်ပင်းမိလို့ ရုပ်ထ ငအိဖြစ်နေတာ"

ဟု တိုးကပ်ကပ် သူမရဲ့ ဒေါသရန်လိုသံကြောင့် မျက်မှောင် ကျကာ မကျေမနပ် သူ စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲ

မကျေနပ်မှုကို သူမ လာဆွနေသလိုပါပဲ... မတွေ့ချင်တော့လို့ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းထွက်လာပါတယ်။ မရမကကို နှောင့်ယှက်နေပြန်တော့တာပါလား...

“မင်းသွားတော့... ဟိုမှာမင်းဘဲကြီး မင်းကိုမတွေ့လို့ စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်... ငါ့အနားလာလို့ အကျိုးမရှိဘူး... အကျိုးရှိတဲ့သူအနားသွားကပ်နေ”

“ကျွန်မကို အဲဒီလူနဲ့ တွဲမပြောနဲ့နော်... ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး”

“မကြိုက်ရင်... မတွဲနဲ့ပေါ့ကွ”

“ကျွန်မကိုတော့ပြောတယ်.. ရှင်ကျတော့ ‘မိုးပြာပြာ’နဲ့ တွဲပြီး ဘာလို့မဟုတ်ဘူးလို့ ရုံးမှာငြင်းသလဲ... ရှင်ငြင်းတော့ ကျွန်မကပဲ အပိုပြောသလိုဖြစ်နေပြီ”

“မဟုတ်မှ...မဟုတ်တာ”

သူတို့နှစ်ယောက်အနားသို့ ဆိုင်မှဝန်ထမ်းကောင်မလေး တစ်ယောက်ရောက်လာသဖြင့် စကားတွေကို ရပ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ ပြိုင်တူဆိုသလိုပင် ပြထားသော ဖန်ထည်ပစ္စည်းတွေကို နှစ်ယောက်သား အိုင်တင်နဲ့ ကိုင်ကြည့်မိကြပါသည်။ ကောင်မလေး အခြားတဘက်သို့ ထွက်သွားတာနဲ့ တပြိုင်နက် မထင်မှတ်ဘဲ သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ဖန်လင်ဗန်းလှလှကြီးအား ‘ရူပ!’ က တမင်ပုတ်ချပစ်လိုက်လေသည်။

ခွမ်းကနဲအသံနဲ့အတူ ဖန်ကွဲစတွေ ခြေနင်းကြွေပြားပေါ်မှာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ပြန့်ကျဲသွားရလေသည်။ မထင်မှတ်တာမို့ ဖန်လင်ဗန်းအား သူ ဖမ်းချိန်မရလိုက်ပါ။

‘မှတ်ထား’ ဆိုတဲ့ ‘ရူပ!’ ရဲ့အသံသဲ့သဲ့ ကိုသာကြားပြီး လူကတော့ လေလိုလျင်မြန်လှတဲ့အရှိန်နှုန်းနဲ့ သူ့အနားကအပြေး

ထွက်သွားခဲ့ပါပြီ။ သူ့အားတမင်သက်သက် ပညာပြန်ပို့ခက်သွားတာ။

“အစ်ကိုက သေချာမှမကိုင်ကြည့်ဘဲ... ပစ္စည်းအကောင်းစားရှင့်.. ပြင်သစ်ကလာတာ တစ်သောင်းခုနှစ်ထောင်တောင်”

“တစ်သောင်းခုနှစ်ထောင်...”

“ဟုတ်တယ်.. ကွဲသွားတာနုမြောစရာကြီး”

သူ့မှာဒီလောက်ပိုက်ဆံဘယ်ပါလိမ့်မလဲ။ သူမ အပေါ်ကိုသာ ဒေါသတွေပုံကျနေဖြစ်သည်။ ဆိုင်ထဲမှခြေလှမ်းကျဲကျဲနဲ့ ထွက်သွားဖို့ပြင်သောသူ့အား ဝန်ထမ်းကောင်မလေးက သူ့လက်မောင်းကိုခပ်တင်တင် ဆွဲကိုင်ဆုပ်ကာထားသည်။

“ဒီလိုလစ်မပြေးနဲ့လေ.. ပစ္စည်းတန်ဖိုးလျော်သွားအုံးမှပေါ့”

“ငါ.. လုပ်တာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ရှင်.. ခြောင်လိမ်လို့မရဘူးနော်.. အဲဒီလင်ဗန်းကို ရှင်ကိုင်ကြည့်နေတာ ကျွန်မတွေ့တယ်... လျော်ရင်လျော်နော်... မလျော်ရင် လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းခေါ်ပြီး အချုပ်ထဲပို့ပစ်မှာအောင်းမေ့”

‘သတိုး’ အံ့ကိုကြိတ်ကာ အသက်ခပ်ပြင်းပြင်းရှုလိုက်မိသည်။ ဆိုင်ပြင်ကိုလှမ်းကြည့်တော့ မချိုမချင်မျက်နှာထားနဲ့ သူ့ကိုလက်ပြကာထွက်သွားသော ‘ရူပ!’ ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“‘သတိုး’ ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဘာပြဿနာတက်နေတာလဲ” ဟု ‘မိုးပြာပြာ’ က အခုမှအထုပ်တွေ့ ခွဲလျက် တစ်ဖက် ဆိုင်ခန်းမှ ရောက်လာသည်။

“ကျွန်မတို့ဆိုင်က ဖန်လင်ဗန်းကို သူကိုင်ကြည့်ပြီး ဘာတွေသွားတာ မလျော်ဘူးလုပ်နေလို့ ပြဿနာတက်နေတာ အစ်မ... မလျော်ရင်ကျွန်မတို့က လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းခေါ်ရမှာပဲ”

“ဟုတ်လား ‘သတိုး’ ”

‘ရူပါ’ မရှိတော့တာမို့ သူ ခေါင်းသာညိမ့်ပြလိုက်ရသည်။

“ပစ္စည်းတန်ဖိုးဘယ်လောက်လဲပြော... တို့ပေးမယ်”

ငွေရှင်းပြီးတာနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြပါသည်။ မျက်နှာပျက်ပွင်းနေသောသူ့အား ‘မိုးပြာပြာ’ မေးသည်။

“မင်းဘယ်သူ့ကို ဒေါသဖြစ်နေတာလဲ ‘သတိုး’ ရဲ့... ကိစ္စကရှင်းပြီးသွားပြီပဲဟာ”

“ပစ္စည်းတန်ဖိုးကို ကျွန်တော်ပြန်ဆပ်ပါ့မယ် ‘မမိုးပြာ’ ... ကူညီပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မလိုဘူးပြောလည်း ‘သတိုး’ ဖက်က ဇွတ်ငြင်းဆန်နေမှာကို ကြိုသိနေသဖြင့် ‘မိုးပြာ’ ဘာမှမပြောတော့ပါ။ ‘သတိုး’ ရဲ့မာနနဲ့သိက္ခာကို ‘မိုးပြာ’ သဘောကျပါသည်။

ငွေမရှိပေမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့မာနတော့ ‘သတိုး’ မှာအပြည့်ရှိလေသည်။ သူ့အပေါ်အရေးပေးလှသော ‘မိုးပြာ’ ကို တောင်မှ သိက္ခာရှိရှိမှန်တန်းပဲ ဆက်ဆံတာ လက်တွေ့သိနေခဲ့ရပြီးပြီပဲ။ လူကြီးတွေရဲ့ခင်မင်မှုကို ပြောမနိုင်လို့ ‘မိုးပြာ’ တို့ဝယ်ပေးတဲ့လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို ယူနေရပေမယ့် သူ မယူချင်တာအားနာနေတာက သူ့မျက်နှာမှာအထင်သား ပေါ်နေခဲ့သည်။

ခုခတ် ပေါ့ပျက်ပျက် တချို့ယောက်ျားတွေရဲ့ ရေသာခိုချင်တဲ့စိတ်ဓာတ်မျိုး ‘သတိုး’ မှာမရှိတာမို့ ‘မိုးပြာ’ သဘောကျမိပါသည်။

“ ‘မမိုးပြာ’ သမီးလေးနဲ့ကော အဆက်အသွယ်ရရဲ့လား ”

“ရပါတယ်... ဒီနှစ်ကုန်လောက်တောင် သမီးကပြန်လာမယ်ပြောနေတယ်... တို့နဲ့နေချင်တယ်တဲ့လေ ... သူ့အဖေရဲ့စရိုက်

ကိုမကြိုက်ဖူးနဲ့တူပါတယ်”

“ ‘မမိုးပြာ’ နဲ့ ‘မမိုးပြာ’ အမျိုးသားက ကွာရှင်းပြီးသားလား... ကျွန်တော့်ကိုတစ်မျိုးမထင်နဲ့နော် ... ‘အန်တီဝင်း’ နဲ့က အမြဲတမ်းအဆက်အသွယ်ရှိနေလို့လေ ”

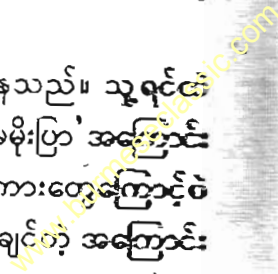
‘မိုးပြာ’ တို့အိမ်တွင်းရေးကိစ္စတွေကို ‘သတိုး’ တို့မိသားစုဆီမှာ မေမေဖွင့်ပြောပြ ပြီးပြီနဲ့တူပါသည်။ ‘မိုးပြာ’ ဖက်ကလည်း လိမ်ညာနေစရာ မရှိပါဘူး။

“စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ကို ကွာရှင်းပြီးသားပါ.. သူကတော့ ခပြတ်နိုင်လို့ မေမေနဲ့အမြဲမပြတ်ဆက်သွယ် စုံစမ်းနေတာပေါ့လေ သမီးကလည်း ရှိသေးတယ်ဆိုတော့ လုံးဝခပ်ကင်းကင်းကြီးတော့နေလိုက်လို့ မရဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ ‘မမိုးပြာ’ တို့နှစ်ယောက်က ချစ်လို့ယူခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူးလား ”

“ချစ်လို့ယူခဲ့ကြတာပဲ.. ချစ်လွန်းလို့ပဲ ကွဲသွားခဲ့ကြတာ... တို့ယောက်ျားကို တို့က တို့တစ်ယောက်တည်းပဲ အပိုင်ချစ်ချင်တာ လို့ချင်တာ ... ဒါပေမယ့် သူ့ မိဘမောင်နှမတွေက သူတို့ ဩဇာနာခံစေချင်ကြတာဆိုတော့ တို့နဲ့လုံးဝမဖြစ်ဘူး ... ရသလောက်တာတို့လည်း သည်းခံအောင့်အီးနေကြည့်တာပဲ ... လုံးဝလက်တွဲမဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုမှ လမ်းခွဲလိုက်ကြတာ ... သမီးကတော့ ခြေစာပင်ပေါ့ ”

‘မမိုးပြာ’ ရဲ့အသံက လှိုက်ကာတုန်ရီနေသည်။ သူ့ရင်ထဲကလည်း သူ့ခံစားချက်နဲ့သူ ရှိနေမှာပေါ့လေ။ ‘မမိုးပြာ’ အကြောင်းကြည့်ရခြင်းက မေမေရဲ့စိတ်ကူးယဉ် စကားတွေကြောင့်ပဲသည်။ ‘သတိုး’ အား ‘မမိုးပြာ’ နဲ့ နီးစပ်စေချင်တဲ့ အကြောင်း

ပေးစားချင်တဲ့အကြောင်းတွေ ခဏခဏပြောလွန်းတာကြောင့်
'မမိုးပြာ' ရဲ့ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ဖွင့်မေးကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မမိုးပြာ’ တို့နှစ်ယောက် ပြန်မညှိကြတော့ဘူးလား...”

“မညှိချင်တော့ဘူး... တို့က သူ့ကိုအပြတ်ပြောလိုက်ပြီး
သား... တို့ကိုချစ်ရင် တို့နဲ့မြန်မာပြည်မှာပဲနေလို့ သူမှ မနေဘဲ...
သူ့မိဘတွေရှိတဲ့ သြစတေးလျကို လိုက်သွားမှတော့ အဖြေက
ရှင်းနေပြီလေ... အလကားပါ ဘိုရှူးတွေ... မြန်မာပြည်မှာကြီးဖွား
အောင်လုပ်မစားတတ်လို့ တဆွေလုံးတမျိုးလုံး ဟိုမှာအလုပ်သမား
ဝင်လုပ်နေကြတာ... လုံးဝအထင်မကြီးဘူး”

“ ‘မမိုးပြာ’ က အရွယ်ရှိသေးတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ...
အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးလား”

ကားမောင်းနေရင်း သူ့ ဖက်လှည့်ကြည့်လာသော 'မမိုးပြာ'
ရဲ့မျက်လုံးအကြည့်က တစ်မျိုးလေးဖြစ်နေခဲ့သည်။

“မပြောတတ်သေးဘူးလေ... တို့စိတ်နဲ့ကိုက်မယ့်လူတစ်
ယောက်ထပ်တွေ့မယ်ဆိုရင်တော့ ယူဖြစ်ချင်ယူဖြစ်မှာပေါ့”

မယူဘူးလို့ ယတိပြတ်အဖြေစကားမပြောတဲ့အတွက် သူ
ကြိုက်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်မိပါသည်။ သူ့ နှလုံးခုန်သံရဲ့ စည်း
ချက်သံတိုင်းက 'ရူပါ' လို့တစာစာအော်မြည်နေတာကို သိနေ
သောကြောင့် စိတ်ပူပင်နေရခြင်း ဖြစ်သည်တည်း။

အခန်း [၆]

“မေမေ့ကိုကြည့်ရတာ အရင်ကထက် ပိုပြီးလန်း
ဆန်းလာသလိုပဲနော်.. ကျန်းမာရေးတော်တော်ကောင်းလာပြီ”

ဟု ပြောတုန်းက သူ့စိတ်ထဲချမ်းမြေ့နေခဲ့ပါသည်။ ဒီစကား
ကြောင့် သူ အကျဉ်းအကြပ်ထဲရောက်သွားရလိမ့်မည်ဟု နည်း
နည်းကလေးမှ မတွေးခဲ့ဘူးပေ။ သူဖွင့်ပေးသော လမ်းကြောင်း
အတိုင်း မေမေက အသာကလေးဝင်လာလေသည်။

“စိတ်ချမ်းသာတာကိုး သားရဲ့... မေမေ့သားသမီးတွေတ
လိမ္မာတော့ မေမေ့မှာသောကဆိုတာ မရှိသလောက်ဘဲ... သားကြီး
ကဆို ပိုပြီးတော့တောင် လိမ္မာသေးတယ်”

“မေမေက ကျွန်တော့်ကို မြှောက်ပြောနေတာပဲ”

“မြှောက်ပြောစရာလား သားရယ်... သားကရော တားတယ်
မလိမ္မာဘူးလား ပြော”

“ကျွန်တော်က သားအကြီးဆုံးဖြစ်နေတော့ အစာအရာရာ

တာဝန်ယူတဲ့ညာလုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာ ခေါင်းထဲမှာဆွဲနေပြီးသား ပါ... အထူးသဖြင့် အငယ်နှစ်ယောက်ကို ပိုညာပေးရမှာပေါ့”

“သားစိတ်ဓာတ်ကို သဘောကျလို့ ‘အဝင်း’ က ‘ဘလူး’ နဲ့သားကို ပေးစားဖို့ခဏခဏပြောနေတာပေါ့... ‘ဘလူး’ နဲ့ ကိစ္စကို အချိန်မခွဲချင်တော့ဘူးတဲ့ကွယ်... မြန်မြန်ပဲလုပ်စေချင်တယ်တဲ့... မေမေကိုယ်တိုင်ကလည်း ဖြစ်စေချင်လှပြီ... မေမေကျန်းမာရေး ကောင်းနေတုန်း စီစဉ်လိုက်တော့မယ်ကွယ်”

“မဖြစ်ပါဘူးမေမေရယ်... ‘ဘလူး’ မှာသမီးတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်လေ... သူ့ယောက်ျားကလည်း ကွဲသာကွဲတယ် ဟို ကိုလိုက်လာဖို့ ခေါ်ခေါ်နေတာဆိုတော့ တစ်နေ့သူတို့အိမ်ထောင် ရေးပြန်ပေါင်းဖြစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... ဇာတ်ရုပ်ထဲကျွန်တော် ဝင်မပါချင်ဘူး မေမေရယ်”

“‘ဘလူး’ စိတ်ကပြတ်ပါတယ်ကွယ်... ဘာဇာတ်ရုပ်မှ ဖြစ်လာစရာကို မရှိဘူး... ‘ဘလူး’ နဲ့သားနဲ့ ယူပြီးရင် မေမေတို့ တစ်မိသားစုလုံး ‘ဘလူး’ တို့ တိုက်ကြီးပေါ် အဆင်သင့်တက် နေလိုက်ရုံပဲ... ‘အဝင်း’ ကလည်း သူတစ်ယောက်ထဲအဖော်မရှိ ဘူးဆိုပြီး လာနေဖို့ခေါ်ခေါ်နေတာ ကြာပြီ”

မျှော်လင့်ချက်ကြီးလှသော မေမေစကားကိုကြားပြီး သူ အရှက်ကြီး ရှက်သွားရတော့သည်။ ‘မမိုးပြာ’ ကို သူမချစ်ပါ။ သူ တို့ရဲ့စည်းစိမ်တွေကိုလည်း မမက်မောလှပါ။ မိသားစုဆန္ဒကို လိုက်လျောတာတစ်ခုထဲနဲ့ လူပြောသူပြောခံရမယ့်ဘဝမျိုး သူ့အ ရောက်မခံနိုင်ပါဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ သူတို့စိတ်ထင်မှာ ကဲ့ရဲ့ အတင်းတုတ်ကြမှာ စကန်မလွဲတည်း။

ချီးမွမ်းခုနှစ်ရက်၊ ကဲ့ရဲ့ခုနှစ်ရက်ဆိုပေမယ့် ကဲ့ရဲ့တဲ့ခုနှစ်

ရက်ဒဏ်ကို သူ မခံစားနိုင်ဘဲ ရှက်ပြီးအရင်အသက်ထွက်သွားခဲ့ ရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ မချစ်ဘဲနဲ့ ခလေးတစ်ယောက်အမေအား ပြောင်ကျကျယူရဲတဲ့သတ္တိမျိုး သူ့မှာ ပါမလာခဲ့ဘူးနဲ့တူသည်။

“မဖြစ်ပါဘူး မေမေရယ်.. ‘ဘလူး’ ကို ကျွန်တော် မချစ်ဘူး သူ့ဖက်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို မောင်အရင်းတစ်ယောက် လိုပဲ ဆက်ဆံတာပါ”

“‘ဘလူး’ က... လက်ခံရင် သား မငြင်းဘူးမှလား”

မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် မေမေမျက်လုံးတွေက လက်ဖြာနေခဲ့ သည်။

“ငြင်းမှာ မေမေ... ကျွန်တော့်မှာ ချစ်သူရှိနေပြီ... ကျွန်တော် ချစ်တဲ့သူနဲ့လက်တွဲချင်တယ်”

“သားချစ်တဲ့သူက ‘ဘလူး’ တို့လောက် ပြည့်စုံလို့လား”

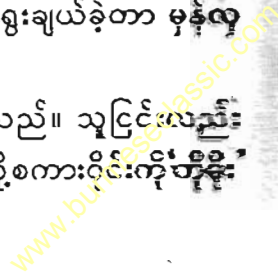
“သာမန်ပါပဲ”

“သာမန်ဘဝနှစ်ခုပေါင်းစပ်ရင် သာမန်ထက်နိမ့်တဲ့ဘဝ အခြေအနေမျိုးရောက်သွားရုံပဲ ရှိလိမ့်မယ်... သားကိုမိုခိုမျှော်လင့် နေရတဲ့ မေမေတို့ဘဝကို ထည့်မတွက်တော့ဘူးလား”

“ငွေမက်တာတစ်ခုထဲနဲ့ ‘ဘလူး’ ကိုယူရမှာ ကျွန်တော်ရှုတ် တယ်မေမေ”

“ရှက်တာက ခဏပါကွယ်... နောက်ပိုင်းသားဘဝတန် လျှောက်လုံးပြည့်စုံလွန်းလို့ ‘ဘလူး’ ကို ရွေးချယ်ခဲ့တာ မှန်လှ ချည်ရဲ့ ဖြစ်နေမယ်”

မေမေဆန္ဒကတအားကို ပြင်းပြလှသည်။ သူငြင်းလည်း နှုတ်တိုးကာ မရမကပြောမယ့်ပုံရှိ၏။ သူတို့စကားဝိုင်းကို ‘တိုင်း’ ဝင်ပါလာသည်။

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေကို အပြတ်ကြားထားပြီးပြီနော် ‘ကိုကြီး’ ... ‘ဘလူး’ နဲ့မြန်မြန်လက်ထပ်လိုက်ပါဗျာ... နောက်ဆုံးပေါ်ကားကြီးတွေစီးပြီး ဒီရပ်ကွက်ထဲ တဂူးဂူးလုပ်ပြ ချင်လို့ပါ။”

“မင်းစီးချင်ရင် မင်းဖါသာကြိုးစားပေါ့ ‘ကိုမိုး’ ရ ... သူများအားကိုးတာ ငါမကြိုက်ဘူး။”

အဝေးသင်တက္ကသိုလ်တက်နေတဲ့ ‘ကိုမိုး’ သည်လည်း မိသားစုကို ပြန်ပြီးသိတတ်သော သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ ပိုက်ဆံမရှိရတဲ့အထဲ ရည်းစားတွေမို့လိုပေါက်ထားကာ အမေ့ဆီက ရသမျှငွေညှစ်ပြီး ပေါ့ပျက်ပျက်နေတတ်သော သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပြန်သည်။ ရတဲ့အလုပ်ဝင်လုပ်ပြီး အိမ်ကိုပြန်ထောက်ပံ့မယ် ဆိုတဲ့အတွေးမျိုး ဒီကောင့်ဦးနှောက်ထဲ ရှိမနေပေ။ တစ်ခုခုဆို အမေနဲ့ ‘သတိုး’ ဆီသာ အရှက်မရှိအပူကပ်တတ်သည်။

အရင်ချိန်တွေတုန်းက ခွင့်လွှတ်စိတ်မွေးနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ခုနေအခါမှာတော့ ‘သတိုး’ စိတ်ထဲအချဉ်ပေါက်နေမိသည်။

“‘ကိုကြီး’ ကလည်း လေသံတွေတင်းလိုက်တာ... ကျွန်တော်တို့မှာ အားကိုးစရာဆိုလို့ ‘ကိုကြီး’ တစ်ယောက်ထဲပဲ ရှိတဲ့ဥစ္စာ ‘ပိုး’ ဆိုအိမ်မှာတောင် မနေတော့ဘူး... ‘အန်တီဝင်း’ တို့အိမ်မှာပဲ လိုက်နေနေတာ ကြည့်ပါလား။”

“‘ပိုး’ ကိုလည်း ကျွန်တော်ပြောမလို့မေမေ ... ဘာလို့ ‘အန်တီဝင်း’ တို့အိမ်မှာ အရှက်မရှိလိုက်နေရတာလဲ ... ဘယ်လောက်ပဲခင်ခင် ကိုယ့်အိမ်ကိုပစ်ပြီး လိုက်နေစရာမလိုဘူး...မေမေ့ကို သူပြုစုရမယ်...သမီးမိန်းခလေးဖြစ်ပြီး အလိုက်ကန်းဆိုးကို နားမလည်ဘူး။”

ညီမအငယ်ဆုံးဖြစ်သည့် ‘ပိုး’ သည်လည်းပဲ တကိုယ်

ကောင်းဆန်စွာ အနေအထိုင်အစားအသောက်ပြည့်စုံလှသော ‘အန်တီဝင်း’ တို့အိမ်မှာ စည်းစိမ်အပြည့်နဲ့လိုက်နေလေသည်။

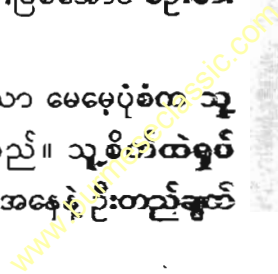
ဟိုကဘယ်လောက်ပဲ လာနေပါခေါ်ခေါ် ‘ပိုး’ တစ်ယောက် နားလည်စွာ ငြင်းဆန်ဖို့သင့်သည်။ ရောဂါသည်အမေကိုလဲ ညှာတာထောက်ထားတတ်ရမှာပေါ့။ ခုတော့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေက တစ်စက်ကလေးမှ အချိုးမပြေချေ။

“မေမေကိုယ်တိုင်ထည့်လိုက်တာပါကွယ်... ညီမလေးကို ပြောမနေပါနဲ့... ‘အဝင်း’ တို့အိမ်မှာက လူနည်းတော့ ‘ပိုး’ ရောက်လာမှ စိုစိုပြေပြေဖြစ်ပြီး မပျင်းရတာတဲ့ကွယ်... နောက်လည်း နေမယ့်အတူတူ ခုသွားနေတော့လည်း ဘာမှမထူးပါဘူး ... မေမေ့အတွက် လိုအပ်တာခိုင်းဖို့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပို့ပေးမယ်တဲ့”

“ဟာဗျာ... အလုပ်မဟုတ်တာ... ‘ပိုး’ တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတဲ့ဟာ... ဘယ်သူမှခိုင်းဖို့ခေါ်နေစရာကို မလိုဘူး... သူ့ကိုပဲ အရင်လို ပြန်လုပ်ခိုင်း။”

“‘သတိုး’ မင်းဘာမှပြောမနေနဲ့တော့... ကိစ္စအားလုံးကို မေမေပဲစီစဉ်မယ် မင်းလိုက်နာဖို့သာ စဉ်းစား... မေမေတို့မိသားစုရဲ့ကောင်းခြင်းဆိုးခြင်းဟာ မင်းအပေါ်မှာမူတည်နေတယ်ဆိုတာကို မင်းခေါင်းထဲထည့်ထားဖို့ပဲ လိုတယ်...မင်းအသက်အရွယ်လည်းငယ်မှ မငယ်တော့ဘဲ... အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်မှာပါ။”

မျက်နှာချိုကာ တစ်ဖက်လှည့်သွားသော မေမေပုံခံက သူ့အားမကျေနပ်ဘူးဆိုတာကို ပြသနေပါသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှပဲ ထွေးလေးလံနေရ၏။ စိတ်ပြေရာပြေကြောင်းအနေနဲ့ ဦးတည်ချက်

မရှိဘဲ သူ အပြင်ထွက်ခဲ့လိုက်ပါသည်။ လမ်းထိပ်ရောက်တော့ ကြုံရာလှိုင်းကားတစ်စီးပေါ်တက်စီးကာ ဆင်းချင်တဲ့နေရာမှာ ဆင်းလိုက်သည်။ သူ ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲဆိုတာ မသိ။ သူ့ အဖြစ်က အိမ်မက်ထဲ လမ်းလျှောက်တဲ့သူတစ်ယောက်နဲ့တူနေခဲ့ ပါသည်။

မူနဲ့ပြုပြင်ခါတမိတိုင်အောက်က အုတ်ခုံမှာ ပြီးစလွယ်တိုင် ချလိုက်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလျှောက်ကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။ သည်နေရာကို သူရောက်ဖူးနေသလိုပါပဲ။ ဟော... ဟိုလမ်းချိုး ထိပ်က မြင်နေရတဲ့တိုက်ကြီးကိုလည်း သူမှတ်မိနေရ၏။ စိတ် ညစ်မှုက ကြီးစိုးသဖြင့် လက်ရှိအခြေအနေကို သူ ခဏမေ့သွား ရကာ စိတ်ထဲကသွားချင်တဲ့နေရာဆီ မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်လာ ခဲ့တာ ဖြစ်ပေမည်။

‘သတိုး’ စိတ်ညစ်နေသလိုပဲ ‘ရူပါ’ မှာလည်း စိတ်ညစ် နေရပါသည်။ ဟိုတစ်ခေါက် အင်းယားကန်ဘောင်မှာ ပြဿနာ တက်ပြီးကတည်းက မေမေတို့ဖက်က စည်းကမ်းတွေပိုတင်း ကြပ်ကာ သူတို့ဖြစ်ချင်တာတွေ ဇွတ်စီစဉ်ဖန်တီးနေတော့တာ ဖြစ်သည်။ ‘ရူပါ’ မကျေနပ်လို့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်စရာ ပြေးစရာ နေရာမရှိချေ။

ငယ်ငယ်ကတည်းက မိသားစုအပေါ်ငဲ့ညှာစိတ်ထားခဲ့ရ သဖြင့် ခုချိန်မှာကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်သွားဖို့လည်း သတ္တိမရှိ ဖြစ်နေမိသည်။ အဲ့သလို သတ္တိမရှိဖြစ်နေတာကြောင့်ပဲ ရှေ့လာ မယ့်အပတ်ထဲ ‘သန်းလွင်’ နဲ့စေ့စပ်ရတော့မည်။ သူမ မပျော်ပါ။ ရင်ဖွင့်စရာလူလည်း သူမ မှာမရှိခဲ့။ အူကြောင်ကြောင် ‘သတိုး’ နဲ့လည်း တစ်စက်ကလေးမှအဆင်မပြေချေ။

လူကိုသဝန်တိုသလို စိတ်မချသလို သူ့ဖက်ကပြောဆို ပြုမူ ခဲ့ပေမယ့်လည်း တကယ်တမ်းကျတော့ ‘မိုးပြာပြာ’ ဆိုတဲ့ သူဌေး မဆီမှာပဲ ကြွဆင်းခယနေတာ မုန်းစရာပင်ကောင်းလှသည်။

တိုက်ဝရံတာမှရပ်ကာ တွေးချင်ရာတွေနေခဲ့သော ‘ရူပါ’ တစ်ယောက် မထင်မှတ်ဘဲ လမ်းထိပ်ခါတ်တိုင်အောက်မှ မိမိတို့ တိုက်ဆီမျှော်ကြည့်နေခဲ့သော လူတစ်ယောက်ကိုအတွေ့ အံ့သြ စိတ်နဲ့အတူ ရင်ခုန်သံတွေပူနွေးလာခဲ့ရသည်။ မျက်နှာကို သဲသဲ ကွဲကွဲမမြင်ရပေမယ့် ပုံသဏ္ဍာန်ကိုကြည့်တာနဲ့ပင် ဘယ်သူဆိုတာ ကို သူမ ခန့်မှန်းလို့ရနိုင်ပါသည်။

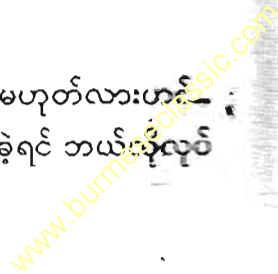
‘သတိုး’ ရှင်ဘာကြောင့် ကျွန်မ မသိအောင် တိတ်တိတ် ကလေး လာချောင်းကြည့်နေတာလဲကွယ်။ မေမေတို့ကို အလစ် ချောင်းကာ သူ့ရှိတဲ့နေရာဆီ သူမ တစ်ယောက်ထဲခပ်သွက်သွက် အပြေးလာနေမိပါသည်။ သူမ ရင်ခုန်သံကို သူမ သိနေရသော ကြောင့် စွန့်စားကာ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်တွေကို ဖွင့်အန်ထုတ်ဖို့ အချိန်ရောက်ခဲ့ပြီပဲ။

သူ့အနားရောက်တော့ သူမ ခြေလှမ်းကို ရှေ့ဆက်မတိုးရဲ တော့ဘဲ ရှက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ကြည့်နေမိပါသည်။ သူ့မျက်လုံး တွေက အံ့သြကြည်နူးစိတ်နဲ့ အရည်တဖျတ်ဖျတ်လက်ခါနေ လှသည်။ သူမ အနီးသို့ သူ့လျှောက်လာကာ ...

“ ‘ရူပါ’ .. ”

ဟု တိုးဖျဖျခေါ်ပါသည်။

“ရှင်ကျွန်မကို လာစောင့်ကြည့်နေတာမဟုတ်လားဟင်- ဘယ်ကယ်လို့သာ ကျွန်မ ရှင်ရောက်နေတာမသိခဲ့ရင် ဘယ်လိုလုပ် လဲ ”

“ကျွန်တော် မသိဘူး”

“မသိဘူးဆိုပြီး တစ်ညလုံးထိုင်ကြည့်နေမယ်မှလား... အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ”

‘သတိုး’ ကြောင်နေရသည်။ သူမ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ လုံးလုံး မထင်ထားမိချေ။ သူ့ကိုယ်၌ကလည်း စိတ်ကူးတည့်တည့် လာမိသူဖြစ်၍ သူမ အိမ်အနီးဘယ်လိုအတွေးမျိုးနဲ့ ရောက်လာခဲ့ ရသည်မသိ။ အခုပဲ အိမ်ပြန်ဖို့ သူစဉ်းစားမိစဉ် သူမ ရောက်လာ တာဖြစ်သည်။ နီးနီးနားနား သူ့အနားမှာ သူမ ရှိနေတဲ့အတွက် စိတ်ထဲချမ်းမြေ့သွားရတာတော့ သေချာပါသည်။

သူမနဲ့ဆက်ဆံရေးပြန်ပြေလည်နေရတဲ့အဖြစ်ကိုလည်း ကြည့်နူးနေမိသည်။

“မေးနေတာဖြေလေ.. ရှင်ဘာကြောင့် ဒီခါတ်တိုင်အောင် မှာ အဓိပ္ပါယ်မရှိလာထိုင်နေရတာလဲလို့..”

“စိတ်ညစ်တာနဲ့ အိမ်ကထွက်လာတာ ဒီကိုဘယ်လို ရောက် လာမှန်းမသိဘူး”

“ရှင်လိမ်မပြောနဲ့နော်”

“အတည်ပြောတာပါ”

“ဒါဆို... ရှင် ကျွန်မကိုလာစောင့်ကြည့်နေတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး...”

မဆင်မခြင် သူ့ဆီရောက်လာမိတဲ့အဖြစ်ကို ‘ရူပါ’ အရှက်ကြီးရှက်သွားမိပါသည်။ သူမကတော့ အရင်တုန်းကရှိခဲ့တဲ့မေ့လျော့လည်မှုတွေကို မေ့ပျောက်ပြီး ဝမ်းသာရင်ခုန်တဲ့စိတ်နဲ့လာခဲ့ရတာ သူပါ။ သူ့စကားတွေက ရက်စက်လွန်းလှသည်။ ‘ရူပါ’ သိက္ခာ

အား တစိုးတစ်စိမ့်မျှမကျန်အောင် စော်ကားလွန်းသူပါပဲ။

‘ရူပါ’ သည် ဖြစ်လာတဲ့ရှက်စိတ်ကို ဒေါသအသွင်ပြောင်းကာ သူ့ရင်ဘတ်အား တဗုန်းဗုန်းမြည်သံထွက်အောင်ပင် ဗုံတီးသလိုအချက်များစွာ ရိုက်ပစ်ပါလိုက်သည်။ ပါးစပ်ကလည်း ရန်တွေမိပါသည်။

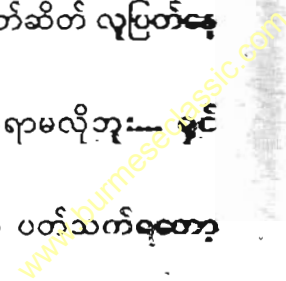
“အူကြောင်ကြီး .... လူလိမ်ကြီး နောက်ရှင်နဲ့ဘယ်တော့မှ မပတ်သက်တော့ဘူးအောင်းမေ့... ရှင်ကို ရက်ရက်စက်စက် မုန်းတယ်... ကျွန်မရဲ့ရန်သူဟာ ရှင်ပဲ...”

ပြောရင်းဝမ်းနည်းနာကျင်ကာ မျက်ရည်ကျချင်လာရသည်။ ကိုယ့်မျက်ရည်ကို သူမြင်လို့ မဖြစ်ပေ။ သူ့ကို ကျောခိုင်းကာ ခြေလှမ်းသွက်သွက်နဲ့ သူမ လှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်ပါသည်။ သူ့အပေါ်ထားတဲ့ သံယောဇဉ်ရင်ခုန်မှုတွေသည် ဒီနေ့ ဒီနေရာမှာပဲ ရပ်တန့်ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီဟု မှတ်ယူလိုက်သည်။ သူ ရက်စက်တာထက် သူမက ပိုရက်စက်ပြနိုင်အောင် ကြိုးစားမည်။

သို့ပေမယ့် သူမ စိတ်ကူးအတွေးတွေက ခဏတဖြုတ်သာ ခြစ်သွားရပါသည်တကား။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ‘သတိုး’ က သူမ လက်ကိုမလွှတ်စတမ်း အနောက်ကနေခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင် ဆွဲခေါ်ထားသောကြောင့်ပါ။ ကိုယ့်မျက်ရည်ကိုမြင်မှာ ခိုးခြီးသူဖက်ပြန်မလှည့်ဘဲ နောက်ပြန်ကြီး ရုန်းကန်အော်ဟစ်နေမိပါသည်။ သူမတို့ ပတ်ဝန်းကျင်က ညပိုင်းဆိုတိတ်ဆိတ် လှပြတ်နေတာကြောင့်သာ တော်တော့သည်။

“လွှတ်နော်.. ကျွန်မလက်ကိုလာဆွဲစရာမလိုဘူး... နှင်နဲ့ကျွန်မနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ဘူး”

“အရင်တုန်းက မပတ်သက်ပေမယ့် ခု ပတ်သက်နေတာ

မယ်ကွ... မင်းဆီ ကိုယ်ဘာကြောင့် ရောက်လာရသလဲဆိုတဲ့အဖြေကိုသိပြီ... မင်းကို ချစ်လို့ကွ 'ရူပါ' ရ... မင်းကိုချစ်လွန်းလို့ သတိတရနဲ့ ဒီနေရာကို ရောက်လာခဲ့ရတာပါကွာ"

မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် သူ့ မျက်နှာကို အကြာကြီးအကဲခတ်လှည့်ကြည့်မိပါသည်။ အို... သူ့မျက်လုံးတွေမှာ သူမ ကိုချစ်တဲ့ သံယောဇဉ်အရိပ်အငွေ့တွေ အပြည့်အသိပ်နဲ့ပါလား။ သူ့ရဲ့ 'ချစ်တယ်' ဆိုတဲ့စကားက ရင်ဘတ်ထဲက အတည်ဖြစ်လာတဲ့ ရင်တွင်းစကားမှန်း သူမ ယုံကြည်လိုက်သည်။

"ရှင်... မလိမ့်နဲ့နော်... ရှင်ခုနစ်ကပြောတုန်းကတော့ တစ်မိုး... အတည်ပါကွာ... မင်းကိုကိုယ်တကယ်ချစ်တာပါ... ချစ်တာကလိမ့်စရာမှမဟုတ်ဘဲ 'ရူပါ' ရယ်... ကျဉ်းထဲကြပ်ထဲ ရောက်ကိုယ်ရဲ့နုလုံးသားက ပွင့်ထွက်လာခဲ့တာပါ"

"မိုးပြာပြာ ကရော"
"သူ့ကို ခုချိန်မှာ ခေါင်းထဲကထုတ်ထားတယ်... ကိုယ့်အတွက် အရေးပါအရေးကြီးနေတဲ့သူက မင်းပဲ... မင်းရင်ထဲက ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုခံစားရသလဲ"

"မသိဘူး..."
ခေါင်းငုံ့ကာ ပြုံးတုံ့တုံ့ဖြေလိုက်သော သူမ ကိုကြည့်ပြီး သူ့စိတ်ထဲမရိုးမရွှေဖြစ်ခါလာရသည်။ သူ့ရင်ခုန်သံတွေလည်း ပေါက်ကွဲထွက်နေပါပြီ။ အချစ်ကြောင့် သူ့ရင်ရင်လာသည်။ စိတ်ဝါတ်တွေမြောက်ကြွလာသည်။ သူမ လက်ကိုဆွဲကိုင်ကာ နှုတ်ရိပ်ကျသော နေရာသို့ခေါ်လာမိပါသည်။

"စဉ်းစားဖို့မလိုပါဘူး 'ရူပါ' ရယ်... မင်းရင်ထဲမှာ ခိုခံစားချက်ကိုပဲ သတ္တိရှိရှိဖွင့်ပြောရဲဖို့ပဲ လိုတယ်"

"မပြောချင်ဘူး..."
"ဘာလို့မပြောချင်ရတာလဲ"
"သွားတော့မယ်... ကြာနေရင်မေမေတို့ စိတ်ပူပြီးလိုက်မှာ ရင်မလွယ်ဘူး"

"ချစ်တယ်လို့ ပြောသွားအုံးလေကွာ"
သူ မချင်မရဲဖြစ်ကာ သူမ ပခုံးနှစ်ဖက်အား ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင် ညှစ်ပစ်လိုက်သည်။ သူမ ကကြောက်လန့်သလို ရုန်းလေသည်။

"လွတ်ကွာ 'ရူပါ' မကြိုက်ဘူး"
"မကြိုက်မှန်း မချစ်မှန်း သိပါတယ်... ဒါကြောင့်မို့ 'သန်းလွင်' ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ စုံတွဲခွတ်ခွတ်နေတာပေါ့"

"အပိုတွေမပြောနဲ့ကွာ... ရှင့်ကိုလက်ဆောင်တစ်ခု ပေးစလို့"

"ဘာလဲ..."
"မျက်စိမှိတ်ပြီး လက်ပိုက်ထား"

သူမ ပြောတဲ့အတိုင်း သူ နေပြမိသည်။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ သူ့ရဲ့ညာဖက်ပါးပြင် နွေးကနဲဖြစ်သွားကာ ပြေးထွက်သွားတဲ့ ခြေသံတစ်ခုကြားလိုက်ရလေသည်။ ကြည်နူးစိတ်နဲ့မျက်လုံးထို့နှင့်အကြည့် သူမက ခပ်ဝေးဝေးရောက်နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အနားတစ်ခုရှိဖူးတဲ့ သူ့ပါးပြင်ကို ကိုင်ကြည့်ရင်း သူပြုံးနေဖြစ်ပါတော့သည်။

ရုတ်တရက်ကောက်ခါငင်ကာ အလုပ်ထွက်ဖို့ စကား
စလာတဲ့ သူမ ကိုကြည့်ပြီး သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။
ကံကြမ္မာက သူတို့နှစ်ယောက်အား မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ဘာ
လို့ခွဲပြစ်ရတာလဲ။ သူမ ကိုပဲအကုန်လုံးဝိုင်းကြည့်ကာ သနားသ
လိုရှိနေကြပါသည်။ မျက်ရည်ဝဲနေသော သူမ ရဲ့မျက်နှာကလည်း
တကယ့်ကိုသနားစရာတည်း။

“စေ့စပ်တာပဲ ‘ရူပါ’ ရယ်.. လက်ထပ်သေးတာမှ မဟုတ်
ဘဲ... ဘာကိစ္စအလုပ်ထွက်ရမှာလဲ... သူတို့လုပ်ပုံက နင်လွတ်လင်
မှုတွေမှန်သမျှကို လိုက်ပိတ်ပင်နေတဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဟုတ်တယ်... ငါလည်းပြောတာပဲ... ဒါပေမယ့် အလုပ်
ကမထွက်ရင် စေ့စပ်ပွဲမဟုတ်ဘဲ လက်ထပ်ပွဲဖြစ်သွားလိမ့်မယ်ဆို
ပြီးအတင်းအကြပ်ပြောတော့ ငါဘယ်လိုငြင်းလို့ရတော့မှာလဲ”

‘ကေသီ’ တစ်ယောက်ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိအောင်
ဖြစ်သွားသည်။ ‘ကေသီ’ တို့တတွေစိတ်ထဲမှာတော့ ‘သတိုး’ နဲ့သာ
စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ လက်တွဲ သွားစေချင်ပါသည်။ ‘သတိုး’ ထံ
လည်း သနားသည်။

“ ‘သတိုး’ ဖက်ကကော ဘယ်လိုလဲ... ‘ရူပါ’ ကို ဒီအတိုင်းပဲ
မင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေတော့မှာလား ”

ဟု ‘အုန်းခင်’ က အားမလိုအားမရ ဝင်မေးလေသည်။

“ဒီအတိုင်းကြည့်မနေလို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ... ခိုးပြေးဖို့
ဆိုတာကြတော့လဲ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကသူများတွေနဲ့ မတူ
ဘူးလေ... ငါတို့ ကိုယ်လွတ်ရုန်းတာနဲ့ အိမ်ကလူတွေငတ်ကြမှာ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့နည်းသား ငတ်မှာကြတော့ကော...
ထည့်မပြောတော့ဘူးလား ”

“ပြောလည်း ပြော... ပြောပဲရှိမှာပေါ့... ‘ရူပါ’ ကို ငါ ဇွတ်
ခိုးပြေးမယ်ဆိုရင်တောင် ‘ရူပါ’ က လိုက်မှာမဟုတ်ဘူး... သူမှာ
လည်း ငဲ့စရာတွေရှိနေတာကိုး”

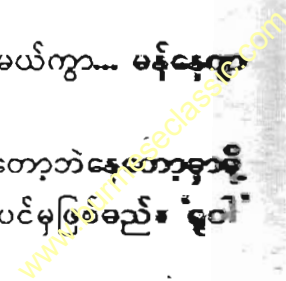
သူ ပခုံးစွန်းကိုမှီကာ ‘ရူပါ’ တစ်ယောက်ငိုပါတော့သည်။
သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝအခြေအနေကို အားလုံးနားလည်ကြ
သည့်အတွက် အဖြစ်သည်းရန်ကောဆိုပြီး ဘယ်သူကမှ ကဲ့ရဲ့စိတ်
မဝင်မိကြပါ။ အားလုံးစာနာမိကြပါသည်။

“လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိလည်း ငါတို့ကိုလည်း ပြောပါကွာ
တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ငါတို့အားလုံးကူညီဖို့ အသင့်ပဲ”

“ကျေးဇူးပဲ ‘ဝင်းဆွေ’ ရာ ... မင်းတို့တတွေရဲ့စေတနာကို
ငါတို့နှစ်ယောက်လုံး အသိအမှတ်ပြုပါတယ်... လိုအပ်တဲ့အခါ
ကျရင်တော့ မင်းတို့ကိုပဲ ပြောရမှာပါ”

“ ‘ရူပါ’ ကို ငါပြန်လိုက်ပို့လိုက်အုံးမယ်ကွာ... မန်နေဂျာ
မေးရင် ကြည့်ပြောထားလိုက်ပါ”

နောက်ဆို နေ့တိုင်းနီးပါး မတွေ့ရတော့ဘဲနေတာမှာ
သူတို့နှစ်ယောက်တိုင်ပင်စရာရှိတာ တိုင်ပင်မှဖြစ်မည်။ ‘ဇွတ်’

ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရုံးဆင်းချိန်မှအိမ်ပြန်မယ်လို့ ပြောထားပါသည်။ လက်ချင်းတွဲကာရုံးခန်းထဲမှထွက်လိုက်စဉ် 'ရူပါ' မျက်နှာက ပျက်ယွင်းသွားသည်။

"ဒုက္ခပဲ ... ဟိုမှာ ဂြိုဟ်နှစ်ကောင် ဘယ်တုန်းကပါလာသလဲမသိဘူး... ကျွတ်"

"ဘယ်သူတွေလဲ" ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရေဝိုက်ကြည့်ရင်း မေးမိခြင်းဖြစ်သည်။

"ဖြူပြာ'နဲ့ 'ကျော်စွာ' လေ... ဟော ဟိုက အအေးဆိုင်မှာ ထိုင်နေကြတယ်... ထလာပြီတွေလား... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"လစ်ကြတာပေါ့... ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ဒီဇက်က ပတ်ပြေးရင် လွတ်နိုင်သေးတယ်... နင်မို့ဆို ထပ်တွေ့ကြဖို့ ချိန်းမရဘဲဖြစ်သွားလိမ့်မယ်"

"ကောင်းတယ်... သိပ်ရှည်ချင်ကြတဲ့နှစ်ယောက် ဖတ်ဖတ်မောပါစေ"

'ရူပါ' ကိုယ်၌ကသဘောတူသဖြင့် သူတို့ ဦးတည်ချက်ပြောင်းကာ လွတ်တဲ့တစ်နေရာရာ လစ်ပြေးဖို့ပြင်ရလေသည်။ မလွတ်မလပ်ဘဝနဲ့မို့ ကြည်ကြည်နူးနူး ခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လှမ်းချိန်မရချေ။ ဗရုတ်ဗရုတ် ပြေးရလွှားရပါသည်။ 'ရူပါ' ရဲ့ အငယ်နှစ်ယောက်ကလည်း သူတို့လစ်ပြေးတာကိုသိသည်မို့ ထပ်ချပ်မကွာ အပြေးလိုက်လာလေသည်။

"ဒီတိုင်းဆက်ပြေးနေလို့တော့ လွတ်မယ့်ပုံမရှိဘူး 'ရူပါ' ရ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ပုန်းနေမှပဲ ဖြစ်မှာ"

"ဒါဆိုလည်း ပုန်းလေ... 'ရူပါ' လည်းမောလှပြီ" ပုန်းစရာခိုစရာ ရှာနေရင်းနဲ့ပင် ခြေလှမ်းကိုမရပ်ခနား

ပြေးနေရပါသည်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ တချို့ရဲ့စူးစမ်းမှုကိုလည်း ဂရုမပြုမိနိုင်ပေ။

"သွားပြီ... စကပ်ထမိတော့ ဟတ်တက်ကွဲနေပြီ... ချုပ်ခိုးကတပြီပြီနဲ့ အသံထွက်ပြနေတယ်"

ပြေးနေရင်း သူ ပြုံးမိသွားရသည်။ 'ရူပါ' မျက်နှာလည်း မောပန်းနေပေမယ့် ပြုံးရွှင်နေလေသည်။

"ဒါအချစ်ရဲ့သင်္ကေတလိုပဲ မှတ်ထား'ရူပါ' ရ ... ကိုယ်တို့အချစ်က သူများတွေလိုမျိုး ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းအချစ်မျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ"

"မောလာပြီ 'သတိုး' ရယ်... ဆက်မပြေးနိုင်တော့ဘူး... တစ်ခုခုစဉ်းစားစမ်းပါအုံး"

သူအချိန်ဆွဲနေရင် ဟိုနှစ်ယောက်လက်ထဲ 'ရူပါ' ပြန်ဝါသွားရုံပဲ ရှိမည်။ အချိန်ယူပြီးလည်း သူ ကြာကြာမစဉ်းနိုင်ချေ။ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ကြံဖန်ရတော့သည်။

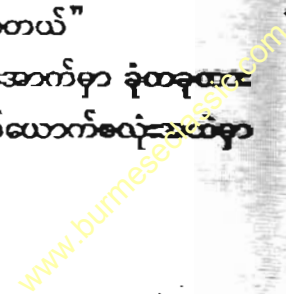
"လာကွာ... " တိုက်လမ်းကြားအဝမှာ ဆေးသုတ်ထားသည့် ရေတိုင်ကိလေးဒေါင့်ကြီးဆီ 'ရူပါ' ကို ခေါ်လာခဲ့လိုက်သည်။

"ဘာလုပ်မှာလဲ 'သတိုး' ရဲ့"

"အဲဒီထဲ ဝင်ပုန်းမှပဲ ရတော့မယ်... နင်မို့ဆို သာသနာ့ဇာန်နှစ်ယောက်လက်ထဲ မိသွားမှာသေချာတယ်"

"ဟယ် ... ဖြစ်ပါ့မလား... တိုင်ကီအောက်မှာ ခုံထုခုံထုဆေးတယ်... မတော် တိုင်ကီပြုတ်ကျရင် နှစ်ယောက်လည်းသေမှာ ဒုက္ခရောက်မှာ"

"ရောက်ရောက်ကွာ... ကဲ တက်..."

“အမြင့်ကြီး ဘယ်လိုသွားတက်မလဲ”

“ဒီလိုတက်မယ်ကွာ”

တိုင်ကီအဖုံးကို အရင်ဆွဲလှန်ဖွင့်လိုက်ပြီးမှ သူမအား ခါးဆီမှပင့်ချီမတင်ရင်း မနိုင်တန်တိုင်ကီထဲရောက်အောင် ပို့လိုက်ရသည်။ လူရှင်းသော လမ်းကြားမို့သာတော်တော့သည်။

သူ လည်း တိုက်ကီထဲ မရမကခွကျော်ဝင်ရင်း အဖုံးကိုပိတ်ကာ ပတ္တာကြားမှ နှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ ချောင်းကြည့်နေဖြစ်သည်။

“ဒီဘက်ကိုချိုးကွေ့ပြီး ဖျောက်သွားတာ ‘ဖြူပြာ’ ရ... ဘယ်ချောင်သွားကပ်နေကြလည်း မသိဘူး”

“အေးနော်... ဒီနားမှာ ရှိမှာသေချာတယ်... တောက်... ‘မမကြီး’ တော်တော်ကမြင်းပြီး လူလည်ကျတယ်... ဒီလောက်ကြပ်မတ်စောင့်ကြည့်နေတဲ့ကြားထဲက ဟိုအဖိုးအိုနောက် ပါသွားရတယ်လို့ဟာ”

သူ့ ရင်ထဲ အောင့်သွားရသည်။ သူ့ကိုများ နိမ့်နိမ့်ချချ အဖိုးအိုတဲ့။ အဲဒီ အဖိုးအိုကိုပဲ သူတို့အစ်မ တမ်းတမ်းစွဲကြိုက်နေတာမဟုတ်ဘူးလား။ စိတ်တိုမိတာကြောင့် ဘာရယ်မဆိုင် ‘ရူပါ’ အား ခပ်တင်းတင်းဖက်ထားလိုက်မိသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလည်း စိတ်ညစ်ရတဲ့ကြားထဲ သူက တမောင့် ဖယ်...ဖယ်... အိုက်တယ်”

“ချစ်လို့ဖက်တာပဲကွာ... အိုက်လည်းအောင့်ခံပြီးနေပေါ့”

“ ‘သတိုး’ နော်... မကဲနဲ့... ခါးပြတ်အောင် ဆွဲလိမ်ပစ်လိုက်မယ် ... အောင်းမေ့ထား”

“မင်းကလည်း အဖြစ်သည်းနေပြန်ပြီ ဖက်ရုံတင်မထ

ဘူး... နမ်းပါနမ်းပစ်လိုက်မယ်”

“ဟယ်... ဒီလောက်ကျဉ်းထဲကြပ်ထဲရောက်နေတာတောင်မှ အခွင့်အရေးက ယူချင်နေသေးတယ်... လူကိုများ သူလုပ်ချင်တာ လုပ်လို့ရမယ်မှတ်နေသလား”

ပုန်းအောင်းနေရင်းနဲ့ပင် သူတို့နှစ်ယောက် စကားများ ရန်ဖြစ်နေကြပါသည်။ သူမ အနား အတင်းတိုးကပ်နေသည့် ‘သတိုး’ ကိုလည်း ‘ရူပါ’ က ဆောင့်ကာဆောင့်ကာ တွန်းထုတ်နေပြန်ပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်မှုကြောင့် အခြေသိပ်မခိုင်လှသော တိုင်ကီကြီးက ယိုင်နဲ့လှုပ်ရမ်း လာရလေသည်။

“ ‘သတိုး’ ဖယ်နော်... ဒီမှာ တိုင်ကီကြီး ယမ်းခါနေပြီ မတော်ပြုတ်ကျရင် အားလုံးအရှက်ကွဲမယ် အောင်းမေ့... ဟိုနှစ်ယောက် ရန်ကလည်း ရှိသေးတယ်”

‘ရူပါ’ အပြောက နောက်ကျသွားခဲ့ရပါသည်။ ‘ရူပါ’ ဘို့နှစ်ယောက်ရဲ့ တွန်းထိုးလှုပ်ရှားနေမှုကိုတောင့်ခံမထက် နိုင်ငံာတဲ့တိုင်ကီအောက်ခံ ခွေးခြေပုက နေရာရွေ့ပြီး ပြုလဲသွားတော့သည်။

ဆေးသုတ်ကာ နေပူလှမ်းထားသည့် တိုင်ကီကြီးလည်း အသံမျိုးစုံကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟီးလျက် အောက်ခြေ သံခံက ထင်းပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားရပါတော့သည်။

“ဟယ်...တိုင်ကီကြီး အလိုလိုပြုတ်ကျလာတယ်ဟာ... ‘မမကြီး’ တို့ ဝင်ပုန်းနေတာကြောင့်လား မသိဘူး”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ‘ဖြူပြာ’ ရာ... ဒီလောင်အခြေငိုကြီး... နယ်လိုလုပ်တက်မလဲ... အဖုံးကလည်း ပိတ်ထားသေးတယ်... ”

ခွေးခြေမခိုင်လို့ ပြုတ်ကျတာနေမှာ”

နီးနီးကလေးမို့ ‘ကျော်စွာ’ တို့စကားသံတွေကို အတိုင်း သားကြားနေရပါသည်။ ဟန်ချက်ပျက်ကာ ရေတိုင်ကီထဲမှာ မွမ်းကြပ်ပိတ်လှောင်နာကျင်နေပေမယ့် ‘ရူပါ’ တို့နှစ်ယောက် အသံထွက်ရဲချေ။ ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေမိကြသည်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ကယ်တင်ရှင်အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟိတ်... ဟိုနှစ်ယောက် လမ်းကြားထိပ်လာပြီး ဘာလာချောင်းနေတာလဲ... ငါ့တိုင်ကီကို ပြုတ်ကျအောင်လုပ်တာ နင်တို့မှတ်လား... နေ့အုံး...နေ့အုံး... ငါနဲ့တွေ့မယ်”

“ဟိုမှာ သုံးလွှာက တရုတ်ကြီးထွက်အော်နေပြီ... သူတိုင်ကီပြုတ်ကျတာနဲ့ ငါတို့ကို အချောင်စွတ်စွဲနေတယ်... ဘာမှလဲဆိုင်ဘူး လစ်ကြမယ်လား”

‘ဖြူပြာ’ နဲ့ ‘ကျော်စွာ’ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။

သူတို့ထွက်သွားတာနဲ့ သူမတို့နှစ်ယောက် တိုင်ကီထဲမှာ အမြန်ထွက်ကာ လူမလာခင် အရင်ဦးအောင် ရောင်ပြေးရပြန်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ချွေးသံတရွဲရွဲနဲ့ ညစ်ပတ်ပေတူးနေသည့် ကြားထဲကပင် ရုပ်ရှင်တစ်ပွဲဝင်ကြည့်ကြသေးသည်။ စကားတွေ တဝကြီး ပြောဖြစ်ကြသေးသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါကျရင် ပြဿနာအကြီးအကျယ် တက်မယ်ဆိုတာ သိပေမယ့် သူ့အနားမှာ နေရတဲ့အခိုက်အတန့် ခဏလေးအား ပြည့်ပြည့်ဝဝစိတ်ချမ်းသာအောင် နေမယ်လို့ဆို ဖြတ်ထားတာကြောင့် ရင်ဆိုင်ရမယ့် အခြေအနေအားလုံးထိ

ခေါင်းထဲက မေ့ဖျောက်ထားလိုက်ပါသည်။

အပျော်တွေအပြည့်ဝခံစားပြီးမှ ဝေဒနာကိုခံစားလိုက်ဖို့ သူမမှာ သတ္တိတွေ ရှိနေခဲ့သည်။

'ရူပါ' အလုပ်ကထွက်ပြီးတစ်လလောက်အကြာမှာ 'သတိုး'လည်း အလုပ်မှ ထွက်ရပါသည်။ မေမေ့စိစဉ်မှုဖြင့် ကိုယ်ပိုင်အလုပ်တစ်ခု လုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပံ့ပိုးကူညီပေးခဲ့သူက 'အန်တီဝင်း' နဲ့ 'ဘလူး' ဝဲဖြစ်သည်။ ဒီအလုပ်ကို သူလုပ်ဖြစ်ဖို့အတွက် 'ဘလူး' ဖက်က ခဏခဏကို ချော့မော့ဖျောင်းဖျာအား ပေးခဲ့ရသည်။ အင်တင်တင်လုပ်နေတဲ့ သူ့စိတ်ဓါတ်အား လက်ခံလာအောင် နားချခြင်းဖြစ်၏။

သူ့ဘက်ကလည်း 'ဘလူး' တို့ရဲ့ အကူအညီကို ယူရမှာ လန့်နေပါသည်။ ကျေးဇူးတရားတွေကိုထောက်ထားပြီး 'ဘလူး' နဲ့ လက်ထပ်ယူဖို့ကိစ္စအား ငြင်းရခက်နေမှာ စိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ့ဦးစီးလုပ်ရတဲ့ ရေသန့်ဗူးထုတ်လုပ်သည့် လုပ်ငန်းကို 'ဘလူး' က အနည်းအကျဉ်းလေးမျှပင် ဝင်ရောက်ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ 'ဘလူး' မှာက သူ့အလုပ်တွေနဲ့သူ မအားနိုင်အောင် ရှိနေပါသည်။

'ဘလူး' ရဲ့မိတ်ဆွေ စင်္ကာပူသူဌေးက ရေသန့်ထုတ်တဲ့ ဧကံတွေကို အကြွေးစနစ်နဲ့ အတင်းကာရောပို့ပေးသဖြင့် 'ဘလူး' မှာ သူ့ကိုအရမ်းကာရော အကူအညီပြန်တောင်းကာ ဦးစီးလုပ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းအတွက် လိုအပ်တဲ့ငွေကြေးကို 'ဘလူး' ကပဲ စိုက်ထုတ်အကုန်အကျခံပေးပါသည်။ သူ့လုပ်ငန်း ဖြစ်လာရတဲ့အတွက် 'ဘလူး' တို့ဆီက ယူရတဲ့ ငွေကြေးပမာဏအား တစ်နေ့ပြန်ဆပ်နိုင်အောင်လို့ သူက စာရင်းအတိအကျမှတ်ထားခဲ့ပါသည်။

လုပ်ငန်းအစပိုင်းမှာတော့ သူ မကျွမ်းကျင်သေးတဲ့ အခြေအနေတွေကြောင့် အခက်အခဲဖြစ်ရပေမယ့် လုပ်သက်ကြာလာတာနဲ့အမျှ အလုပ်ကပဲအဆင်ပြေအောင် ပြန်သင်ပေးသွားခဲ့သည်။ လုပ်ငန်းမှာလည်း သူပိုပျော်လာပါသည်။

'ဘလူး' နဲ့ သူ့ရဲ့ခင်မင်မှုကလည်း အရင်ကထက်စာရင် ပိုမိုရင်းနှီးနှေးထွေးမှု ရှိလာခဲ့ရသည်။ ဒါပေမယ့် မထင်မှတ်တဲ့ အဆင်မပြေမှုကလေးလည်း 'ဘလူး' နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှိလာသေးသည်။ 'ဘလူး' ရဲ့သမီးလေး 'Kiss' 'ကစ်(စ်)' ကြောင့်ပေါ့။

'ကစ်(စ်)' က သူ့ကိုမြင်တာနဲ့ အလိမ္မာသုံးကာ သူ့ အနားတိုးကပ်လာခဲ့ပါသည်။ ကလေးရဲ့အကြံအစည်ကို မသိတာမို့သူ့ထအလိုက်သင့် ပွေ့ပိုက်ထားမိခဲ့သည်။ ဒါကိုအခွင့်ကောင်းယူကာ သူ့လက်မောင်းအား ပြတ်မတတ်အသကုန် ကိုက်ထားလေတော့သည်။ 'ဘလူး' အော်လိုက်တော့မှမကျေမနပ် သူ့အနားအခွာသွားခဲ့သည်။

'ဘလူး' နဲ့ သူ့နဲ့အခြေအနေကို ကလေးရိပ်မိနေပုံဝါဝဲ။ တစ်ဖက်သို့အား မကျေမနပ်ကြောင်းပြလိုက်တာ... ပြီးတော့ 'ဘလူး'

ကွယ်ရာမှာ သူ့အား တိတ်တိတ်ကလေးပြောသေးသည်။

“ဒယ်ဒီက မာမိဆီပြန်လာမှာ... အဲဒါကြောင့် ‘ကစ်(စ်)’ ကို အရင်လွတ်လိုက်ပြီး မာမိအနားက ရန်သူတွေကို ကြိုရှင်းခိုင်းထားတာ... ရန်သူဆိုလို့ လောလောဆယ် ‘ဦး’တစ်ယောက်ပဲတွေ့သေးတယ်”

သူ ပြုံးမိပါသည်။ သူ့ကြောင့်ငယ်ရွယ်လှသေးတဲ့ ‘ကစ်(စ်)’ ရဲ့ နှလုံးသား ဒဏ်ရာမရစေချင်ပေ။

“ဦး မှာချစ်သူရှိတယ် ‘ကစ်(စ်)’ ရ... ဦး ချစ်သူကိုပဲ ဦးကယူမှာ... ‘ကစ်(စ်)’ မာမိနဲ့ ဦးက သူငယ်ချင်းတွေလေ... သူငယ်ချင်းကို ရန်သူလို့ မသတ်မှတ်ရဘူးကြားလား”

ကျေနပ်သွားသော ကလေးမျက်နှာကိုကြည့်ရင်း သူဝမ်းသာရပါသည်။ အခြေအနေတွေကို ‘ဘလူး’ ကို ပြောပြတော့ ငေးငိုင်သောအမှုအရာဖြင့် တွေ့ဝေငြိမ်သက်နေပါသည်။ သည်နောက်ပိုင်း သူနဲ့ ‘ဘလူး’ နဲ့ ဆက်ဆံရေးက အနည်းငယ် အေးစက်သလို ဖြစ်သွားရ၏။ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေအကြောင်းပြပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မတွေ့ဖြစ်အောင်ရှောင်နေမိကြသည်။

ငွေသွင်းငွေထုတ်တာကိုတောင် သူ့ကိုယ်တိုင်မသွားတော့ဘဲ ဖုန်းဆက်ကာ အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး တခြားသူကို ခိုင်းတော့သည်။ သူတို့အနေနဲ့ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်ရှိနေလို့ ခစ်ကင်းကင်းနေကြပေမယ့် လူကြီးတွေမျက်စိထဲမှာတော့ မတင့်တယ်စရာဖြစ်နေရတော့သည်။ ‘အန်တီဝင်း’ ပူတာထက် မေမေကပိုပူသည်။

“ဒီအတိုင်းနေလို့တော့မဖြစ်ဘူး... မင်းတို့ကိစ္စကို ‘အဝင်း’ ကိုပြောပြီး အမြန်ဆုံး စီစဉ်မှပဲ ဖြစ်တော့မယ်... ကြာရင် ခင်

ကုန်ကြလိမ့်မယ်”

ဟု မေမေစကားကိုကြားရတော့ သူစိတ်ပျက်စွာ ဝင်တားမိ၏။

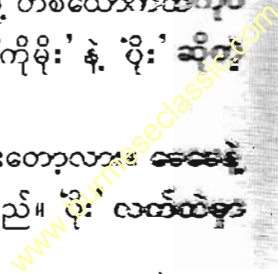
“ ‘ဘလူး’ နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ကိစ္စက မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ မေမေကို ကျွန်တော်ပြောပြီးသားပဲ... ကြားထဲမှာ ရှင်းမရတဲ့ ပြဿနာတွေ အများကြီးရှိတယ်... ‘ဘလူး’ လည်း သူ့ရှေ့ရေးကို စဉ်စားနေတယ်... အဲသလို စဉ်စားနေတဲ့အချိန်မှာ ဖိအား မပေးသင့်ဘူး မေမေ”

“အို... မင်းစကားကို နားမထောင်နိုင်ဘူး... မင်းပြောနေတာက မင်းအတွက် မင်းပြောနေတာ... ဘာမဟုတ်တဲ့ ကောင်မကိုစွဲလန်းပြီး မင်းရှူးနေလို့ ငါတို့ဝင်ပူနေရတာ... မင်းကို ‘ဘလူး’ နဲ့ပဲ သဘောတူတယ်... ‘ဘလူး’ နဲ့ပဲ ယူရမယ်... ဒါပဲ”

“ကျွန်တော်မယူတော့... မေမေဘာတတ်နိုင်မလဲဗျာ”
“ဘာမတတ်နိုင်ရမှာလဲ... တတ်နိုင်တယ်ဟဲ့... တတ်နိုင်တယ်”

ဒေါသတွေဆူပူပေါက်ကွဲကာ သူ့အားအနားမှာရှိသော ထွေးကန်နဲ့ ပစ်ပေါက်လေသည်။ ‘ဒေါင်’ ကနဲနေအောင် သူ့ဂျှိုးအောင်းကို မှန်လျက် ခေါင်းဘုထွက်သွားရသည်။ နာကျင်စွာခံစားရင်း သူငိုချင်လာရသည်။ ယောက်ျားပေမယ့် သူ့မှာလည်း ခံစားတတ်တဲ့နှလုံးသားရှိလေသည်။ တစ်သက်လုံး သူ တစ်ယောက်ထဲကိုပဲ ပိုချအနိုင်ယူနေတော့မှာလား။ မေမေမှာ ‘ကိုမိုး’ နဲ့ ‘ပိုး’ ဆိုတဲ့ သားသမီးနှစ်ယောက် ရှိနေပါသေးသည်။

သူတို့တွေကိုလည်း အပူမျှပေးပါအုံးတော့လား... ပြဿနာတက်နေစဉ် ‘ပိုး’ ရောက်လာပါသည်။ ‘ပိုး’ လယ်ထဲမှာ

အထုပ်အပိုးတွေ အပြည့်အသိပ်နဲ့ ဖြစ်၏။

“မေမေ့အတွက် စတိုးဆိုင်က လိုအပ်တဲ့ မုန့်တို့အားဆေး တို့ဝယ်လာတာ... ‘ပိုး’အတွက်လည်း အင်္ကျီတွေဝယ်ခဲ့သေးတယ် ‘အန်တီဝင်း’ မုန့်ဘိုးပေးလိုက်လို့ ထောလာတယ်လေ”

သူ ‘ပိုး’ အား မကျေမနပ်စောင်းငဲ့ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်တွင်းရေးအခြေအနေကို နားမလည်ဘဲ သူ စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးရောသဘောထားကာ သူန်းဖြုန်းနေတာ မရှက်ဖူးလားမသိ။ အိမ်မှာလာပြန်နေဖို့ အခွန်းတစ်ရာမက ခေါ်ပေမယ့်လည်း ဂရု မစိုက်ချေ။ အရှက်မရှိတဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းမပါဘဲ။

“ဒီမှာ... နောက် ‘အဝင်း’ ဆီက ဘာမုန့်ဘိုးမှ ရဖို့လည်း မမျှော်လင့်နဲ့တော့ ညည်းကိုစိတ်ကူးယဉ်သလို ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး စိတ်ချ... ညည်းအစ်ကိုက ‘ဘလူး’ ကို မယူဘူးတဲ့... ဒီမှာ အပြတ် ငြင်းနေတယ်”

“ဟာ... ဘာလဲ... ‘ဘလူး’ ကဖြင့် ဘာမှမပြောဘဲနဲ့... ‘ကိုကြီး’ ကဘာဖြစ်နေတာလဲ... ‘ကိုကြီး’ ကို ‘ဘလူး’ နဲ့ ဝဲ သဘောတူတယ်... တခြားမိန်းမကိုယူရင် အဲဒီယူတဲ့ မိန်းမပါးလို့ တဖြုန်းဖြုန်းနဲ့ ပုတ်သွားအောင် ရိုက်ပစ်မယ်အောင်းမေ့”

“ငါ့မိန်းမကို နင်ကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားလို့ရမလား ငါ့ကထိုင်ကြည့်နေမယ့်ကောင်မှမဟုတ်ဘဲ... နင်ကိုဆောင်ကန်ပစ် မှာပေါ့”

သူ တမင်ပြောပစ်တာဖြစ်သည်။ အစ်ကိုကြီးဖြစ်တဲ့ သူ့ အပေါ် အငယ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့ဘာမှဝင်ချယ်လှယ်နေစရာမလို ပေ။ ဂါရဝတရားဆိုတာ ရှိရအုံးမှာပေါ့။

“သူ့စိမ်းမိန်းမအတွက်နဲ့ ‘ကိုကြီး’ က ‘ပိုး’ တို့ကို အနိဗ္ဗိ

ကျင့်ဖို့စိတ်ကူးနေတယ်ပေါ့လေ... ပြောတော့ဖြင့် မိသားစုအတွက် အနစ်နာခံမယ်လေးဘာလေးနဲ့... ခု ‘ကိုကြီး’ ဖြစ်နေတဲ့ပုံတို့ ကြည့်ပါအုံး... ရှက်ဖို့တောင်ကောင်းတယ်”

“ရှက်ရင် နင်ငါနဲ့ မပတ်သက်ပဲနေပေါ့ဟ... ‘ဘလူး’ တို့ အိမ်မှာသွားနေစရာကို အကြောင်းမရှိဘူး... အစစအရာရာ ငါ ခေါင်းပေါ်ကြီးပဲ ပုံချဖို့စိတ်မကူးနဲ့ နင်တို့လည်း အနစ်နာခံဖို့ စဉ်းစားစမ်းပါအုံး... မိသားစုအတွက် နင်မှာ ငဲ့ညှာစိတ်ရှိရင် ရတဲ့အလုပ်တစ်ခုဝင်လုပ်ပြီး အိမ်ကိုပြန်ထောက်ပံ့လေ... ဘာမှ မလုပ်ဘဲနဲ့တော့ အိမ်မှာ ဟိုပြောဒီပြောလာမလုပ်နဲ့”

“တော်ကြစမ်း...မောင်နှမတွေဖြစ်ပြီး ပြောဆိုနေလိုက်တာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တောင် ကြားလို့မကောင်းဘူး... ‘ပိုး’ ကိုလည်း ပြောမယ်... ‘ဘလူး’ တို့အိမ်မှာ သွားမနေနဲ့တော့... အမေ့ကိုပြုစု မယ်ဆိုပြီး အိမ်မှာပဲပြန်လာနေ”

“မနေဘူး... ဟိုအိမ်မှာပဲပျော်တယ်... ဒီအိမ်မှာနေရတာ စိတ်မချမ်းသာဘူး... ‘ပိုး’ ခုပဲပြန်တော့မယ်”

“ဟဲ့... ငါပြောတာကို နားမထောင်ဘူးလား... ဒါမှာ ခုနေဆိုတာ”

“အမေ့သားကြီးတောင်မှ ပြောစကားနားမထောင်ဘဲ သူလုပ် ချင်တာလုပ်ဖို့ စဉ်းစားသေးတာပဲ ... ‘ပိုး’ ကလုပ်ချင်တာလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး... ‘အန်တီဝင်း’ တို့အိမ်မှာပဲ ကောင်းကောင်းခွန်ခွန် နေတာ ‘ပိုး’ ကိုပြန်မခေါ်နဲ့”

စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပက်ကနဲပြောကာ ‘ပိုး’ တစ်ကောင် ပြန်သွားခဲ့ပါသည်။ မေမေဒေါသဖြစ်ကာ မကျေမနပ်ကျန်နေခဲ့ပေ မယ့် ဘာတတ်နိုင်မှာကျလို့။ ‘ပိုး’ မှမရှိတော့တဲ့ဟာ ‘ပိုး’ ခု

ဇာတ်လမ်းပြီးပြန်တော့ 'ကိုမိုး' ရဲ့အလှည့်ဖြစ်သည်။ မျက်နှာချို
သွေးကာ သူ့ဘော်ဒါနှစ်ယောက်နဲ့အတူ အပြင်ကပြန်ရောက်လာ
ခဲ့သည်။ စိတ်ရှုပ်နေချိန်မို့ သူ့မျက်နှာထားက တင်းနေမိပါသည်။

“ ‘ကိုကြီး’ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဒုက္ခရောက်နေလို့ အကူ
အညီပေးပါဗျာ... ‘ကိုကြီး’ ကူညီမှဖြစ်မှာမို့ပါ... ကျွန်တော်
ကတော့ ‘ကိုကြီး’ ကိုပဲအားကိုးပြီး ခေါ်လာခဲ့တာ”

“ဘာဖြစ်လာတာလဲကွာ... ဒီမှာပြဿနာတက်နေရတဲ့
ကြားထဲကို”

“ငွေသုံးသိန်းလောက် အရေးပေါ်လိုနေလို့ ‘ကိုကြီး’ ဆီက
ခဏလာဆွဲတာ... တစ်ပတ်ပဲကြာမှာပါဗျာ... ‘ကိုကြီး’ ထုတ်ချေး
လိုက်စမ်းပါ”

“ဟ... ငွေသုံးသိန်းငါ့လက်ထဲမှာ ချက်ချင်းဘယ်ရှိမှာလဲကွ
ငါဒီလောက်မချမ်းသာပါဘူးကွာ ...မင်းကတော့လုပ်လာပြန်ပြီ”

မေမေက သူ့ကိုကြည့်ကာ ခေါင်းရှောင်သလို ထိုင်နေရာမှ
ထထွက်သွားလေသည်။ တကယ်ဆို လူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့
ပြောပြကြောင်း ဝင်ပြောပေးဖို့ကောင်းသည်မဟုတ်လား...
အခုတော့...

“စက်ရုံကြီးတောင် အုပ်ချုပ်နေတဲ့သူပဲဗျာ... ‘ကိုကြီး’
ကလည်း ငွေသုံးသိန်းလောက်ကို စကားထဲထည့်ပြောနေရသေး
တယ်... ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကို ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်”

“မင်းသူငယ်ချင်းကို မယုံလို့မဟုတ်ဘူး... ငါ့မှာတကယ်
ရှိလို့ ပြောနေတာ ငါတာဝန်ယူရတဲ့အခြေအနေကို မင်းနားလည်
နေရဲ့သားနဲ့ကွာ... မင်းမို့လို့ မစဉ်းစားမဆင်ခြင်လုပ်လာတယ်
သူ့မျက်နှာပျက်ယွင်းသကဲ့သို့ ‘ကိုမိုး’ သူငယ်ချင်းနှစ်

ယောက်လဲ မျက်နှာပျက်အားနာနေကြသည်။ ‘ကိုမိုး’ ကတော့
ဇွတ်တရွတ်ပင်ဆက်ပြောသည်။

“ ‘ကိုကြီး’ မရွေးပါနဲ့ဗျာ... အစ်ကိုကြီးဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ညီနဲ့
ပတ်သက်တဲ့ပြဿနာကိုယ်တောင် မဖြေရှင်းပေးနိုင်ဘူးလားဗျာ”

“ဘာဆိုလဲကွ... ငါ့မှာမှမရှိတာ...”

“မရှိရင် ‘ဘလူး’ ဆီကတောင်းပေးပေါ့... ‘ကိုကြီး’ ငြော
ရင်တစ်ချက်ပဲဟာ”

“ဟေ့ကောင်... မင်းပါးစပ်ပိတ်တော့ လုပ်ငန်းကိစ္စအတွက်
ငွေတောင်း၊တောင်းနေရတာတောင် ငါ့မှာရှက်လှပြီ... ကိုယ်ရေး
ကိုယ်တာဆိုတာမျိုး ထည့်ကိုမပြောနဲ့”

“အပိုတွေ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ့ရမှာ ကျွန်တော့်ကို
သိကွာချတာ... သက်သက်အကျင့်ယုတ်တာ”

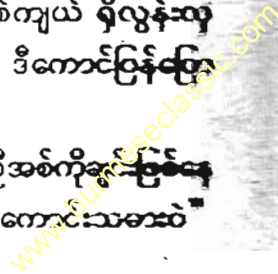
“ဘာကွ...”

ဒေါသတကြီးထိုင်နေရာမှ သူ ဆောင့်ထရပ်လိုက်မိသည်။
‘ကိုမိုး’ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လည်း အခြေအနေမဟန်မှန်းသိ
သဖြင့် ပြန်ဖို့ပြင်ကြလေသည်။

“ငါတို့ပြန်တော့မယ်ကွာ... တခြားနေရာကပဲ ကြည့်တူ့တ်
အုပ်လိုက်တော့မယ်... ‘ကိုမိုး’ သွားပြီ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ထွက်သွားမှ ‘ကိုမိုး’ ကပိုသောင်း
နန်းလာသည်။ လေသံတွေက အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရှိလွန်းတဲ့
သံသည်။ ဘယ်တုန်းကသည်လို့ လေသံမျိုးနဲ့ ဒီကောင်ပြန်ငြော
နူးခဲ့လို့လဲ။

“ရှက်တယ်ဗျာ... လုံးဝကိုမမိုက်ဘူး... ညီအစ်ကိုအုပ်ပြန်နေ
နဲ့တောင်စာနာမှုမရှိဘူး... တကယ်တကိုယ်ကောင်းသမားပဲ”

“ ‘ကိုမိုး’ မင်းလွန်ပြီနော်... မင်းကိုအသုံးမကျတဲ့ကောင်မျိုးက ငါ့ကိုပြန်ပြောစရာမလိုဘူး... ဒီနေ့ထက်ထိ မင်းတို့ကို ငါရှာကျွေးလာတာ ”

“ ကျွေးရုံထက်ဘာများပိုလုပ်ပေးနေလို့လဲ... တစ်ခုခုပြောလိုက်ရင် ငါရှာကျွေးတာ... ရှာကျွေးတာဆိုပြီး မာန်တက်တဲ့ စကားတွေနဲ့ ဆုံးမနေတာနဲ့ပဲပြီးနေတာ ”

“ အေး... မင်းလိုကောင်ကို စကားနဲ့မဆုံးမတော့ဘူး... လက်နဲ့ပဲဆုံးမမှ မှတ်မယ် ”

‘သတိုး’ သည် ခံစားရတဲ့ဝေဒနာကို ထိန်းချုပ်ဖို့မစဉ်းစားတော့ဘဲ ‘ကိုမိုး’ ရဲ့မျက်ခွက်တည့်တည့်ဆီ လက်သီးတစ်ချက်ပန်သွင်းပစ်လိုက်သည်။ ‘ဂုတ်’ ကနဲမြည်သံနဲ့အတူ သူ့လက်လည်း နာကျင်သွားရပါသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ထိုးမိပြီးမှ မှားသွားပြီဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိ၏။

‘ကိုမိုး’ ပြန်မလုပ်ခင်... သူတို့နှစ်ယောက်ကြားသို့ အပြေးဝင်လာလေသည်။

“ နင်တို့ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ မရှက်ကြတော့ဘူးလား ‘သတိုး’ နော် ‘သတိုး’ မင်းတော်တော်တရားလွန်နေပြီ... အကြီးစိတ်မမွေးဘဲ အငယ်တွေကို အနိုင်ကျင့်ချင်နေတယ်... ခုချိန်ထဲစပြီး မင်းရှာကျွေးခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို မပြောနဲ့တော့... ရှာကျွေးပြီး မိဘကိုစိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်တာက ပိုပြီးဆိုးတယ်ဆိုတာ မှတ်ထား... ‘ဘလူး’ နဲ့ကိစ္စကို မင်းလက်ခံရင်ခံ မခံရင်မင်းငါ့ကို အမေလို့လာမခေါ်နဲ့... ဒါငါ့ရဲ့နောက်ဆုံးစကားပဲ ”

ပြတ်သားလှသော အမေ့စကားကို နားထောင်ပြီး သူငိုတွေသွားရပါတော့သည်။ သူ့ မှာကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူး ကိုယ်ပိုင်...

တွေ့တွေ့ မရှိရတော့ဘူးလား။ သူ့ရဲ့မိသားစုအပေါ် အနစ်နာခံခဲ့မှုတွေကိုလည်း အမေ မစာနာနိုင်ပေးတော့ဘူးလား။ အစစအရာရာ သူ့ဖက်ကလိုက်လျောဆုံးရုံးမှုတွေနဲ့ကြီးပဲ ဘဝတလျှောက်လုံး အဆုံးသပ်သွားရတော့မှာလား အမေရယ်...။

အခန်း [၅]

“ ‘မမကြီး’ သွားချင်တယ်ဆိုရင် ‘ဖြူဖြာ’ တို့လည်း လိုက်ခဲ့ပေးမယ်လေ... ‘ကျော်စွာ’ လည်း အားနေတာပဲဟာ ”

“အို... ငါ့ကိစ္စငါ့ဖါသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သွားပါရစေ နင်တို့ပါရင်ရှုပ်ကိုရှုပ်တယ်... နင်လည်း အမေးပွဲက ဖင်နားကပ် နေပြီ ‘ဖြူဖြာ’ တစ်စက်ကလေးမှ စာကိုစိတ်မဝင်စားဘူး... ငါ့ကိစ္စ ပဲ နေရာတကာလိုက်ပါနေတာပဲ... စားမေးပွဲမှာ ငါ့အကြောင်း တွေထည့်ဖြေလို့ရတာမဟုတ်ဘူး ”

“ဒါကတော့ ‘မမကြီး’ ကိုစိတ်ပူလို့လိုက်ရတာပါ... ဟို ငကြောင်ကြီးလက်ထဲ ပါသွားမှာကြောက်တယ်... သူနဲ့ရရင် ‘မမကြီး’ ဘဝဆင်းရဲမှာ ‘ဖြူဖြာ’ တို့တစ်တွေလည်း ဒုံရင်းကဒုံ ရင်းပဲ... တိုးတက်ဖို့ရှိလာမှာကို မဟုတ်ဘူး ”

ရင်ထဲမှာ နားလည်ပြီးသားအကြောင်းအရာကို ‘ဖြူဖြာ’ ထံ ဆရာကြီးအသွင်နဲ့ ရှင်းပြနေသဖြင့် ပိုတင်းသွားရသည်။ သူမ

ဒီလောက်နားလည်သိတတ်နေလို့လည်း ‘သတိုး’ နောက်မလိုက်ဘဲ ‘သန်းလွင်’ နဲ့စေ့စပ်တာကို လက်ခံခဲ့တာပဲပေါ့။ မချစ်စေဖို့ မေမေ့မျက်နှာကို ထောက်ပြီး အောင့်ကာနမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်မိသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ‘သန်းလွင်’ နဲ့ပတ်သက်လို့ ခံစားချက်က ဗလာသက်သက်တည်း။

‘သတိုး’ ဘက်မှာလည်း သူမ အတိုင်းပဲ ငဲ့ညှာစရာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်နဲ့မို့ အပြစ်ပြောစရာမရှိပါဘူး။ သူမ တို့ချစ်သူနှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝက စိတ်ဆင်းရဲစရာ လှိုင်းတံပိုးတွေနဲ့ ပြည့်နှက် လှသည်။ သို့ပေမယ့် ဒီသောကလှိုင်းတံပိုးတွေကို ‘သတိုး’ ရော သူမရော အရှုံးပေးလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိချေ။

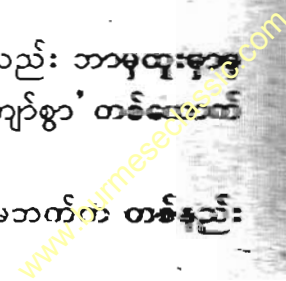
တတ်နိုင်သမျှတော့ သူမ တို့နှစ်ယောက်အတွက် စိတ်ချမ်းသာမှုကို မရမကကြိုးစားရှာဖွေအံ့မှာပင်။ သည်နေ့လည်း ‘သတိုး’ နဲ့တွေ့ဖို့ချိန်းထားပါသည်။

ဆယ်ရက်နေမှ တစ်ခါတွေ့ကြရတာမို့ သည်ချိန်းတဲ့ရက်မှာ ဧပြန်မကွက် အရောက်လာကြဖို့ကို နှစ်ယောက်စလုံးက အားတက်သရောစိတ်ဆန္ဒရှိလှပေသည်။ မလွယ်ကူ မလွတ်လပ်တဲ့ ဩားထဲကပင် လွတ်လမ်းကို ရှာဖွေကာ ထွက်ကြရ၏။

“ကိုယ့်စာသာ ကိုယ်ရအောင်ကျက်စမ်းပါ... ငါ့နောက် ဆိုက်လို့ ဘာမှထူးမှာမဟုတ်ဘူး... စာတိုက်ကြီးသွားပြီး တထည့် ခိုပဲ... ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်းအိမ်ပြန်လာမှာ ”

“ခဏကလေးနဲ့တော့... စာကျက်လည်း ဘာမှထူးမှာ မဟုတ်တာ... ‘ဖြူဖြာ’ လိုက်ခဲ့မှာပဲ... ‘ကျော်စွာ’ တစ်ယောက် ဆိုရင် ‘မမကြီး’ တစ်လှည့်စာပဲရှိတယ် ”

‘သတိုး’ ဆီသွားတဲ့အခါတိုင်း သူမဘက်က တစ်နည်း

မဟုတ်တစ်နည်း လှည့်ပတ်ဖျားယောင်းကာ လစ်ပြေးနေကြမို့
‘ဖြူပြာ’ စိတ်ပူတာလည်း မဆန်း။ မေမေ့ရဲ့ အဆူအပူ အရိုက်
အစောင်းတွေကို ခဏခဏခံနေရပေမယ့်လည်း သူမက သူနဲ့
တွေ့ရမို့အတွက်ဆို အားလုံးကိုသည်းခံခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

‘သတိုး’ ကို သူမ သိပ်ချစ်ပါသည်။ သိပ်ချစ်မိတဲ့အတွက်
သူမ ရင်ကွဲသလို ခံစားရ၏။ ‘သန်းလွင်’ နဲ့လက်မထပ်ခင် အချိန်
အထိကို ‘သတိုး’ နဲ့အတူတူ သစ္စာမပျက်တမ်း လက်တွဲစွာရှိနေဖို့
ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။

“ညည်းတော်တော် လမ်းပေါက်ရှာတာပဲ ‘ရူပါ’ ရယ်...
စာထည့်တာများ ‘ကျော်စွာ’ ထည့်ခိုင်းလည်းရတဲ့ဟာ... ကဲကို
ကဲတယ်... ညည်းတစ်ခါအပြင်ထွက်တိုင်း ဟိုကောင်နဲ့ ချိန်းထား
တာချည်းပဲ... ဒီနေ့လည်း ဘာအချိန်းအချက်ရှိပြန်ပြီလည်း မသိ
ဘူး”

ဟု မေမေ့စကားကိုကြားတော့ သူမ မျက်နှာကို မှင်သေ
သေထားလိုက်ရသည်။

“ ‘ဖြူပြာ’ တို့ပါနေတာကလေးမရယ်... သမီးမဟုတ်တာ
လုပ်လို့မရပါဘူး... သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်ချိန်လုံး အနားမှာ
တောက်တဲ့ကပ်နေသလို ကပ်နေကြတာ... လွတ်လပ်ခွင့်ဆိုတာ
မရှိဘူး”

“ဒါကတော့ သူတို့က ညည်းကိုစိတ်ပူတာကို... အားလုံး
စိစဉ်ပြီးနေတဲ့ မင်္ဂလာပွဲပျက်မှာကို ကြောက်တာကိုဟဲ့”

“ပျက်ချင်ရင် အစောကြီးကတည်းက ဖျက်ပစ်လိုက်လို့ ရပါတယ်...
မေမေ့တို့ကို ငဲ့နေရလို့ ဒီအခြေအနေထိ ဖြစ်လာတာ”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတဲ့ မယ်မင်းကြီးမရယ်... ခုချိန်မှတော့

ဖျက်လိုလည်း မရတော့ပါဘူး... သူတို့ဘက်ကတင်တောင်းထား
တဲ့ ရွှေငွေပစ္စည်းတွေကို လက်ခံပြီးနေမှပဲဟာ”

မေမေ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ‘သန်းလွင်’ တို့ဘက်က ဆင်ထား
သည့် နားကပ်တို့ လက်စွပ်တို့ ရှိနေပါသည်။ ‘ဖြူပြာ’ ဆိုရင်
လည်း ရွှေဆွဲကြိုးအသစ်နဲ့ ဟမ်းချိန်းတဝင့်ဝင့်နဲ့ ဟန်ရေးပြလို့
ဆုံးတာမဟုတ်။

‘ကျော်စွာ’ သည်လည်းပဲ ထိုနည်းလည်းကောင်း ဘာထူး
လို့လဲ။ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ ‘ရူပါ’ တစ်ယောက်ပဲ နဂိုရှိရင်းဆွဲ
ငါးမူသားရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုံးတည်းပဲ မပြောင်းမလွဲရှိနေခဲ့တာပါ။

“ဆွဲကြိုးတွေ... လက်ကောက်တွေ ဝတ်သွားလေသမီးရဲ့
ဒါမှ လူအထင်ကြီးမှာပေါ့”

“မဝတ်ချင်ပါဘူး... အဲဒီပစ္စည်းတွေကြောင့် ‘ရူပါ’ ဘဝ စိတ်
ဆင်းရဲရတာ... ဘာပစ္စည်းမှ ‘ရူပါ’ မမက်ဘူး”

ဘယ်သူ့ကိုမှ မခေါ်ဘဲ ‘ရူပါ’ တစ်ယောက်ထဲ ထွက်ခဲ့ပါ
သည်။ ‘ဖြူပြာ’ နဲ့ ‘ကျော်စွာ’ အမောတကောပြေးလိုက်လာ
တာသိပေမယ့် စောင့်မခေါ်ဖြစ်။ သူတို့ဒုက္ခခံချင်လို့ လိုက်လာတာ
သူတို့ထိုက်နဲ့ သူတို့ကပ်ရိပ်စေလေ။

ချိန်းထားတာက ‘ယုဇနပလာဇာ’ မှာဖြစ်သည်။ ပြော
တော့သာ စာတိုက်ကြီး သွားနေတာက ‘ယုဇနပလာဇာ’ မို့သူတို့
နှစ်ယောက် ပွစိစိဖြစ်လာကြသည်။

“တွေ့လား... ‘မမကြီး’ တို့ဗွေဖေါက်လာပြီ... ပြောတဲ့နေ့
နာကတခြား ရောက်လာတာကတခြား”

“ရှည်မနေစမ်းနဲ့ဟယ်... ငါဝယ်စရာရှိလို့ ဒီကိုအရင်ခင်
လိုက်တာ... နင်တို့မလိုက်ချင်ရင် နေခဲ့ကြ ငါတစ်ယောက်ထဲပဲ

သွားမယ်”

“မနေပါဘူး လိုက်မှာပေါ့...”

မလွတ်မလပ်ဘဝနဲ့ပင် ‘သတိုး’ အားတွေ့အောင် ရှာနေမိ
ဝါသည်။ တွေ့တဲ့အခါကျမှ မီးခင်ကြည့်ကရမည်။ ‘ဖြူဖြာ’ တို့ကို
မြင်ရင် ‘သတိုး’ လည်းသဘောပေါက်မှာပင်။

“‘မမကြီး’ ဈေးမဝယ်ဘဲနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုရှာနေတာလဲ... မျက်
လုံးက ဘော်လီဘောဂုတ်သလို ဟိုရောက်ဒီရောက်နဲ့”

ဟု ပြောလိုက်သော ‘ကျော်စွာ’ စကားကို ပြုံးမိသွားရ
သေးသည်။

“လူတစ်ယောက်ကို ရှာနေတာဟေ့ ရှာနေတာ သိရဲ့လား...
ငါ ‘သတိုး’ နဲ့ ချိန်းထားတယ်”

‘ဖြူဖြာ’ သည် သူမရဲ့လက်တစ်ဖက်အား ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး
ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်လေသည်။ ရှောင်ပြေးလို့မရအောင် ဖြစ်သည်။

“ငါ့ကို အတင်းအကြပ်မလုပ်နဲ့နော်... ငါတို့နှစ်ယောက်
အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောပြီးတာနဲ့ ပြန်မှာ... နင်တို့ဘေးထ
စောင့်ကြည့်နေကြ”

“မရပါဘူး... အဲဒီလူနဲ့ သဘောမတူလို့ ‘မမကြီး’ ကို ကျွန်
တော်တို့ အပင်ပမ်းခဲလိုက်စောင့်နေတာလေ... ပေးတွေ့လိုက်
လို့ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ...”

“ဟုတ်တယ်... အိမ်ပြန်တာပဲကောင်းတယ်... တော်ကြာ
‘ကိုသန်းလွင်’ တို့ဘက်က တစ်ယောက်ယောက်မြင်သွားရင်
ကောင်းဘူး... ရှင်းမရတဲ့ ပြဿနာတွေဖြစ်လာလိမ့်မယ်... ‘မ
မကြီး’ ကိုလည်း ဂျွေဂျွေမလို့ ထင်မှာ”

“ထင်...ထင် ဂရုမစိုက်သေးဘူး... ငါ့မှာလည်း ကိုယ်ပိုင်

လွတ်လပ်ခွင့်ဆိုတာ ရှိသေးတာပဲ... စေ့စပ်ထားရုံနဲ့တော့ အထုန်
လုံးကို လိုက်ကြောက်မနေနိုင်ဘူး”

‘ရူပါ’ သွားနေတဲ့လမ်းကြောင်းကို သွေဖီကာ ‘ကျော်စွာ’ နဲ့
‘ဖြူဖြာ’ က ထွက်ပေါက်ဆီ ပြန်ဆွဲခေါ်နေပါသည်။ အထောက်
‘သတိုး’ ကိုလည်း ရှာလို့မတွေ့နိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။ ချိန်း
ထားတဲ့နေရာမှာလည်း ရှိမနေပြန်။ ‘ရူပါ’ ငိုချင်လာမိသည်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ‘ရူပါ’ လို့ လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်တဲ့အသံကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။ ခေါ်သံဆီလှည့်ကြည့်မိပေမယ့် ‘သတိုး’
ကို မတွေ့ရပေ။ ‘ဖြူဖြာ’ တို့လည်း မျက်လုံးတွေအစွမ်းကုန်ဖြာ
ကာ လိုက်ရှာနေကြပါသည်။ သူမ ရင်ထဲမှာ ‘သတိုး’ ရောက်နေ
တာသေချာသွားပြီမို့ စိတ်အေးသွားမိသည်။

“ဘယ်ကခေါ်တာလည်း မသိဘူး ‘ကျော်စွာ’ ... မြန်မြန်
တွေ့အောင်ရှာစမ်း”

ဟုရတက်မအေးနိုင်သလို ‘ဖြူဖြာ’ အပြောကို ‘ကျော်စွာ’ က
ခေါင်းတညိမ့်ညိမ့်ဖြင့် ထောက်ခံစွာ နေရာအနံ့ လျှောက်ကြည့်
စူးစမ်းနေပါသည်။ ‘ရူပါ’ လည်း မတွေ့တွေ့အောင် လျှောက်ရှာ
နေမိသည်။

ဟောတွေ့ပါပြီ... အရုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ ခြေတံရှည်ရှည်
အရုပ်ပိန်မက လက်လှမ်းပြနေသည်။ ‘သတိုး’ အချက်ထေးတာပဲ
နေမှာ။

“သွားမယ်လေဟာ... ဘာတွေ့ရှာနေတာလဲ... နင်တို့ကို
ကြည့်ရတာ အရူးနှစ်ယောက်နဲ့တူတယ်... ဟိုကိုပြန်ကြည့်... နောက်
ဒီကို ပြုံးကြည့်လိုက်နဲ့”

“‘မမကြီး’ လူကို ရှာနေတာလေ... သူဒီမှာမှာပဲ ရှိနေရ

ဘယ်... ခေါ်ပြီး ပုန်းနေတယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာ... ကဲ...ကဲ ငါအပေါ့သွားချင်သေးတယ်... နင်တို့လိုက်ခဲ့ချင်လိုက်ခဲ့ကြ”

အိမ်သာပေါက်ရောက်တော့ ‘ကျော်စွာ’ လိုက်လို့မရသဖြင့် ကျန်နေခဲ့ပါသည်။ ‘ဖြူဖြူ’ ကတော့ မယုံသင်္ကာမျက်လုံးမျိုးနဲ့ သူမကို အကဲခတ်ကာ အတူပါလာခဲ့သည်။

“ငါက ကြာမှာနော်... ဝိုက်ပါနာလာပြီ... ကိစ္စတွေရှင်းပြီးမှ သွားမှာ”

“ ‘မမကြီး’ ကလည်းအမျိုးမျိုးပဲ ... အပြင်ခဏလေးထွက် တာတောင် အီးပါနေရသေးတယ်လို့။”

“ဟဲ့... ဒီကိစ္စကအောင့်ထားလို့ ရတဲ့အရာမှ မဟုတ်တာ... အမြန်ရှင်းပစ်မှကောင်းမှာ... နင်ငါ့ကို ပူမနေနဲ့ ‘ကျော်စွာ’ တစ် ယောက်လုံး အပြင်မှာရှိတယ်... ဒီအခန်းထဲကတော့ ဘယ်လိုမှ လစ်ပြေးလို့ မရဘူးဆိုတာ နင်နားလည်မှာပါ”

ခပ်တည်တည်တံခါးဆွဲဖွင့်ပြီး ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ သိပ်မ ကြာခင်မှာဘဲ သူမနဲ့ဘေးချင်းကပ်လျက်အခန်းသို့ ‘ဖြူဖြူ’ ဝင်လာ မှန်းသိနေရပါသည်။ သူလည်း ရတဲ့အခိုက် အပေါ့အပါးသွားချင် သွားထားမှာပေါ့လေ။

‘ရူပါ’ သွားမယ့် လမ်းကြောင်းတွေကများရင် သူ အတွက် မတော်တဆ အခက်ကြုံလာရင် မခက်ပေဘူးလား။

“ ‘မမကြီး’ ပြီးပြီလား... ဘာသံမှလည်း မကြားရဘူးနော်” အသံပေးလိုက်ခြင်းက ‘ဖြူဖြူ’ ရဲ့အမှားတည်း။ သူ့ရဲ့စိတ် မချမှုက သူမအတွက် လွတ်မြောက်ခွင့် ဖန်တီးရမှုဖြစ်လေသည်။ တံခါးဂျက်ကို အမြန်ဖွင့်ကာ အပြင်ထွက်ရင်း ‘ဖြူဖြူ’ တံခါးအား

အပြင်မှ ဂျက်ထိုးပစ်လိုက်သည်။

“ငါသွားပြီ ‘ဖြူဖြူ’ ရေ... နင်တို့က ကောင်းကောင်းပြောလို့ မှ မရဘဲ... ငါအပြင်က ဂျက်ထိုးထားခဲ့တယ်... နောက် လူလာမှ နင့်ဖာသာအကူအညီတောင်းပေးတော့”

“ ‘မမကြီး’ မလုပ်နဲ့ ပြန်ဖွင့်ပေး... ‘ဖြူဖြူ’ ကြောက်တယ်”

‘ဖြူဖြူ’ အသံက ချက်ချင်းငိုသံပါလာသည်။ နောက်လူ ရောက်လာရင် ဖွင့်ပေးမှာ သေချာနေသဖြင့် ‘ဖြူဖြူ’ အားဒီအတိုင်း ပဲထားခဲ့မိပါသည်။ အပြင်ရောက်တော့ ‘ကျော်စွာ’ က သူမကို ကျောခိုင်းကာ ခမ်းလှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်နေလေသည်။ ခြေသံကို ဖွဖ နင်းရင်း အသာကလေးအပြေးလစ်ရပါသည်။

‘သတိုး’ ရှိနေတဲ့ အရုပ်ဆိုင် မရောက်မီပင် ‘သတိုး’အား တွေ့ရလေသည်။

“သွားမယ်... သွားမယ်... ဒီမှာနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး... အမြန် လစ်လေကောင်းလေပဲ”

‘သတိုး’ လက်ကိုဆွဲကာ စက်လှေခါးကို ပြေးဆင်းခဲ့ကြ သည်။ တချို့သောလူတွေကို တွန်းတိုက်မိပေမယ့် တောင်းပန်ဖို့ အချိန်မရပေ။ ဤနေရာနဲ့ အဝေးဆုံးရောက်ဖို့က အဓိကအရေး ကြီးဆုံး ဖြစ်နေပါသည်။

လှေကား အောက်ဆုံးထစ်အရောက်မှာ ‘သတိုး’က သူမ လက်ကို ပြန်ဆွဲခေါ်ရင်း အပေါ်ပြန်တက်ဖို့ပြင်သည်။ စက်လှေခါး ထစ်တွေကို ဗရတ်သုတ်ခဲ ပြောင်းပြန်ပြေးတက်ရပြန်သည်။ ဘာဖြစ်မှန်းတော့ သူမ မသိပေ။

“ ‘ကိုကြီး’ ခုချက်ချင်းပြန်လာခဲ့... မပြေးနဲ့ ခေါ်သ ခြင်းနေတယ်”

လို့အော်ခေါ်တဲ့အသံကိုတော့ ကြားလိုက်ရပါသည်။

“ကျွတ်... မေမေတို့နဲ့ လာတိုးနေရတယ်ကွာ... ပြဿနာ တစ်ရပ်ပြီးတစ်ရပ် တက်နေတာပဲ”

“အပေါ်မှာလည်း ‘ကျော်စွာ’ တို့ရှိနေတယ်လေ ‘သတိုး’ ရယ် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ...”

ပြောနေဆဲပင် ‘ဖြူဖြာ’ နဲ့ ‘ကျော်စွာ’ အပြေးအလွှား လာနေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အောက်ဖက်မှလည်း ‘ပိုး’ နဲ့ မေမေက ဒေါသတကြီးတက်လာနေကြပါသည်။ သူတို့အတွက် ပြေးစရာလမ်းပေါက် အတော်ရှားပါးသွားသလိုပင်။

“ဟိုအထည်ဆိုင်ထဲက ဖြတ်ပြေးရင် လွတ်မယ်နဲ့တူတယ်... လာကွာ... သွားမယ်”

နှစ်ယောက်ပူးကြီးမို့ ပုန်းစရာခိုစရာ ရှာလို့သိပ်မတွေ့နိုင်ဖြစ်နေကြ၏။ ‘ကျော်စွာ’ ကလည်း လူငယ်ပီပီ သွက်လက် မြန်ဆန်စွာ သူတို့နောက်ကိုအမှီလိုက်လာခဲ့သည်။ ခဏတဖြုတ် တွေ့ရမယ့် အချိန်ကလေးမှာတောင် အနှောင့်အယှက်တွေကြုံနေရတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကုသိုလ်ကံက ဆိုးဝါးလှသည်ပင်။

‘ရူပေါ’ စကားသံက ငိုချင်သလို တုန်တုန်ရီရီထွက်လာခဲ့သည်။

“ပြေးလို့ မလွတ်တော့ဘူး ‘သတိုး’ ရဲ့... ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ.”

“ ‘ရူပေါ’... သူတို့နဲ့ ပြန်လိုက်သွားချင်သလား”

“ မလိုက်ချင်ဘူး... ဒါပေမယ့် ‘သတိုး’ ဘက်ကလည်း ‘သတိုး’ ကို အတင်းပြန်ခေါ်နေပြီပဲဟာ”

“ကိုယ်တို့အစွမ်းရှိသလောက် ပြေးကြသေးတာပေါ့ကွာ”

အင်္ကျီစင်တွေထဲ ဝင်ပုန်းနေမယ်ကွာ... ဆိုင်ရှင်ကို သနားအောင် ကြည့်ပြောရမှာပေါ့”

သူတို့မပုန်းခင် ‘ကျော်စွာ’ က ‘ရူပေါ’ လက်တစ်ဖက်အား အနောက်မှ အရင်ဆွဲမိသွားပါတော့သည်။

“ငါ့ကိုလွတ်စမ်း ‘ကျော်စွာ’... ဒီလောက်ထိ ငါ့ကိုလိုက်ပိတ်ပင်ဖို့ မကောင်းဘူး... သူ့ကိုတွေ့ပြီး စကားပြောပြီးတာနဲ့ ပြန်မှာ... သူ့နောက်ကို ခိုးရာလိုက်သွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ... နင်တို့ သိပ်အကဲမပိုကြနဲ့”

“ဒါတွေနားမလည်ဘူး... ခုအိမ်ပြန်မယ်... ကျွန်တော်တို့ နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့... ‘မမကြီး’ လုပ်ရပ်က သိပ်တရားလွန်နေပြီဆို တာ အောင်းမေ့ထား”

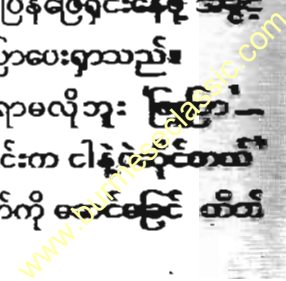
‘ရူပေါ’ လက်ကို တအားဆွဲကာ ဆိုင်ပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်နေလေသည်။ သူများဆိုင်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာကြောင့် အလိုက်သင့်ပဲ သူတို့နှစ်ယောက်သား ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ ပါလာကြသည်။ ‘ဖြူဖြာ’ လည်း အပြေးရောက်လာသည်။

“ရှင်တော်တော်အောက်တန်းကျတဲ့လူ... ကျွန်မအစ်မဘဝ ကောင်းစားမှာကို မနာလိုဖြစ်ပြီး အတင်းကာရော လိုက်တပ်နေတယ်... ယောက်ျားဖြစ်ပြီး သိက္ခာမရှိ... မာနမရှိတဲ့လူ”

ဟု သူ့အား ‘ဖြူဖြာ’ ကမညာမတာစွပ်စွဲသည်။ ထောတုံးသားဖြစ်နေတဲ့သူမှာ ကက်ကက်လန်ပြန်ဖြေရှင်းနေဖို့ အခွင့်အရေးမရှိပေ။ ‘ရူပေါ’ က တာကွယ်ကာပြောပေးရှာသည်။

“နင် ‘သတိုး’ ကို ဘာမှဝေဖန်စရာမလိုဘူး... သူကငါ့ချစ်သူ... သူ့ရဲ့ကောင်းခြင်း ဆိုးခြင်းက ငါနဲ့ပတ်သက်တယ်”

“အို... စေ့စပ်ပြီးတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်ခြင်း ခံစား”

တိတ်ပုန်း ဆက်သွယ်နေတယ်ဆိုကတည်းကသူ့စိတ်ခါတ် က
ဟိုးအောက်ခြေကို ရောက်နေပြီဆိုတာ လူတိုင်းသိတယ်... မရှက်
တတ်တဲ့လူ”

အော်ကြီးဟစ်ကျယ်စကားတွေကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်က
စူးစမ်းကာ အကဲခတ်နေကြလေသည်။ ‘သတိုး’ လည်းရှက်စိတ်နဲ့
သည်နေရာမှ အမြန်ဆုံးထွက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်မိသည်။ ပြဿနာ
မကြီးထွားအောင် ရှောင်ပြေးတော့ပါမယ်ဆိုမှ ပွဲကပိုကြမ်းဖို့ ဖြစ်
လာခဲ့ရ၏။

‘ပိုး’ တစ်ယောက် ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ အပြေးအလွှားပင်
ဖြူဖြူ ပါးအား ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်ထည့်လိုက်လေသည်။ ထင်
မှတ်မထားတာမို့ ဆွဲမယ့်သူမရှိဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

“နင်က ဘာကောင်မမို့ ငါ့အစ်ကိုကို စော်ကားရတာလဲ...
မရှက်တတ်တာက နင်အစ်မ... မိန်းမဖြစ်ပြီး ကမြင်းကြောထချင်
တယ်... လက်ခုပ်ဆိုတာ နစ်ဖက်တီးမှမြည်တာဟဲ့”

“ဟိတ်...ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ... ကျုပ်အစ်မကို ဘာကိစ္စပါး
ရိုက်ရတာလဲ”

‘ကျော်စွာ’ သည် ‘ပိုး’ ပခုံးကို အရှိန်ဖြင့် ဆတ်ကနဲစောင့်
တွန်းထည့်ကာ ခုပဲထိုးတော့မည့်သဏ္ဍာန် စိုက်ကြည့်နေ၏။ ‘ပိုး’
တစ်ယောက် လန်ကျမလို အနောက်သို့ သုံးလေးလှမ်းမက ယိုင်
ဆုတ်သွားရသည်။ ‘ရူပါ’ က ‘ကျော်စွာ’အား ဆွဲထားသလို မေမေ
နဲ့သူက ‘ပိုး’ ရှေ့မှာ အကာအကွယ်သဘောမျိုးနဲ့ ဝင်ရပ်ပေး
သည်။

“တော်ပြီ... တော်ပြီ... အားလုံးကိုယ့်လမ်းကိုယ့်သွားကြ
တော့... အော်ဟစ်နေတာ တကယ်ရှက်ဖို့ကောင်းတယ်...”

“ရှက်တတ်ရင် ခင်ဗျားကျုပ်အစ်မနဲ့ မဆက်သွယ်ဘဲနေ
ပေါ့ဗျ... ဒီလိုဖြစ်ရတာ ခင်ဗျားကြောင့်ပဲ”

“အမယ်လေး... မဆိုင်လိုက်တာ... ငါ့သားမှာက မင်အစ်မ
ထက် အပုံကြီး အပုံကြီးသာတဲ့ မိန်းမက အဆင်သင့်ရှိပြီးသား
ခင်းအစ်မကို ဒုတိယနေရာတောင် မသတ်မှတ်ဘူးဟဲ့... သနားလို့
လာတွေ့ပေးနေတာကို လူပါးဝလို့”

မေမေစကားတွေကြောင့် ‘ရူပါ’ ကိုအားနာ သနားမိသွား
ရသည်။ မျက်နှာငယ်နဲ့ လှမ်းကြည့်နေသောသူမ မျက်လုံးတွေဟာ
တကယ် ဟုတ်သလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းမျိုးပါနေခဲ့သည်။ မျက်ရည်
တွေလည်း စီးကျလို့။

“အဒေါ်ကြီးကလည်း လေထွားလိုက်တာ... ဘာအပုံကြီး
လည်း ချီးပုံကြီးလား... လက်တွေ့မပြနိုင်သေးဘဲ... လေမထွားပါ
နဲ့... ကျွန်တော့်အစ်မကမှ မျိုးကောင်းရိုးကောင်းသူဌေးသားနဲ့
ဘုရားဝင်စေစပ်ထားပြီးသားဗျ”

“ကောင်းပါလေတော်... ကျုပ်သားနဲ့မပတ်သက်ရင်ဘဲ
ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ... နောက်တစ်ခါများ ငါ့သားနဲ့တွဲပြီး တွေ့
ဆုံကတော့ ငါတို့က ညာမှာမဟုတ်ဘူး... ပါးရှစ်စိတ်ကွဲအောင်
ဆို ရိုက်ပစ်မှာ”

စကားလည်းဆုံး သူ့လက်ကို ဆောင့်ဆွဲခေါ်ကာ ‘ရူပါ’ တို့
အား ကျောခိုင်းကာ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ သူမလိုက်ဘဲနေလိုက်ရင်
ပြဿနာကမပြီးနိုင် မစီးနိုင် ဖြစ်နေတော့မှာမို့ ခေခေတို့
နောက်သို့ အသာတကြည်ပဲ လိုက်ခဲ့လိုက်ပါသည်။ ‘ရူပါ’ အား
ယောဇော်မပြတ်သလို လှည့်ကြည့်မိသေးသည်။

‘ရူပါ’ မှာလည်း ‘ကျော်စွာ’ တို့ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်

ပါရင်း 'သတိုး' အား သံယောဇဉ်မပြတ်သလို လည်ပြန် ကာ ကြည့်ရင်းနဲ့ ပါလာရပါသည်။

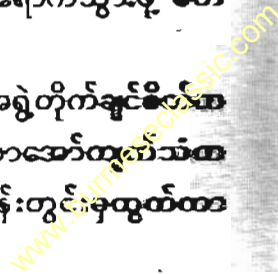
ရင်ထဲမှာတော့ 'သတိုး' အပေါ်ကို နည်းနည်းကလေးမှ အပြစ်မမြင်မိပေ။ 'သတိုး' လည်း သူမရင်ထဲကဆန္ဒအတိုင်းစဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာကို ယုံကြည်မိပါသည်။

အပြင်ထွက်ခွင့်မရတဲ့ဘဝကို သူမစိတ်အနာကြီး နာမိသည်။ ပိတ်လှောင်ခံထားရတဲ့ဘဝဟာ တိရိစ္ဆာန်တစ်ကောင် နဲ့တူမနေဘူးလား။ သူမဟာ အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့တဲ့ တိရိစ္ဆာန်မှ မဟုတ်ဘဲ။ 'သတိုး' နောက်ကိုခိုးရာလိုက်မသွားဘူးလို့ပြောထား ပြီးနေမှတော့ ဘာကို မေမေတို့ စိတ်ပူနေကြတာလဲ။

လူချင်းမပေါင်းရပေမယ့် မိတ်ဆွေဆိုတဲ့ဘဝမျိုးနဲ့တော့ သူမ တစ်သက်လုံးနေသွားချင်ပါသည်။ မေမေတို့က အကဲပိုစွာ လုံ့လ ပေတ်သက်ဘဲ ခပ်ကင်းကင်းနေပြီဖို့ တားမြစ်တာကတော့ မေမေ တို့ရဲ့အလွန်ပဲဖြစ်သည်။ အိမ်တွင်းအောင်းကာနေ နေရပေမယ့် 'ရူပါ' စိတ်တွေက အပြင်သို့ပျံ့လွင့်နေတတ်သည်။ တဲလွန်း ဘယ်ပဲပြောပြော လစ်တာနဲ့ 'သတိုး' ဆီအရောက်သွားဖို့ စိတ် ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။

ထိန်းချုပ်ခံရတာများသဖြင့် သူမ မှာအရွဲတိုက်ချင်စိတ်အ ပိုများနေတယ်နဲ့တူပါသည်။ 'ဖြူပြာ' ရဲ့စာအော်ထုတ်သံက အခန်းတွင်းထိ ပျံ့လွင့်လို့လာသည်။ အခန်းတွင်းမှထွက်လာ

အိမ်အခြေအနေကို တိတ်တိတ်အကဲခတ်နေမိသည်။ ကျော်စွာ ကိုလည်း မတွေ့ရ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူမကို စောင့်ကြည့်နေရတာနဲ့ သူခင်များလည်း အပြင်မထွက်ဘဲနေရတာမို့ လစ်တဲ့အချိန်ခဏ တဖြုတ် ထွက်သွားတာပဲ ဖြစ်ရမည်။

ရေချိုးခန်းတွင်းက ရေသံကြားသဖြင့်မေမေရေချိုးနေတာ ဖြစ်ရမည်။ ဒါ သူမအတွက် လစ်လို့အကောင်းဆုံးအချိန်ပဲ။ ဆယ်ငါးရက်ခန့်ပိတ်လှောင်နေတဲ့ သူမဘဝအား ထွက်ပေါက်ပေး တဲ့အနေနဲ့ နေရာအနံ့လျှောက်သွားပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ အိမ်တံခါးသော့ကလည်း ချိတ်ထားတဲ့နေရာမှာ ဒီအတိုင်းရှိနေ၏။

ခြေသံကိုဖွဖွနင်းလျှက် ကျောခိုင်းစာကျက်နေသော 'ဖြူဖြူ' မသိအောင် တိတ်တိတ်ကလေးလစ်ရပါသည်။ အိမ်တံခါးက ထွက်တာနဲ့ သူမ ရင်ထဲလွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားရသည်။ 'သတိုး' နဲ့တွေ့ချင်သည်။ သူ ဘယ်မှာရှိနေမှာပါလိမ့်...။ နေ့ခင်းပိုင်းမို့ စက်ရုံမှာပဲရှိနေနိုင်သည်။ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမပါပေမယ့် Taxi တစ်စီးငှားကာ 'သတိုး' ရှိတဲ့နေရာဆီ ရဲရဲဝံ့ဝံ့လာမိ၏။

စက်ရုံမှာ 'သတိုး' တစ်ယောက် ခပ်ငူငူထိုင်နေတာကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ သူ့ပုံစံက ဗိုသီဗတ်သီဖြစ်ကာ အလိုမ ပြည့်ဝတဲ့ပုံစံမှန်း သိသာနေရ၏။ သူမကို တွေ့တာနဲ့ဝမ်းသာအား ရပြေးလာပါသည်။

"ပိုက်ဆံအရင်ထုတ်ရှင်းပါအုံး 'သတိုး' ရယ်.. ပိုက်ဆံ မပါ ဘဲကားငှားစီးလာတာ"

ဟု သူမ ပြောတော့ သူက ပြုံးရိုကာ ကားခထုတ်ပေး လေသည်။ သူ့မျက်လုံးအကြည့်တွေက အံ့ဩရိပ်တွေရှိနေရ၏။ သူမ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ သူ ဘယ်တွေးထင်ထားပါ့မလဲလေ။

"နောက်ကြောင်းအေးရဲ့လား...တော်ကြာအနောက်အ ယုက်တွေလိုက်လာရင် ဒုက္ခတွေများကုန်အုံးမယ်..စက်ရုံမှာကိုယ် အရှက်ကွဲလို့ မဖြစ်ဘူး.. တစ်နေရာရာ လစ်မလား"

"ဒီတစ်ခါမပူရတော့ဘူး 'သတိုး' ရဲ့.. 'ရူပါ' ထွက်လာ တာဘယ်သူမှ မသိလိုက်ကြဘူး.. ပျောက်လို့လိုက်ရှာမယ်ဆိုရင် တောင်မှ 'သတိုး' စက်ရုံနေရာကို သူတို့မသိကြဘူး... အားလုံး အေးဆေးပဲ"

သူ့ လက်ကိုအားကိုးတကြီး ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ စက်ရုံထဲဝင်ခဲ့ကြသည်။ အလုပ်သမားတချို့ရဲ့ စူးစူးစမ်းစမ်းအ ကဲခတ်အကြည့်ကြောင့် သူမ အနေခက်သလိုဖြစ်ရသေးသည်။

"လုပ်ငန်းကတော်တော်ပြီးနေပြီနော်.. 'ရူပါ' ကဒီလောက် မြန်မြန်ပြီးမယ်လို့ကို မထင်ဘူး"

"စက်ရုံကအဆင်သင့်ဆောက်ထားပြီးသားဆိုတော့ စက် တွေဆင်ပြီးတာနဲ့ တန်းလုပ်လို့ရနေပြီလေ... ကြော်ငြာထည့်ပြီး တာနဲ့ဖြန့်တော့မှာ"

သူ့လုပ်ငန်းအကြောင်းကိုပြောပြရင်း သီးသန့်ရုံးခန်း တွင်းသို့ သူမ အားခေါ်လာခဲ့သည်။ နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာမှာ နှစ်ယောက်သား ပူးပူးကပ်ကပ်ထိုင်လိုက်ရင်း သူမ ပခုံးအား 'သတိုး' ကခပ်တင်းတင်းဖက်ထားလေသည်။

"သန်းလွင်' ဆိုတဲ့ကောင် ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ"

"နှစ်လလောက်ကြာအုံးမယ် ပြောတာပဲ... သူလာတာပဲ တန်းလက်ထပ်ရမှာ... 'ရူပါ' တော့သေချင်တာပဲ... အဲဒီလူငါ့မြန် သေသွားလည်းအေးတာပဲ... မေမေတို့ကြောင့်သာ ထူရတာ စိတ်ထဲမှာတော့ လုံးဝပဲ"

“ကိုယ်တို့ဘဝတွေက လုပ်ချင်တာလုပ်ခွင့်ရှိကြတဲ့ဘဝတွေမှမဟုတ်ကြတာပဲ... အနစ်နာခံနေရတာက ဆိုးတာ”

“ဟုတ်တယ်... ‘သန်းလွင်’ တို့ဖက်ကပေးထားတဲ့ ရွှေငွေပစ္စည်းတွေကို မေမေတို့က မက်ပြီး ‘ရူပ!’ ကိုအတင်းအကြပ်စီစဉ်တာ... တစ်ခါတစ်ခါစဉ်းစားတယ် အစောကြီးကတည်းက လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းထွက်ပြေးလိုက်ရင် ကောင်းသားလို့... ခုကြမှတော့ ‘ရူပ!’ ကိုယ်လွတ်ရုန်းလို့ မဖြစ်တော့ဘူး... ‘ရူပ!’ ထွက်ပြေးသွားရင် ‘သန်းလွင်’ တို့ပစ္စည်းတွေအတွက် မေမေတို့ဝန်ပိမှာ ဘယ်လိုမှ ပြန်ဆပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး... သူတို့ပြန်မဆပ်နိုင်တာနဲ့ ‘ရူပ!’ ဘဝကို ဟိုလူလက်ထဲထိုးဆပ်ရတာ”

သူ့ပခုံးမှာမျက်နှာအပ်ရင်း သူမ မျက်ရည်ကျနေမိသည်။ ‘သတိုး’ လည်းဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ‘ရူပ!’ ဝန်ပိနေတဲ့ပစ္စည်းတန်ဖိုး သူ့လက်ထဲမှာမှ မရှိဘဲ။ ရှိခဲ့ရင်လည်း သူမ မိဘတွေက သူနဲ့ သဘောတူနိုင်မယ် မထင်ပေ။ သူ့ဘက်ကလည်း ‘ဘလူး’ ကလွဲပြီး ကျန်တဲ့သူဆို ခါးခါးသီးသီးငြင်းဆန် ကန်ထုတ်ကြမှာ ကြိုမြင်ယောင်နေမိသည်။

“ ‘ရူပ!’ ဘာဖြစ်ချင်သလဲ ”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှမဖြစ်ချင်ဘူး... ဖြစ်ချင်တာလည်း ဖြစ်ခွင့်မှမရှိဘဲ ‘သတိုး’ ရယ်... ‘ရူပ!’ တို့ကုသိုလ်ကံကိုက ဆိုးပါတယ် ”

“ကိုယ်တို့ထိပေါက်ရင် ကောင်းမယ်နော်... ကိုယ်ပိုင်ငွေနဲ့ စိတ်ချမ်းသာသလို ဖန်တီးခွင့်ရမယ် ”

“ ‘မိုးပြာပြာ’ နဲ့ ကိစ္စကရော ”

“ မသိပါဘူး... မေမေတို့ကတော့ ဇွတ်စိစဉ်နေတာပဲ... ကိုယ်

နဲ့ ‘မိုးပြာပြာ’ ကသာ မလှုပ်ကြသေးတာ ”

“ ‘သတိုး’ က ‘မိုးပြာပြာ’ ကို ယူမှာလား ”

“ မယူချင်ဘူး... ”

“ တကယ်လို့ ယူရရင်ကော... ”

“ ‘ရူပ!’ လိုပဲပေါ့ကွာ... ငြင်းဆန်လို့မှ မရတာ ”

“ ဒီလိုဆို ‘ရူပ!’ လက်ထပ်ပြီးသိပ်မကြာခင် ‘သတိုး’ လည်း ‘မိုးပြာပြာ’ နဲ့ အမြန်လက်ထပ်နော်... ဒါမှ ‘ရူပ!’ မွေးတဲ့ကလေးနဲ့ ‘သတိုး’ မွေးတဲ့ကလေးနဲ့ ပြန်ပေးစားလို့ရမှာ ”

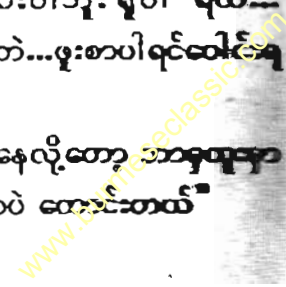
“ ပေါက်ကရတွေ မပြောပါနဲ့ကွာ... ကိုယ်ကိစ္စက မသေချာပါဘူး... ‘မိုးပြာပြာ’ ယောက်ျားက ရှိနေသေးတယ်... သူ့ကလေးကလည်း ကိုယ့်ကိုမကြည့်ဖြူဘူးဆိုတာ ‘ရူပ!’ ကို ပြောပြထားသားပဲ... ကိုယ့်ဖက်ကတော့ တတ်နိုင်သလောက်ငြင်းမှတ် ”

ပြောတဲ့အတိုင်း ‘ဘလူး’ နဲ့လက်ထပ်ဖို့အတွက် သူငြင်းဆန်နေတာပါပဲ။ ‘ဘလူး’ နဲ့တွေ့ပြီး ညှိနှိုင်းဖို့ပဲကျန်တော့သည်။ ‘ဘလူး’ ဖက်ကလည်း သူ့အမေဆန္ဒတစ်ခုထဲကိုကြည့်ပြီး သူနဲ့ ကိစ္စအား အလွယ်တကူခေါင်းညှိမိလိုက်လိမ့်မယ် မထင်ချေ။ သူမမှာလည်း စဉ်းစားစရာတွေ ရှိနေပါသေးသည်။

“ ‘ရူပ!’ တို့မိဘတွေ ငွေမမက်ရင်ကောင်းမယ်နော်... ဒါမှ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်ကြမှာ ”

“ ခုလည်း ပြောလို့တော့မရသေးပါဘူး ‘ရူပ!’ ရယ်... ကုသိုလ်ကံဆိုတာ မြင်ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ... ဖူးစာပါရင်ထိုင်ရမယ်လို့ ကိုယ်ကတော့ ယုံကြည်တယ် ”

“ အင်း... ဟုတ်တယ်... စိတ်ညစ်နေလို့တော့ ဘာမှထူးတာ မဟုတ်ဘူး... လာမယ့်ဆေးပြေးတွေတာပဲ ကောင်းတယ် ”

ညစ်နေတဲ့အတွေးတွေကို ပယ်ဖျောက်လိုက်ရင်း နှစ်ယောက်သားအားပေးသလို ခပ်ပြုံးပြုံးစိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။ ပြုံးရတဲ့အချိန်သိပ်မကြာလိုက်ချေ အခန်းတံခါးခေါက်သံနဲ့ အတူလူတစ်ယောက်ဝင်လာပါသည်။

“ ‘ကိုသတိုး’ ... ‘မမိုးပြာ’ နဲ့ ‘ပိုး’ တို့လာနေကြတယ်..”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် သူမ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ချေ။ ဒုက္ခ...ဒုက္ခ။ သူမကို တွေ့သွားလို့မဖြစ်ပါဘူး။ ‘ပိုး’ ဆိုတဲ့ဟာမလေးက လက်မြန်မှမြန်။ မကြောက်ပေမယ့် မတရားစွပ်စွဲမှာကိုတော့လန့်သည်။

“လာနေပြီတဲ့ ‘သတိုး’ ရဲ့... ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ... ဒီအတိုင်းပဲရင်ဆိုင်ကြမလား”

“အို... မဖြစ်ပါဘူး အော်ကြီးဟစ်ကျယ်တွေဖြစ်ရင် ရှက်စရာကြီး... အလုပ်သမားတွေလည်းရှိနေတဲ့ဟာ... ‘သတိုး’ ပဲအရှက်ကွဲလိမ့်မယ်”

ခုချိန်မှ အခန်းထဲက ထွက်ပြေးရှောင်ရှားလို့လည်းလွတ်မှာမဟုတ်တော့ချေ။ ပုန်းခိုစရာတစ်ခုစီစဉ်ပေးမှပဲ ဖြစ်ပါမည်။

“ဟို... ဗီရိုကြီးဘေးမှာ ခဏသွားရပ်နေလိုက်... ကိုယ်သူတို့ကိုယ် အပြင်ခေါ်ထုတ်သွားလိုက်မယ်”

အခန်းထောင့်မှာ ကပ်ထားသော စာအုပ်စာတမ်းတွေ ထည့်သည့် ဗီရိုကို သူ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ ဗီရိုဟိုဘက်နံဘေးမှာ လူတစ်ယောက်ဝင်စရာနေရာလွတ် ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ သူသိသည်။ ချက်ချင်းကြီးတော့ ဘယ်သူမှ သတိထားကြည့်မိနိုင်မှာမဟုတ်ပေ။ ‘ရူပါ’ က အမြန်အဆန်ပင် ဗီရိုဘေးကပ်ကာ ဝင်ပုန်းလိုက်သည်။

သူနဲ့ ‘ရူပါ’ ဘဝကလည်း တစ်ခါမျှ ငြိမ်ချမ်းအေးဆေးတယ်ဆိုတာ မရှိခဲ့။ အမြဲတန်းပြေးလွှားပုန်းအောင်းနေရတဲ့ ဘဝမျိုးနဲ့ပဲ ရင်ဆိုင်နေရလေသည်။ ငြိမ်းချမ်းပျော်ရွှင်ရသော ဘဝမျိုးအား အမြန်ဆုံးပိုင်ဆိုင်ချင်နေပါပြီ။

“ကြော်ငြာကိစ္စအတွက် လာတာ ‘သတိုး’ရေ... ကုန်ပစ္စည်းမဖြန့်ခင် ကြော်ငြာအရင်ထည့်ထားမှ ကောင်းမှာမဟုတ်လား”

‘ဘလူး’ နောက်မှာ ‘ပိုး’ က ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နဲ့ အကဲခတ်လျက်ရှိသည်။ သူနဲ့ ‘ပိုး’ နဲ့ စကားမပြောဖြစ်တာကြာပြီပဲ။ အငယ်ဖြစ်ပြီး နေရာတကာဆရာလုပ် အမိန့်ပေးမှုကို မကြိုက်၍ သူစကားမပြောဖြစ်တာဖြစ်သည်။ ရေပေါ်ဆီလို သာသာကလေးနေတတ်မှုအချောင်ခိုမှုတွေကိုလည်း အမြတ်ကတ်မိတာပါသည်။ သူ့ဘဝအနေချောင်၊ အစားချောင်တာကိုကြည့်ပြီး မေမေ့ကိုတောင် မပြုစုဘဲ သူများအိမ်မှာ သွားနေတာ သမီးလိမ္မာတစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်လား။

‘သတိုး’ ပြောပြန်ရင်လည်း ကိုယ့်ကိစ္စမပြေလည်လို့ တမင်ဝှတိုက်ကာ လိုက်ပြောတယ်ဖြစ်ပြန်အုံးမှာမို့ ဘာဆိုဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ခပ်တန်းတန်းပဲနေမိပါတော့သည်။

“ ‘မမိုးပြာ’ သဘောပါ...ကျွန်တော်က ‘မမိုးပြာ’ ကောင်းတယ်လို့ပြောရင် အကုန်လိုက်လုပ်ပေးမှာပဲ”

“ဟယ်... အဲဒီလိုတော့မပြောပါနဲ့... ဒီအလုပ်က မင်းခေါင်ဆောင်ပြီးလုပ်နေရတဲ့ မင်းရဲ့ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ပဲလေ...မင်းဆုံးဖြတ်ချက်က အဓိကအရေးကြီးဆုံးပါ... တို့ပြောတယ်ဆိုတာက တို့ဆီက ငွေတောင်းရတာ ဝန်လေးအားနာနေမှာစိုးလို့ သတိထားတို့ပြောတာရှင်းလား”

“ဒီလိုဆို ကြော်ငြာကိစ္စလုပ်လိုက်တော့မယ်နော်... ပြီးမှ ကုန်ကျစရိတ်ကို စာရင်းပြန်ပြပေးမယ်”

သူ့အခန်းပြင်ထွက်ဖို့ ခြေလှမ်းစလိုက်သည်။ ‘ရူပါ’ တစ်ယောက်စိတ်ရှုပ် မွန်းကြပ်မှာစိုးတာကြောင့် ‘ဘလူး’ တို့အား ဖြန့်စေချင်နေပါပြီ။ ‘ပိုး’ က တစ်စခန်းထလာသည်။

“ကြော်ငြာရိုက်ရင် ‘ပိုး’ လည်း မင်းသမီးမင်းသားနဲ့ တွဲ ရိုက်တဲ့အထဲမှာပါချင်တယ်... ဒါရိုက်တာကို ‘ကိုကြီး’ ပြောပေးပါ”

“ဟာ... ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် နင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တာ ဝင်ဝင်မပါနဲ့ ငါမကြိုက်ဘူး... ဒါစီးပွားရေးလုပ်နေတာ... အပျော်မဟုတ်ဘူး”

“ဒီကလည်း အတည်အတံ့ဝင် သရုပ်ဆောင်ပေးမှာပါနော်”

“သွားစမ်းပါ... နင့်ရုပ်မြင်မှ ငါ့စီးပွားရေးလည်းပျက်မှာ”

“အမယ်လေး... ကြီးကျယ်နေလိုက်တာ အစ်ကိုဖြစ်ပြီး သိပ် အတ္တကြီးတာပဲ”

သူ့ မျက်လုံးမှာ ဒေါသတွေ အပြုံလိုက်ကပ်ပါနေပြီမို့ ‘ဘလူး’ ကဝင်တားသည်။

“‘ပိုး’ ကလည်းကွယ် ‘သတိုး’ ပြောတာဟုတ်သားပဲ... ဒါ သူ့အလုပ်ကိစ္စလေ အပျော်သဘောမျိုးဘယ်ဖြစ်စေချင်ပါ့မလဲ ကြော်ငြာပိုင်းက သူနဲ့မဆိုင်ဘူး...ဒါရိုက်တာနဲ့ပဲဆိုင်တာ— ‘သတိုး’ ကလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ‘ပိုး’ နားလည်အောင် ရှင် ပြောပေါ့”

“ရှင်းပြရအောင် သူကဘယ်လောက်အရေးပါနေတဲ့သူ မို့လို့လဲ ‘မမိုးပြာ’ ရ... နေရာတကာလိုက်ရှုပ်နေတာ”

“လိုက်ရှုပ်နေတယ်လို့ ပြောမှာပေါ့... ‘ကိုကြီး’ လုပ်ချင်တာ လုပ်လို့မရ... ရှုပ်ချင်တာရှုပ်လို့မရတော့ ‘ပိုး’ တို့ကို ဘယ်ကျော နပ်မလဲ... ဒီကလည်း အလွတ်မပေးပါဘူးနော်... တွေ့တာနဲ့အ ပြတ်ကျဲမှာ”

‘ပိုး’ ရဲ့ စကားသံနဲ့အမူအရာ မျက်နှာပေးက နာရင်းတီးချင် စရာကောင်းလှပါသည်။ ကိုယ့်အသိစိတ်နဲ့ကိုယ် အားလုံး အပေါ် စေတနာထားကာ စိတ်ချမ်းသာအောင် နေပေးနေတဲ့ ‘သတိုး’ ရဲ့စိတ်ကို မကြွ ကြွအောင်မြှောက်ပေးနေတဲ့အတိုင်းပင်။ ‘သတိုး’ သာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စိတ်မွေးလိုက်ရင် ဘယ်သူတွေအရင် ထိခိုက်မလဲ။ သူတို့ပဲ ဒုရင်းဘဝပြန်ရောက်ကြရမှာ... ဒါကိုမတွေးဘဲ အစ်ကိုဖြစ်သူအား စိမ်ခေါ်သလို အပြောမျိုးတွေ ပြောနေ ဘာသည် သူ့ဘဝအား သူ့ဖာသာ ချောက်ထဲပြန်ခုန်ချ နေသ လိုပင်။

“နှစ်ယောက်တွဲတွေ့တော့... နင်ဘာလုပ်ချင်သလဲပြော”

ဟု ခပ်တည်တည်ပဲ သူမေးကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မှာ ရည်းစားရှိတယ်ဆိုတာကို ‘ဘလူး’ လည်း ရိပ်မိမှာပင်။ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဖြစ်မယ်ဆိုတာသာ သေချာမသိသေးတာ။ ‘ဘလူး’ ထ ချက်ခုံးနှစ်ခုကို စုရှုံ့ကာ စိတ်ရှုပ်သလို ရပ်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“အို... တွေ့တဲ့အခါကျမှ ‘ပိုး’ အကြောင်းသိမှာပေါ့— ‘ပိုး’ သက်သံပြောင်တယ်ဆိုတာကို သူကောင်းကောင်းသိတယ်— သူ သတ္တိရှိတယ်ဆိုရင် ‘ကိုကြီး’ နဲ့တွဲကြည့်လိုက်လေ”

“နင့်ရှေ့မှာ တွဲပြမယ်ဆိုရင်ကော...”

“‘ကိုကြီး’ ကောင်မ သတ္တိရှိတယ်ဆိုရင် ‘ပိုး’ နဲ့တွဲကြည့် တာလို့ ပြောပြီးပြီပဲ... ဘာဖြစ်လာမလဲ ဆိုတာတွေ့တာတွေ ထစ်

မေးမနေနဲ့... 'ကိုကြီး' ကို 'မမိုးပြာ' နဲ့ ပဲသဘောတူတယ်... ကွယ်ရာမှာ မပြောဘူး... 'မမိုးပြာ' ရှေ့မှာပဲပြောတယ်... 'ပိုး' ရဲ့ ယောင်းမသည် 'မမိုးပြာ' ပဲဖြစ်ရမယ်... ကျန်တဲ့အနုပညာရပ် ဂုတ်စုတ်တွေ စာရင်းထဲမထည့်ဘူး။"

'ပိုး' စကားကိုကြားပြီး 'ရူပါ' အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာရသည်။ သည်းခံချင်စိတ်နဲ့ မတွေ့ချင်လို့ ရှောင်ပုန်းနေမိပေမယ့် ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ့်သိက္ခာကိုနှိမ့်ချစော်ကားမော်ကား ပြောနေတာကိုတော့ နည်းနည်းကလေးမှ အလျော့ပေးသည်။ ခံလိုစိတ်မရှိချေ။ 'ရူပါ' သူမှာလည်း သိက္ခာနဲ့ မာနနဲ့ပါ အချစ်တစ်ခုကို ရှေ့တန်းတင်နေလို့ ဟိုလူ့ကြောက်ရ ဒီလူ့ရှောင်ပုန်းရလုပ်နေရလေမယ့် 'ရူပါ' မှာလည်း ဒေါသနဲ့ပါးစပ်ကြီးနဲ့ပါပဲ။

သူမက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ။ မချမ်းသာတာတစ်ခုကလွဲပြီး ကျန်တဲ့ချို့ယွင်းချက် သူမမှာ ဘာဆိုဘာမှမရှိခဲ့။ ကိုယ့်အထာနဲ့ ကိုယ်ပါပဲ။ ကိုယ့်ထက်ငယ်ရွယ်တဲ့သူတစ်ယောက်ရဲ့ လေလုံးထွားခြိမ်းခြောက်စကားကို ကြောက်ရမယ်တဲ့လား။ တွေးရင်း စဉ်းစားရင်း ဒေါသတွေ ပိုအုံကြွပေါက်ကွဲထွက်လာရလေသည်။

ဘာဖြစ်လဲ ရဲရဲရင့်ရင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ပစ်လိုက်မှာပေါ့... သူကလေနီကြမ်းတိုက်ရင် ကိုယ်ကမုန်တိုင်းတိုက်ပစ်လိုက်မည်။ သူက မိုးခြိမ်းသလို ကြိုးဝါးရင် ကိုယ်က မိုးကြိုးပါပစ်ထည့်လိုက်မည်။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့လေ။

'ဒုန်း' ကနဲ အသံထွက်အောင် ဗီရိန်ရုံကို လက်သီးနဲ့ ခပ်ပြင်းပြင်းထုရိုက်ရင်း အတည်တင်းဆုံးရပ်နဲ့ 'ရူပါ' ထွက်ခဲ့လိုက်ပါသည်။ သူမကို တွေ့တာနဲ့ အားလုံးအံ့အားတသင့် ဖြစ်သွားကြသည်။

" 'ရူပါ' "

လို့ 'သတိုး' ရဲ့ တောင်းပန်ခယသောအသံကိုလည်း ဂရုမပြုမိတော့ချေ။ သူမ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာတွေကို 'ပိုး' သိအောင် ဖွင့်ပြောပြဖို့က အဓိကအရေးကြီးနေလေသည်။ 'သတိုး' ကို တွန်းဖယ်ကာ 'ပိုး' ရှေ့တည့်တည့်မှာပဲ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

"ကဲ... တို့ မင်းရှေ့မှာရပ်နေပြီလေ... မင်းဘာလုပ်မလဲ ဘာပြောမလဲပြော... ကွယ်ရာမှာ လေထွားတဲ့စကားတွေနဲ့ မင်းဟစ်ကြေးမနေနဲ့ မင်းလိုအရွယ်လောက်က စော်ကားမော်ကားပြောနေတာကို ငြိမ်ခံနေရအောင် တို့မှာပါးစပ်မပါတာမဟုတ်ဘူး... တို့သိက္ခာ၊ တို့မာန၊ တို့အရည်အချင်းကို မင်းနည်းနည်းကလေးတောင်မစော်ကားပါနဲ့... 'ရူပါ' ဆိုတဲ့မိန်းမက မင်းပြောတဲ့ အနုပညာရပ် ဂုတ်စုတ်အတန်းအစား မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိထား။"

'ပိုး' တစ်ယောက် ရုတ်တရက်မို့ ကြက်သေသေကာ 'ရူပါ' အား ငြိမ်ပြီးရပ်ကြည့်နေခဲ့သည်။ 'ရူပါ' ကလည်း ရင်ထဲရှိတာမှန်သမျှ မပြောလိုက်မဖြစ်ရလေအောင် ဆက်တိုက်ဆက်ပြောနေသည်။

"မင်းအစ်ကိုနဲ့ တို့နဲ့သဘောမတူရအောင် မင်းတို့အခြေအနေအဆင့်အတန်းက ဘယ်လောက်တောင်မြင့်မားနေလို့လဲ... 'သတိုး' ကို အချစ်တစ်ခုထဲနဲ့ပဲ တို့ရွေးချယ်ခဲ့တာ... မင်းဘို့လို့ ငွေမက်တဲ့စိတ်ရှိရင် အိမ်ကသဘောတူတဲ့သူကို ယူလိုက်တာကြာပြီ... မင်းဦးနှောက်ထဲ မြဲမြဲမှတ်ထား... ငါနဲ့ 'သတိုး' နဲ့အတူ ကိုယ့်အတ္တကိုယ်ပြန်မကြည့်ကြလို့ မင်းတို့ဒီလိုလော့အောင် ဖြစ်တာ... တကယ်တမ်းတို့နှစ်ယောက် သဘောအတိုင်းလုပ်ချင်တာ

လုပ်လိုက်ရင် မင်းတို့ပဲ မြောင်းထဲရောက်ကြမှာ... ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ပြန်ရပ်မတည်နိုင်သေးဘဲနဲ့ တို့ကိုမင်းလာမကြောချင်နဲ့... ကောင်းကောင်းနောင်တရသွားမယ်အောင်းမေ့”

‘သတိုး’အားနှုတ်ဆက်သလို သူမ လှည့်ကြည့်လာသည်။ ပြောချင်တာ ပြောလိုက်ရတာမို့ သူမရင်ထဲ ပေါ့ပါးသွားရပါသည်။ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ ‘မိုးပြာပြာ’ ကိုလည်း ယဉ်ကျေးမှုအရ ပြုံးပြဲမိသေး၏။

“ ‘ရူပါ’ ပြန်တော့မယ်... ‘သတိုး’ တွေ့ချင်တယ်ဆို ‘ကေသီ’ နဲ့ချိန်းလိုက်နော်”

“ကိုယ်ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ... ‘ရူပါ’ မှာ ပိုက်ဆံမပါဘူးမှလား...”

“ရတယ်... အိမ်ရောက်မှတောင်းပေးလိုက်မယ်”
‘သတိုး’ က သူမ နောက်မှ အတူတူကပ်လိုက်ပါလာသည်။ ‘ပိုး’ ရဲ့ အော်ဟစ်သံက သူမ ပြန်မယ်ဆိုမှ ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး ထွက်လာပါသည်။

“အရှက်မရှိတဲ့မိန်းမ... ဘယ်လောက်ပြောပြော မနာတတ်တဲ့မိန်းမ... လုံးဝ ငါ့အစ်ကိုနဲ့ သဘောမတူဘူးအောင်းမေ့ထား”

‘ရူပါ’ ခြေလှမ်းက အရှေ့သို့လှမ်းနေရာကနေ ချက်ချင်း နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သွားရသည်။ လှမ်းဆွဲထားတဲ့ ‘သတိုး’ လက်ထဲမှ ရုန်းကန်နေဖြစ်သည်။

“လွတ်စမ်းပါ... အာကျယ်နေတဲ့ပါးစပ် တစ်ခါထဲ ပိတ်သွားအောင် လုပ်လိုက်မယ်... အရင်တစ်ခါသည်းခံလိုက်တာကို အဟုတ်မှတ်နေတယ်... ပါးစပ်ကို ဖြုံပြီး သွားတွေကို ရိုက်ချိုးပစ်မှမှတ်မယ်”

‘ရူပါ’ ရဲ့ဒေါသပုံစံကို ‘ပိုး’ လန့်ပုံရပါသည်။ ‘မိုးပြာပြာ’ အနားသို့ အလိုလို တိုးကပ်သွားလေသည်။

“တို့ပဲ ကြားထဲကတောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်... ‘ပိုး’ က အပြောဆိုးတာပါ... ကဲ ‘သတိုး’... ‘ရူပါ’ ကို ပြန်လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ... သူတစ်ယောက်ထဲ ကားငှားလို့လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး... တို့ဒီမှာစောင့်နေခဲ့ပေးမယ်”

‘ရူပါ’ လက်မောင်းအား ‘သတိုး’ က ခပ်တင်းတင်းဆွဲကိုင်ခေါ်ကာ အခန်းပြင်ထွက်လာပါသည်။ အခန်းပြင်ရောက်လာတော့ ‘ရူပါ’ မှာလည်း တခြားလူစိမ်းတွေအများကြီးရှေ့မှာ ရုပ်ဖျက်ဆင်းပျက် အရှက်မကွဲချင်တာကြောင့် ကျန်နေသေးတဲ့ ဒေါသတွေကို မနည်းမြိုသိပ်ချရင်း အိမ်ပြန်လာခဲ့ရပါသည်။

လမ်းတလျှောက်လုံး ‘သတိုး’ ရဲ့ ချောမော့ဖျောင်းဖျစ်ကားတွေကြားမှာ သူမ စိတ်တည်ငြိမ်ပျော့ပျောင်းလာခဲ့ရပါသည်။

အခန်း [၈]

“ပြောစရာလေးရှိလို့ တမင်ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ ‘ရူပါ’ ‘ရူပါ’ ကလည်း အန်တီတို့အိမ်ကို လာဖို့ခဲယဉ်းသား ဆိုတော့ ဒီလိုခေါ်ခိုင်းမှပဲရမှာ”

‘သန်းလွင်’ ရဲ့အမေ ‘ဒေါ်စောမြ’ ရဲ့ မျက်နှာက မကျေမနပ်ဖြစ်နေတဲ့ သဏ္ဍာန်မို့ ‘ရူပါ’ စိတ်ထဲကစမ်းမျိုးကြီး ဖြစ်သွားရပါသည်။ အကြောင်းမရှိဘဲနဲ့ ‘ရူပါ’ ကရော သူတို့အိမ်ဘာကိစ္စ လာရမည်နည်း။ နဂိုကတည်းက သူတို့မိသားစုနဲ့ ‘ရူပါ’ က ခင်မင်ပတ်သက်ခဲ့တဲ့သူမှ မဟုတ်ဘဲ။

အခုလာတယ်ဆိုတာတောင် သူတို့ကလာခဲ့ဖို့ ခေါ်လို့ စိတ်မပါဘဲ ရောက်လာခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

‘ဖြူဖြာ’ က ‘ဒေါ်စောမြ’ ကိုကြည့်ပြီး ကြောက်လန့်သလို သူမ အား လက်ကုတ်ပါသည်။ ‘ဖြူဖြာ’ စာမေးပွဲဖြေနေတဲ့ ရက်အတွင်းမှာကတည်းက ‘ဒေါ်စောမြ’ မျက်မှာမကြည်လင်ဘူး ဆိုတာကို အိမ်မှာပြန်ပြောပြဖူးသည်။ ကိုယ့်နဲ့မဆိုင်တာမို့ ‘ရူပါ’

ခေါင်းထဲပင်မထည့်ဘဲနေခဲ့၏။ အခုအခြေအနေက ‘ရူပါ’ နဲ့ဝတ်သက်တဲ့ သဘောမျိုးမှာ ရှိနေပါသည်။

“အန်တီ ပြောစရာရှိတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလို့ရပါတယ်... ‘ရူပါ’ ကလည်း ဒီကို မရောက်ဖြစ်တော့ ခုလိုတွေ့တုန်း မှ ပြောရမှာ”

“ပြောချင်လို့ကို ခေါ်ထားပြီးမှတော့ ပြောရမှာပေါ့ကွယ်” စကားကိုမဆက်သေးဘဲ ‘ဒေါ်စောမြ’ က မေးကလေးကို ပင့်ကာ မျက်စောင်းထိုးပြီး ကြည့်နေသေးသည်။ ‘ဒေါ်စောမြ’ နဲ့ မျက်လုံးအကြည့်က စားပွဲမှာ အလှထိုးထားသည့် ရွက်စိမ်းပင်တွေနဲ့ အပြိုင်စိမ်းကားလို့နေခဲ့သည်။ အခြေအနေမကောင်းနိုင်တော့ဘူးဆိုတာကို ‘ရူပါ’ ရိပ်မိလိုက်ပါသည်။

“သားမရှိတဲ့အခိုက်အတန့်ခဏလေးမှာ ‘ရူပါ’ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်သင့်တယ်လို့ အန်တီပြောချင်တယ်... မြင်တွေ့ရ ကြားရတဲ့သတင်းတွေက အန်တီတို့ကို သိက္ခာကျစေတယ်ကွယ်... အန်တီတို့အသိုင်းအဝိုင်းမှာလည်း သားဒီတစ်ခေါက်ပြန်ရောက်ရင် လက်ထပ်မှာကို အကုန်လုံးသိနေပြီဆိုတော့ ငြင်းရပြေရ ဖြေရှင်းရပြေရတာနဲ့ မကောင်းဘူးပေါ့”

“ ‘ရူပါ’ အနေနဲ့ အန်တီတို့သိက္ခာကျအောင် မလှစ်ဘူးလို့ထင်တာပဲ... လူကြီးတွေ သဘောကျ ‘ကိုသန်းလွင်’ နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စခေါင်းညှိမ့်ပြီးကတည်းက ‘ရူပါ’ တာဝန်ကျနေပြီ... ကျန်တဲ့အပိုင်း ‘ရူပါ’ နဲ့မဆိုင်ဘူး... ဧည့်သည်လာလက်ထပ်တာမဟုတ်ပါဘူးအန်တီ... အဲဒီအတွက် လက်ထပ်ခင် ‘ရူပါ’ ဘဝ ‘ရူပါ’ ပိုင်ပါတယ်... ‘ရူပါ’ စိတ်ချမ်းသာတာမှန်သမျှ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်... ‘ကိုသန်းလွင်’ လည်း အလေးတစ်နေရာမှာ

ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတာ 'ရူပါ' မြင်နိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ..."

"အို... အန်တီသားက အကျင့်စာရိတ္တပိုင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ အမည်းစက်တစ်စက်ကလေးတောင် စွန်းထင်းဘူးတာမဟုတ်ဘူး... သူရိုးသား သစ္စာရှိတယ်ဆိုတာ အန်တီယုံတယ်"

" 'ရူပါ' ကိုရော ရိုးသားသစ္စာရှိတယ်ဆိုပြီး အန်တီ စိတ်ထဲမှာ မယုံထားဘူးလား "

"ယုံချင်ပေမယ့်... မယုံရဲတော့ဘူး... ခုချိန်ထိ ရည်းစားဟောင်းနဲ့ ချိန်းတွေ့ပြီး ကမြင်းနေတာကို လက်တွေ့သိနေရပြီလေ... ဟိုဖက်ဒီဖက် အော်ကြီးဟစ်ကျယ်အရက်မရှိ ရန်ဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာကိုလည်း ကြားတယ်... လူမြင်ကွင်းမှာ လက်ချင်းတွဲပြေးလွှားနေတာကိုလည်း မြင်တယ်... စေ့စပ်ပြီးမှပဲ အန်တီတို့ လူရွေးတာမှားသွားတယ်ဆိုတာကို သိရတော့တယ် "

"မှားသွားရင် ပြန်ပြင်လို့ရပါတယ်... 'ရူပါ' ဖက်ကို ထည့်တွက်ဖို့ မလိုဘူး..."

" 'မမကြီး' "

'ဖြူဖြာ' ရဲ့ အလန့်တကြား တားမြစ်တဲ့အသံကို သူမ အသာခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ ရည်းစားဟောင်းနဲ့ တွဲသွားတဲ့လူ ရှိတာကို သူတို့ဖက်က သေမတတ်ဖြစ်နေကြတယ်ဆိုရင်လည်း သေလိုက်လို့သာ ပြောရုံပဲရှိတော့သည်။ သူ့သားနဲ့လက်မထပ်ခင်စပ်ကြား သူမ စိတ်ချမ်းသာတာမှန်သမျှ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟု ထင်သည်။ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာမဖောက်ပြန်တဲ့အတွက် 'ရူပါ' မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။

စေ့စပ်ထားပြီးရဲ့နဲ့ လူမြင်မတင့်တယ်ဘူးလို့ စွပ်စွဲရင်တော့ သူမ ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းငုံ့ခံဖို့ပဲရှိလေသည်။ သူမမှ 'သတိုး' နဲ့

မတွေ့ဘဲ မနေနိုင်ဘဲလေ။

"ပြန်ပြင်တဲ့နေရာမှာ ပါးစပ်နဲ့လွယ်လွယ် ယတိပြတ် ပြတ်ပြီလို့ ပြောလို့ဖြစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ... ငါတို့ဘက်မှာ ဆုံးရှုံးနစ်နာတာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်... ဒီလူကို မကျေနပ်လို့ မာနဲ့ဖြတ်လိုက်ရင် မာနထားတဲ့သူပဲရှုံးမှာ... ကုန်ဆုံးသွားတဲ့ ကိစ္စတွေကို ဘယ်သူက ရော...အင့်...ဆိုပြီး ပြန်လာဖြေရှင်းပေးမှာလဲ"

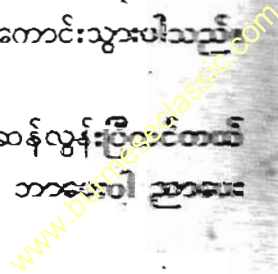
"အန်တီတို့ပေးထားတဲ့ ရွှေငွေပစ္စည်းတွေ 'ရူပါ' အကုန်လုံး ပြန်ပေးနိုင်ပါတယ်... ဆုံးရှုံးမှာကိုတော့ မပူပါနဲ့"

"ရွှေပစ္စည်းက လက်ရှိဝတ်ထားသေးတော့ ပြန်ပေးရင် ပေးနိုင်မှာပေါ့လေ... ငွေကျတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... ငါတို့ပေးကမ်းထားတာမှန်သမျှတွေ အကုန်လုံးပြန်ပေးနိုင်ဖို့ လွယ်မယ်မထင်ဘူး"

'ဒေါ်စောမြ' ရဲ့ စကားလုံးတွေက တင်စီးလွန်းလှသည်။ ပေးကမ်းတယ်ပြောရအောင် 'ရူပါ' တို့ဘက်က ပေးပါ၊ ပေးပါလို့ တောင်းခံခဲ့ဘူးလို့လား။ သူတို့ဟာ သူတို့မျက်နှာလို မျက်နှာရ လာဖားပြီးပေးတာမဟုတ်လား... ကြည်ဖြူလျှင်တစ်မျိုး မကြည်ဖြူတဲ့အခါကျတော့... စာနာစိတ်မထားဘဲ နိုင်လိုမင်းထက် ပြုမှုတဲ့သူမျိုးတွေပါလား။

'သန်းလွင်' ရဲ့ မိဘအသိုင်းအဝိုင်းစိတ်ဓါတ်ကို စောထစီးစီးသိလိုက်ရတဲ့အတွက် သူမ ကုသိုလ်ကံကောင်းသွားပါသည်။ ဘုရားမတယ်လို့ပဲ ပြောရမည်ထင်သည်။

"အန်တီပြောတာ သိပ်တစ်ဖက်သပ်ဆန်လွန်းပြီလားတယ်။ ပေးကမ်းတယ်ပြောရအောင် 'ရူပါ' တို့က ဘာပေးပါ ညာပေး

ပါဆိုပြီး တောင်းဖူးလို့လား အန်တီသားကိုယ်တိုင် ဖားပြီး အရှက်မရှိမျက်နှာနဲ့ အိမ်တိုင်ရာရောက်လာပေးသွားတာလေ... ပြီးတော့ အန်တီတို့ကိုယ်တိုင်ပဲ ဟိုဟာလုပ်ပေးအုံးမှာ ဒီဟာ လုပ်ပေးအုံးမှာနဲ့ ဘေးလူကြားကောင်းအောင် လောကွတ်တွေချော် နေခဲ့တာကိုရော ထည့်မပြောတော့ဘူးလား”

“ဒါကတော့... ညည်းစိတ်ဓါတ်ကို မသိခင်တုန်းက အခြေ အနေလေ.... ခုသိသွားမှတော့ အရင်လိုမျိုး ပုံစံဖြစ်မှာကို မဟုတ် တော့ဘူး”

“ဒါဆိုအန်တီတို့ဖက်က အခုဘယ်လိုဖြစ်စေချင်တာလဲ”

“ငါတို့သဘောအတိုင်းဆို မင်္ဂလာကိစ္စကို ဖျက်ပစ်ချင်တာ ပေါ့အေ... ဒါပေမယ့် ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ ငါ့သား သဘောဆန္ဒ ရှိသေးတယ်... သူ့ဘယ်လိုစီစဉ်မယ်ဆိုတာ မသိသေးဘူး”

“သူ့သဘောကို မသိရသေးပေမယ့်... ‘ရူပါ’ သဘောကို တော့ အန်တီတို့သိအောင် ပြောပြခဲ့မယ်...အန်တီသားနဲ့လက်ထပ် ဖို့ကိစ္စကို ‘ရူပါ’ ဖက်က ဝမ်းသာအားရ ဖျက်ပစ်လိုက်ပြီဆိုတာ ပါပဲ”

‘ဖြူပြာ’ လက်ကိုဆွဲကာ ပြန်ဖို့ထရပ်လိုက်မိသည်။ စကား ကုန်သွားပြီမို့ သူမအတွက်က ပြန်တာသည်အကောင်းဆုံး လမ်း ဖြစ်သည်။ ‘ဒေါ်စောမြ’ လည်း ပြူးပြူးပြာပြာထိုင်နေရာမှ ထ ရပ်လေသည်။

“မင်္ဂလာကိစ္စကုန်ကျစရိတ်အတွက် ညည်းတို့အမေနဲ့ ငါ လာဆွေးနွေးအုံးမှာပါ... ပစ္စည်းလက်ထဲရောက်ပြီဆိုပြီး အပိုင်ကြဲ မယ်မစဉ်းစားနဲ့ ကောင်းကောင်းအရှက်ခွဲပစ်မယ်အောင်းမေ့”

“အရှက်ခွဲတာများ ကောင်းကောင်းတွေ ဘာတွေလုပ်မနေ

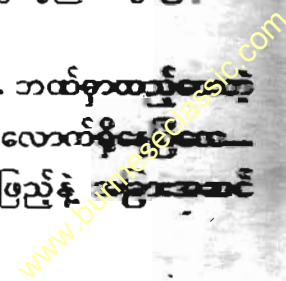
ပါနဲ့.. ဆိုးဆိုးလိုသာပြော ‘ရူပါ’ တို့အိမ်ကို အချိန်မရွေးအန်တီ လာခဲ့လို့ရပါတယ်...အန်တီတစ်ခုသိထားဖို့က လူတိုင်းမှာ ဒေါသ ရှိတယ် ပြန်ပြောတတ်တဲ့ ပါးစပ်ရှိတယ်ဆိုတာ သိထားရင်ပြီး တာပဲ”

အခံရွက်ခက်စွာဖြင့် သူမနဲ့ ‘ဖြူပြာ’ အိမ်ပြန်ရောက်လာ ကြသည်။ အရှက်ခွဲခံလိုက်ရသလိုမျိုးမို့ သူမရင်ထဲ ဒေါသထွက် ကာလှိုင်းထန်နေရ၏။ ‘ဖြူပြာ’ က ဘာကိုခံစားရသည်မသိဘဲ တဟီးဟီးနဲ့ အသံအကျယ်ကြီးထွက်အောင် ငိုနေလေသည်။ အကြောင်းစုံကိုကြားပြီး မေမေမျက်နှာလည်း ချက်ချင်းအိုစာ သွားတော့၏။

“ညည်းကို ငါ့မပြောဘူးလား ‘ရူပါ’ ... ခု ဘယ်လိုလုပ်ကြ မလဲ... ဟိုဖက်က ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေမှာတော့ မင်္ဂလာပွဲပျက် ရုံပဲရှိတော့မယ် မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အနေအထိုင်မတတ်လို့ ခုလို အပြောအဆိုခံခဲ့ရတာ... ငါ့ကိုယ်တိုင် သူတို့ကျေနပ်တဲ့အထိ ငြေ ရှင်းပြ တောင်းပန်မှပဲဖြစ်တော့မယ်နဲ့တူတယ်... မင်္ဂလာပွဲတော့ ပျက်လို့မဖြစ်ပါဘူး”

“အို... မေမေလုပ်ပုံက မဟုတ်သေးပါဘူး... အရှက်မရှိ လိုက်တာ... မိန်းကလေးရှင်ဖက်ကဖြစ်ပြီး... စတောင်းပန်ရမယ်လို့ အလုပ်တိုမဟုတ်ဘူး... ‘သန်းလွင်’ က ရွှေထွက်နေတဲ့သူမို့လို့ လား... သူတို့တင်တောင်းထားတဲ့ ရွှေငွေပစ္စည်းတွေ ပြန်ဆေး လိုက်ရင်ပြီးပြီ”

“ပေးရအောင်ဘယ်မှာရှိတော့လို့လဲ... ဘယ်မှာထည့်တော့ ဆွဲလည်း ခဏခဏယူသုံးနေတာ ကုန်သလောက်နဲ့... အိမ်အတွက် ဟိုဟာဝယ်ဖြည့် ဒီဟာဝယ်ဖြည့်နဲ့ လျှော့အောင်

တန်ဆာတွေလည်း ဝယ်တယ်ဆိုတော့ ကုန်ပြီပေါ့.. ပြန်ပေးချင်ရင် အိမ်ကိုရောင်းလို့ရတဲ့ငွေနဲ့မှ ဖြစ်တော့မယ်... ဒါတောင် ပြည့်ချင်မှပြည့်မှာ”

မေမေစကားကိုကြားရတာနဲ့ပင် သူမ ရူးချင်သွားရတော့သည်။ လက်ထဲမှာ ငွေရှိတာနဲ့ မေမေမှာ ဟိုဟာဝယ် ဒီဟာဝယ်အပြင် အငယ်နှစ်ယောက်မြှောက်ပေးသမျှကိုလည်း စိတ်တူသဘောတူလိုက်လုပ်ပေးတတ်သေးသည်။ အိမ်ခန်းနဲ့မလိုက်အောင် တန်ဖိုးကြီးဆိုဖာကြီးကြီးတွေ ဝယ်လို့ဝယ်... အဲကွန်းတပ်ဘာတပ်နဲ့ အပိုဆာဒါးတွေ ချဲ့ထွင်ပြီး ငွေကိုလွယ်လွယ်ကူကူဖြုန်းသုန်းပစ်ကြသည်။

သူမမှာက ကိုယ့်စိတ်ဆင်းရဲမှုနဲ့ကိုယ်မို့ မေမေတို့လုပ်သမျှတွေကို စိတ်ပျက်မှုနဲ့ သည်အတိုင်းကြည့်နေမိခဲ့တာသာရှိသည်။ တစ်ခွန်းတစ်လေတောင် မဟန့်တားမိတာက သူမ အပြစ်ဖြစ်မှန်း ခုမှပဲသိပါတော့သည်။ မာနကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး ‘သန်းလွင်’ တို့ပေးထားတာတွေကို သူမဘယ်လိုပြန်အမ်း ပစ်ရမလဲ... လေထွားခဲ့တဲ့ သူမ အဖြစ်က ရှက်စရာကောင်းနေလိုက်ရတာ။

“ဒါဆို... သူတို့ငွေတွေ မေမေဘယ်လိုပြန်ပေးမလဲ”

ဟဲ့ သူမ မေးတော့ မေမေကခေါင်းခါပြသည်။

“ပြန်မပေးဘူးလေ... ‘ဒေါ်စောမြ’ ကျေနပ်တဲ့စကားတွေနဲ့ပဲ တောင်းပန်ရတော့မှာပေါ့... လူ့အောက်ကျိုလို့မသေးပါဘူး ကိုယ့်ဘဝရှေ့ရေးကောင်းစားဖို့ပဲ ကြည့်ရမယ်”

“ဟာ... ဟိုက ဒီလောက်ခါးခါးသီးသီး သဘောမတူတော့ပါဘူးပြောနေတာကို မေမေက ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနဲ့

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

တောင်းပန်မှာလဲ... တောင်းပန်လို့မရဘူး...သူတို့ငွေတွေ ပြန်ပေးနိုင်ဖို့ပဲလိုတယ်”

“ပြန်မှမပေးနိုင်ဘဲ... မပေးနိုင်တာကို ဘယ်လိုအဆင်ပြေအောင် သွားပြောမလဲ”

“မပေးနိုင်ရင် ပေးနိုင်အောင် လုပ်ယူရမှာပေါ့မေမေ... အိမ်ကပစ္စည်းတွေကို ပြန်ရောင်းထုတ်ပစ်မယ်... ငွေမပြည့်ရင် ပြည့်အောင် ‘ရူပါ’ ကြိုးစားရှာမယ်”

“မဖြစ်ပါဘူး... ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငါဘယ်လိုမျက်နှာပြရမလဲ... ခုမှ လူအုထင်ကြီးကာစပဲရှိသေးတဲ့ဟာကို အိမ်ကပစ္စည်းတွေကို ပြန်ရောင်းထုတ်လို့မဖြစ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ‘မမကြီး’ ... ‘ကိုသန်းလွင်’ တို့ဘက်နဲ့ အဆင်ပြေအောင် ပြန်ညှိပစ်မှပဲဖြစ်မှာ... ‘ဖြူပြာ’ တို့တတွေလည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်မဖြစ်ချင်ဘူး... ခုဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေမျိုးနဲ့ပဲ တစ်သက်လုံးနေချင်တယ်... အဲဒါကြောင့် ‘မမကြီး’ ပဲ စိတ်လျော့ပြီး တောင်းပန်လိုက်ပါနော်”

သူမ ဖက်မှာ ကယ်တင်မယ့်သူ အားပေးကူညီမယ့်သူ နဲ့ နေရလေပြီ။ အပြောခံ၊ အဆိုခံဘဝနဲ့ပဲ ‘ဒေါ်စောမြ’ တို့ သူမအောက်ကျခံတောင်းပန်ရတော့မှာပါပဲ။

မတောင်းပန်ချင်ပါဘူး... ခေါင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းရုန်းခါကာ သူမ လှည့်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

ခုတလော 'သတိုး' ကိုမြင်လိုက်တိုင်း မှန်ကပ်ကုပ်ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ 'ဘလူး' ကိုယ်တိုင်ကလည်း ခုမှစ 'သတိုး' ဆီ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေနဲ့ အလာစိပ်နေတာမို့ အကဲခတ်မိခြင်းဖြစ်လေသည်။ တစ်ခုသတိထားမိတာက စက်ရုံမှာ 'ကိုမိုး' ပါ အတူရောက်နေတာဖြစ်သည်။ 'ကိုမိုး' မရှိတဲ့အခါဆို 'ပိုး' က မျက်နှာထားပုတ်ပုတ်နဲ့ ရောက်နေတတ်၏။

'ဘလူး' စိတ်အထင် 'သတိုး' အား ချက်ကင်လိုက်နေတာပဲဖြစ်ပါမည်။ အခြေအနေမှန်သိရအောင် 'သတိုး' အား မေးကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကိုယ့်အတွက်နဲ့တော့ 'သတိုး' စိတ်ကျင့်ကြပ်မှု မဖြစ်စေချင်ပါဘူးလေ။ 'ဘလူး' မှာလည်း ရေရာသေချာတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချပြီးနေပြီပဲ ဥစ္စာ။

"တို့ မင်းကိုမေးစရာရှိလို့"

ဟုပြောလိုက်တော့ 'သတိုး' ခေါင်းညိမ့်ပြသည်။ 'ကိုမိုး' က

အလိုက်တသိပင် အခန်းပြင်ထွက်သွားပေးပါသည်။

"ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲမေးမယ်နော် 'သတိုး' ... မင်းအိမ်နဲ့ ပြဿနာတက်နေတယ် မဟုတ်လား"

'သတိုး' က လိမ်ညာပြီး မပြောပါ။

"ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော့်ကို အိမ်ပေါ်ကတောင် နှင်မချ ရုံတမယ်ပဲ... ဒါကလည်း ကိစ္စအားလုံးက ကျွန်တော်မပါရင် မပြီးလို့ နှင်မချတာပါ... မေမေက ကျွန်တော့်ကို စကားမပြော တော့ဘူး... 'ရူပါ' ရုံးခန်းကို လာတဲ့နေ့က ကျွန်တော်ပါးတောင် အရိုက်ခံရတယ်... 'ရူပါ' တို့ဘက်ကိုလည်း အော်ဟစ်ဆဲဆိုမယ် လုပ်နေလို့ လုံးဝဇာတ်လမ်းဖြတ်ပါမယ်ဆိုပြီး ကတိပေးထားရ တယ်လေ... ကျွန်တော်ဦးနှောက်တွေ ခြောက်ပြီး ရူးချင်နေရပြီ"

"ကြည့်ရတာ တို့့ရှေ့မှာဖြစ်သွားလို့ အားနာပြီး မင်းကို ပိုအပြစ်ပုံချတာပဲဖြစ်ရမယ်..."

"သေချာတာပေါ့... 'မမိုးပြာ' က ကျွန်တော်နဲ့စီစဉ်ထား တဲ့ကိစ္စကို ငြင်းပစ်လိုက်မှာ အတော်စိုးရိမ်နေပုံရတယ်"

စိတ်ညစ်နေတဲ့ 'သတိုး' ရဲ့ပုံသဏ္ဍာန်က တကယ်သနား ရောကောင်းနေရပါသည်။ ခေါင်းကဆံပင်တွေ စုတ်ဖွားဖြစ်တာ အဝတ်အစားကလည်း ဘိုသီဘတ်သီနဲ့ ပြီးစလွယ်ပုံပေါက်နေရ ၏။ 'ဘလူး' ရှေ့မှာ သူ့အနေအထားပျက်ယွင်းနေတာကို ရုတ်ချ ခို့လည်း တွေးမိပုံမရချေ။ သူ 'ဘလူး' အပေါ် နည်းနည်းတလေး ချစ်မိတ်မဝင်းစားတာသေချာနေပါသည်။

"မင်းနဲ့တို့နဲ့ ကိစ္စကို တို့ငြင်းထားတာကြာနေပြီပဲ 'သတိုး' ချယ် ... မင်းဘာစိတ်ညစ်စရာရှိသလဲ"

"ဗျာ... 'မမိုးပြာ' တကယ်ပြောတာလား"

“တို့ယိမ်မပြောတတ်ဘူး... တို့မေမေကို မင်းနဲ့ကိစ္စမဖြစ် နိုင်ဘူးလို့ ငြင်းထားတာ တကယ်ကြာနေပြီ... မေမေပြောရမှာ အားနာနေလို့ အချိန်ဆွဲနေတာပဲဖြစ်ရမယ်... တို့ကိုယ်တိုင်လိုက် ပြောပေးရမလား”

“ပြောပေးရင်တော့ ကျွန်တော့်အတွက် ပိုကောင်းတာပေါ့ ‘မမိုးပြာ’ ရာ... ဒါပေမယ့် မေမေတို့ ကျွန်တော့်ကိုပဲ အပြစ်ပြော ကြအုံးမှာ... ကျွန်တော်စရိုက်ကြောင့်ပဲ ‘မမိုးပြာ’ စိတ်ပျက်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားတယ်လို့ထင်မှာ ‘မမိုးပြာ’ ကရော ကျွန်တော် နဲ့ကိစ္စကို တကယ်ပဲ စိတ်မပါလို့ငြင်းပစ်လိုက်တာလား... ဒါမှ မဟုတ် ကျွန်တော်နဲ့ ‘ရူပါ’ နဲ့ ဇာတ်လမ်းကြောင့် ရှေ့ဆက်မတိုး ချင်တော့တာလား”

ငြင်းတယ်ဆိုတဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းထဲနဲ့တင် သူဝမ်း သာလှပါသည်။ ဝမ်းသာတဲ့ နောက်ဆက်တွဲနောက်မှာ မျှော်လင့် ချက်တွေ ပိုပြင်းထန်လာသလိုလဲရှိသည်။ ‘ရူပါ’ ကို သူ့ဖက်က လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ကြိုးစားပိုင်ခွင့်ရှိပြီ မဟုတ်လား။

“မင်းကိုငဲ့နေလို့ မင်းနဲ့ကိစ္စကို တို့ငြင်းတာမဟုတ်ဘူး... တို့မှာလည်း အကြောင်းကိစ္စတွေရှိသေးတယ်လေ ‘ကစ်(စ်)’ ကို တို့ငဲ့ရမယ်...အဲဒီအတွက် မိဘတွေဖြစ်တဲ့ တို့နဲ့သူပြန်ညှိရတယ် လေ... အဖြေက တို့စိတ်ချမ်းသာဖို့ ဖြစ်လာပါတယ်... သူ တို့ နဲ့အတူဒီမှာလာနေပေးမယ်တဲ့ မိသားစုဘဝကို မဆုံးရှုံးစေချင် ဘူးတဲ့လေ... ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ကိစ္စကို ငြင်းလိုက်ရတာ”

“ဒါဆို... ကျွန်တော်လုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းကို ‘မမိုးပြာ’ အချိုး သား လာဦးစီးတော့မှာပေါ့နော်”

“မပူပါနဲ့ ‘သတိုး’ ရယ်... ဒီလုပ်ငန်းက မင်းနဲ့တို့နဲ့

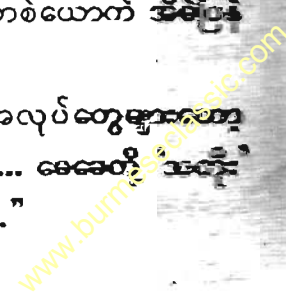
ရှယ်ယာတစ်ယောက်တစ်ဝက်ပိုင်တယ်လို့ မင်းခေါင်းထဲမှာ အမြဲ မှတ်ထား... ရတဲ့အကျိုးအမြတ်လည်း တစ်ယောက်တစ်ဝက်ပဲ ကုန်ကျစရိတ်တွေကို အကုန်မှတ်ထားတာပဲဟာ... နောက်မှ မင်းပြန်ဖွဲ့ဆပ်လို့ရတယ်လေ... အမြတ်မရှိတဲ့ လုပ်ငန်းမှ မဟုတ် တာ”

‘ဘလူး’ အား သူကျေးဇူးတင်စွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ‘ဘလူး’ ဖက်က ငြင်းမှတော့ မေမေတို့လည်း ဘာမှတတ်နိုင် မယ်မထင်တော့။ သူအပြစ်လုံးလုံးလွတ်ပါသည်။ ခုမှပဲ ရင်ထဲမှာ သောကတွေ အလုံးစုံကွယ်ပျောက်သွားရတော့သည်။ ‘ပိုး’နဲ့‘ကိုမိုး’ လည်း ဘာထပ်ပြောလို့ရနိုင်ပါအုံးတော့မလဲ... သူများမိသားစု စုပေါင်းစည်းမယ့်ဥစ္စာ။ သူနဲ့ကိစ္စအား တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ဆန် ခွတ်တိုးပြောရဲမယ်မထင်။ အဓိက ကာယကံရှင်တွေရဲ့ဆန္ဒပဲဆို တာ သူတို့တတွေ ခုမှပဲ သဘောပေါက်နားလည်ကြလိမ့်မည်။

“ကဲ... ပြဿနာတစ်ခုကို တစ်ခါထဲ ရှင်းလိုက်တာအ ကောင်းဆုံးပဲ... မင်းတို့အိမ်သွားရအောင်... ‘ကိုမိုး’ ကို ဒီမှာ ဘောင်နေခိုင်းလိုက်”

‘ဘလူး’ နဲ့သူ အိမ်သို့လာခဲ့ကြသည်။ စုံတွဲရောက်လာသော သူတို့ကိုအတွေ့ မေမေမျက်နှာက ရွှင်ပြုံးသွားပါသည်။ ‘ပိုး’ ကလည်း ပျာပျာသလဲဆီးကြိုပါသည်။ သူ့ အားစောင့်ကြည့် အကဲခတ်ရန် ‘ဘလူး’တို့အိမ်ကနေ ‘ပိုး’ တစ်ယောက် အိမ်ပြန် ပြောင်းနေတာကြာနေပြီပဲ။

“အန်တီနေကောင်းတယ်နော်... အလုပ်တွေမှာလည်း ‘ဘလူး’ က မရောက်ဖြစ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်... မေမေတို့ ‘သတိုး’ ကို ဆီကပဲ အန်တီသတင်းကို မေးရတယ်...”

မေမေက ဘာမှမပြောဘဲ 'ဘလူး' ကိုသာ ပြုံးကြည့်နေသည်။

“အန်တီကို တကူးတကလာဖိတ်တာ... 'ဘလူး' တို့မိသားစု ပြန်ပေါင်းကြတဲ့ပွဲလေ... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး... အိမ်မှာပဲ စားသောက်ပွဲလေးလုပ်တာ... အန်တီလာခဲ့ပေးပါနော်”

“ဘာရယ်...”

မေမေနားလည်ပုံမရချေ။ ‘ပိုး’ တစ်ယောက်ကတော့ မျက်နှာတွေ ပျက်ယွင်းနေလေသည်။

“ ‘ဘလူး’ ယောက်ျားနဲ့ ‘ဘလူး’ ပြန်ပေါင်းတော့မလို့ အန်တီ... သမီးလေးကိုငဲ့ရတာနဲ့ ဒီအခြေအနေထိ ပြန်ဖြစ်သွားရတာ လူကြီးဖြစ်တဲ့ အန်တီကိုတော့ အားနာပါတယ်... ဘာလို့လဲဆိုတော့... ‘သတိုး’ နဲ့ စီစဉ်ထားတဲ့ကိစ္စ ပျက်သွားလို့လေ စကတည်းကလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ‘ဘလူး’ သိပါတယ်... မေမေက ဇွတ်ကိုစီစဉ်နေလို့သာ မပြောဘဲကြည့်နေခဲ့တာ ခုတော့လည်း အခြေအနေအားလုံးကို မေမေသဘောပေါက်သွားပါပြီ”

“စဉ်းစားပါအုံး သမီးရယ်... သမီးဘဝမငြိမ်းချမ်းမှာကိုပဲ အန်တီကစိုးရိမ်တာ”

“ ‘ဘလူး’ သေချာစဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ အန်တီ... ‘သတိုး’ ကိုလည်း အားနာတယ်... မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စထို ဒီအတိုင်းဇာတ်မြောကြီး ဖြစ်မနေစေချင်ဘူးလေ”

“ ‘သတိုး’ ရဲ့ တိုက်တွန်းမှုများပါနေသလားကွယ်...”

“ ‘သတိုး’ နဲ့မဆိုင်ပါဘူးအန်တီ... ဒါ ‘ဘလူး’ ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ”

မေမေငိုသွားတာကိုကြည့်ပြီး သဘောပေါက်သလို ‘ဘလူး’ ကဆက်ပြောသည်။ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်တွင်းက မျှော်လင့်ချက်ကို ‘ဘလူး’ နားလည်ပေးတဲ့အတွက် သူ့အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ရသည်။

“ ‘ဘလူး’ နဲ့ ‘သတိုး’ ကိစ္စမဖြစ်ပေမယ့်... အန်တီတို့ မိသားစုက ‘ဘလူး’ ရဲ့ မိသားစုလို ဆွေမျိုးလိုဖြစ်နေပါပြီ... ဘာဆိုဘာမှ အနေခက်စိတ်ရှုပ်သွားစရာမလိုပါဘူး... ‘ပိုး’ လည်း အရင်ကအတိုင်း အိမ်မှာလာနေလို့ရတယ်... ‘ကိုမိုး’ ကိုလည်း ‘သတိုး’ လက်အောက်မှာပဲ စက်ရုံကိစ္စတွေမှာ အုပ်ချုပ်ခိုင်းရမယ် အားလုံးပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်ဖို့က လိုရင်းပါပဲ အန်တီရယ်”

မေမေက သူ့မျှော်လင့်သလို မဖြစ်မလာမှန်းသေချာသွားပြီမို့ မချိပြုံးသာ ပြုံးနိုင်တော့သည်။ ‘ပိုး’ မျက်နှာလည်း မေမေနည်းဘူပါပဲ။

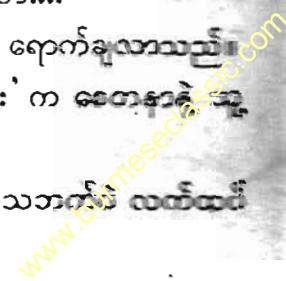
“အန်တီကို ‘ဘလူး’ တစ်ခုတောင်းဆိုစရာရှိပါတယ်... ‘သတိုး’ ကိစ္စပါ... ‘သတိုး’ ရဲ့ နှလုံးသားကိစ္စကို သူ့စိတ်တိုင်းကျ လွှတ်လွှတ်လပ်လပ်ရွေးချယ်ခွင့် ပေးစေချင်ပါတယ်... အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ ခိုင်မြဲဖို့ သိပ်မလွယ်လို့ပါပဲ... ‘သတိုး’ နာလည်း သူ့အလုပ်နဲ့ သူ့ရှိလာပြီဆိုတော့ စိတ်ဆင်းရဲမှုမရှိချေဘူးလေ”

“သူက အခုစိတ်ဆင်းရဲနေတယ်တဲ့လား...”

မေမေမျက်စောင်းက သူ့ဆီခိုင်းကနဲ ရောက်ချလာသည်။

“သူကဘာမှ မပြောပါဘူး... ‘ဘလူး’ က တော့နားနဲ့ သူ့စက်က ရှေ့နေလိုက်ပေးကြည့်တာပါ”

“ ‘ကိုကြီး’ ရည်းစားကဖြင့် နက်ဖြန်သဘာဝ လာသော်”

တော့မယ်ဟာကို သူ့ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မျှော်လင်ချက်ထားလို့ ရ တော့မှာလဲ”

‘ပိုး’ ရဲ့ စကားက သူ့နှလုံးသားကို နာကျင်စေပါသည်။ သူ့ဘက်က လွတ်လပ်မှုရှိသွားပေမယ့်... ‘ရူပါ’ ဘက်က လွတ်လပ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်ကူတဲ့အရာမှ မဟုတ်ဘဲ... သူ့ဘယ်လိုအတ္တမျိုးနဲ့ ‘ရူပါ’ သူ့ဘက်ပါလာအောင် ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းရမလဲမသိ... ‘ရူပါ’ ရဲ့ အနစ်နာခံတတ်သော စိတ်ဓါတ်ကိုလည်း သူ သိနေရသည်။

“ဒါက သူတို့အပိုင်းလေ ‘ပိုး’ ရယ်... ‘ပိုး’ တို့ဘက်က ကိုယ့်အစ်ကိုစိတ်ချမ်းသာအောင် သဘောထားကြီးဖို့ပဲလိုတာပါ ကျန်တာတွေကို ထည့်တွေးမနေပါနဲ့ကွယ်”

“အန်တီလည်း စိတ်ရှုပ်လာပြီ... ကိုယ်မျှော်လင့်ထားသလိုလည်း မဖြစ်မှတော့ ဘာကိုမှလည်း ထပ်မမျှော်လင့်ပါဘူး... ခုချိန်ကစပြီး သူ့မင်္ဂလာကိစ္စ သူ့သဘောအတိုင်း လုပ်ပစေတော့ ကြာရင် ရင်မောပြီးသေလိမ့်မယ်”

မေမေရဲ့ စိတ်ရှုပ်သလို အလျော့ပေးစကားသံကြားမှာ သူ့ဘဝလွတ်မြောက်သွားခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။ ဒါ ‘ဘလူး’ ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပါပဲ...။

အနစ်နာခံ [၉]

‘ရူပါ’ တို့အိမ်မှာ ‘သန်းလွင်’ နဲ့ သူ့အမေ ‘ဒေါ်ခေါ်ခေါ်’ ရောက်နေပါသည်။ မေမေဘယ်လောက်ပဲ အောက်ကျိုခံကာ ‘ဒေါ်ခေါ်ခေါ်’ ဆီသွားတောင်းပန် တောင်းပန် ‘ဒေါ်ခေါ်ခေါ်’ ထလက်မခံခဲ့ချေ။ သူတို့ထုတ်ပေးထားတဲ့ ငွေကြေးပမာဏကိုသာ တက်ကဲပြန်တောင်းနေလေသည်။

စေ့စပ်ပွဲပျက်သွားရင် တင်တောင်းထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ထည်း အဆုံးပဲဟု သူမ ဖက်က ပြန်ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် တစ်သက်လုံးအပြောခံ အဆိုခံအစွပ်စွဲခံနေရမည့် ဘဝမျိုးအား သူမ ဝန်နိုးသည်။ မာနနဲ့သူတို့ပေးထားတဲ့ တန်ဖိုးအတိုင်း ပြန်တောင်းချုံးဖြတ်ထားပါသည်။

မျက်နှာငယ်ခံကာ ‘ဒေါ်ခေါ်ခေါ်’ ဆီသွားသွားသူတို့ ခေမာ နဲ့ ‘ဒေါ်ခေါ်ခေါ်’ ကို သူမ ပြောမနိုင်၍ လွှတ်ထားရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့

www.burmeseclassic.com

မေမေတို့လုပ်ရပ်အတွက် ရှက်လှသည်။

ခုမထင်မှတ်ပဲ 'သန်းလွင်' ပါရောက်လာသည့်အတွက် 'ရူပါ' ဦးနှောက်တွေ ပိုခြောက်ခန်းသွားရပါတော့သည်။ ကာယကံရှင် 'သန်းလွင်' ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်က ဘယ်လိုများပါလိမ့်။ ပြုန်းစားကြီးပြန်ရောက်လာသော 'သန်းလွင်' ရဲ့အပြုအမူကိုလည်း နားလည်လို့မရနိုင်ပါ။

“သား... ဘယ်တုန်းကပြန်ရောက်တာလဲ... အန်တီတို့တောင် ဟိုတစ်နေ့ သားတို့အိမ်ကို ရောက်သေးတယ်... မစောမြကဘာမှ မပြောလိုက်လို့ လာမကြိုရတာ...”

ဟုပြောလိုက်တဲ့ မေမေ့ရဲ့လောကွတ်ချော်စကားကို 'ဒေါ်စောမြ' က မဲပြုံးပြုံးလေသည်။ သူ မပြောချင်လို့ မပြောလိုက်တာဟဲ့ဆိုတဲ့ သဏ္ဍာန်က 'ဒေါ်စောမြ' မျက်နှာမှာ အထင်းသားပေါ်လွင်နေရ၏။

“လာရင်းကိစ္စကိုအရင်မေးပါ မေမေ... လူမှုရေးစကားတွေ သူတို့စိတ်ဝင်စားမယ်မထင်ဘူး”

“ဟဲ့...စကားကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ 'ရူပါ'... မေမေဆုံးမထားပြီးသားနော်”

“သူပြောချင်သလိုသာ ပြောပါစေအန်တီ... ရပါတယ်... ကျွန်တော်တို့ကလည်း လာရင်းကိစ္စကို ပြောချင်နေပါပြီ... 'ရူပါ' နဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့မင်္ဂလာပွဲကို ဒီတစ်ပတ်အတွင်းပဲ စီစဉ်ချင်တယ် အဲဒါ...အန်တီလက်ခံမလား... မခံဘူးလား သိချင်ပါတယ်... 'ရူပါ' သဘောကို ကျွန်တော်မမေးဘူး... အန်တီသဘောထားကို သိချင်တာ”

မေမေက 'ရူပါ' ကိုတစ်ချက်ကြည့်ကာ လှမ်းအကဲခတ်

သည်။ 'ရူပါ' ရဲ့ ပျက်ယွင်းပုပ်ပွနေသော မျက်နှာထားကိုမြင်တာနဲ့ ဘယ်လိုသဘောထားရှိတယ်ဆိုတာ မေမေရိပ်မိမှာပါ။

“မေးနေစရာတောင် မလိုပါဘူးသားရယ်... သားတို့မိသားစုကို အန်တီတို့က မျက်နှာပူနေရတာပါ”

“ဖြစ်ပြီးတာတွေ ပြန်ပြောနေလို့ မထူးပါဘူး အန်တီရာ... ကျွန်တော်ခွင့်လွှတ်ရင် ပြီးတာပါပဲ”

မေမေမှာ ခေါင်းတည့်မ့်ညီမ့်ဖြင့် ဝမ်းသာအားရ တုန်ရီလှိုက်လှဲနေ၏။ 'ဒေါ်စောမြ' တို့ မကြည်ဖြူပေမယ့် 'သန်းလွင်' ကြည်ဖြူရင် ပြီးတာပဲလို့ သဘောထားလိုက်ပုံရသည်။

“ကျွန်မပြောစရာရှိသေးတယ်... သားကိုမလွန်ဆန်နိုင်လို့ ဒီမင်္ဂလာပွဲကို လက်ခံလိုက်ရပေမယ့် ကျွန်မတို့ဘက်က ဘာဆိုဘာမှ ထပ်ပေးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး... ရှင်တို့မျှော်လင့်နေလဲ အပိုပဲဖြစ်မှာပဲ”

“အို... မမျှော်လင့်ပါဘူးရှင်... သမီးဘဝကောင်းစားရင်ပြီးတာပါပဲ”

လေသံပျော့ပျော့နဲ့ ပြောနေသော မေမေ့ကိုကြည့်ပြီးသူ့အဒေါ်သထွက်လာရသည်။ မိန်းကလေးရှင်ဖြစ်တဲ့ သူမ တို့ဘက်က ဒီလောက်အောက်ကျနောက်ကျ ဖြစ်စရာလိုနေလို့လား။ 'သန်းလွင်' ရဲ့ ဂုဏ်အရှိန်အဝါကရော ဘယ်လောက်တောင် မြင့်စားပျံ့လန်နေလို့လဲ။

မိုးထိမြင့်နေတာလဲမဟုတ်။ သာမန်ထက် နည်းနည်းသာလေးပိုရှိတာများ မေမေ့မို့လို့ အလျော့ပေးနေ၏။ ခေ့ချင်ပိုက်နဲ့ သူမ စကားသံ ရှုတတထွက်သွားရတော့၏။

“သူနဲ့ယူရင် 'ရူပါ' ဘဝဘယ်လောက်တောင် ကောင်းစား

မှာမို့လို့လဲမေမေ... အလျော့ပေးတယ်ဆိုတာ အတိုင်းအတာတစ်ခုထိပဲ ကောင်းပါတယ်... မိန်းကလေးရှင်ဖြစ်ပြီး ပြန်အောက်ကျခံနေရတဲ့ ပုံစံမျိုးကတော့ အလုပ်မဟုတ်ဘူး။”

“ဟဲ့... ညည်းအပြစ်ရှိလို့ ညည်းအမေအောက်ကျခံပြီး လေသံပျော့နေရတာပေါ့... မိန်းကလေးရှင်တွေ ဘာတွေနားမလည်ဘူး။”

“ရူပါ့’ အပြစ်က ဘယ်လောက်တောင် ကြီးမားနေပါသလဲ အန်တီ... ရည်စားနဲ့လူမြင်ကွင်းမှာ ချိန်းတွေ့တာ သေလောက်တဲ့အပြစ်ကြီးလား... ‘ရူပါ့’ ကအိမ်ထောင်ရှင်လည်း မဟုတ်သေးဘူး... ‘ရူပါ့’ ဘဝ ‘ရူပါ့’ ပိုင်သေးတယ်။”

“အိမ်ထောင်ရှင်မဟုတ်ပေမယ့် ဒါဖောက်ပြန်တာပဲပေါ့ မိန်းမတန်မဲ့ သိက္ခာမရှိတဲ့ လုပ်ရပ်ကိုလုပ်တာ။”

‘ဒေါ်စောမြ’ ရဲ့အသံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပစ်ပစ်နှစ်နှစ်ရှိလှသည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကြားရင် ကြားပါစေဆိုပြီး အရှက်မကွဲ ကွဲအောင် ခွဲမည့်သဏ္ဍာန်ပင်။

‘ရူပါ့’ လို မိန်းမမျိုးကလည်း ကိုယ်မှန်တယ်ထင်ရင် ရင်ကွဲအောင် အပြိုင်အော်ဟစ်ကျမယ့်သူဆိုတာ သူမသိလေ့ရှိသလား။

“သိက္ခာမရှိတဲ့လုပ်ရပ်လို့ပြောရအောင် ရှင့်သားကိုလည်း ကြီးထမ်းခိုင်းနေလို့လား။”

“အမယ်လေး... အဲဒီအဆင့်များ ရောက်လို့ကတော့ ညည်းကို နုတ်နုတ်စင်းပစ်မယ်သာအောင်းမေ့”

မေမေတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ပြဿနာကြား ‘သန်းလွင်’ ဝင်ထိန်းပေးရလေသည်။ မထင်မှတ်ဘဲ ပွဲကမြန်မြန်ကြမ်းသွား

ခဲ့တာ။
“တော်ပါတော့ မေမေရာ... မင်္ဂလာကိစ္စလာပြောတာ... အော်ကြီးဟစ်ကျယ် လာရန်ဖြစ်နေရတယ်လို့... လူကြီးဖြစ်ပြီး ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မထိန်းနိုင်ဘူးလား။”

“မထိန်းနိုင်ဘူး... ဒီကောင်မနဲ့မင်းကို သဘောမတူနိုင်ဘူး။”

မေမေကလည်း ‘ရူပါ့’ ပခုံးစွန်းကို တဖြန်းဖြန်းရိုက်ရင်း...

“ရိုင်းလိုက်တာ ‘ရူပါ့’ ရယ်... လူကြီးကို ဒီလိုပြန်အော်ပြောစရာလား... ခုချက်ချင်း ထိုင်ကန်တော့လိုက်”

“ဟင့်အင်း... မကန်တော့ချင်ဘူး ပစ္စည်းလေးနှစ်ပြားတစ်ပဲပေးပြီး တစ်မိသားစုလုံးကို စော်ကားနေတာ ... မေမေမို့ သည်းခံနိုင်တယ်”

“ဟဲ့... သည်းမခံချင်ရင် ငါတို့ပေးထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ... ငွေတွေ ပြန်ပေးလေ... မပေးနိုင်ဘဲနဲ့ လူပါးဝစကားမပြောနဲ့... ငွေတော့ငမ်းလိုက်တာ သူတို့အပြင်မရှိဘူး... မာနကလည်းထားချင်သေးတယ်”

“မပြောပါနဲ့တော့ မေမေရာ... ‘ရူပါ့’ ကို ကျွန်တော်လက်ထပ်မယ်လို့ ပြောပြီးနေပြီပဲဟာ... ယောက္ခမပဲဖြစ်တော့မယ် သဘောထားကြီးစမ်းပါ”

“မကြီးနိုင်ဘူး... ဒီလောက်ကက်ကက်လန်နေတဲ့ အိမ်ရောက်မှ ကျွန်လိုကို ခိုင်းစားပစ်မယ်”

‘သန်းလွင်’ က သူ့အမေလက်ကိုဆွဲကာ အနားယူစေပြီး ပြန်ဖို့ပြင်လေသည်။ ‘ရူပါ့’ က ထိုင်ကျန်နေခဲ့လျှာတို့ အော်လေသဖြင့် သူ့ထက်အရင်ဦးအောင် အခန်းထဲဝင်လာခဲ့လိမ့်မိ။

... နောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မေမေရဲ့ တတွတ်တွတ်တောင်းပန်သံကိုတော့ဖြင့် နားကလော
စွာ ကြားလိုက်ရပါသေးသည်။

သိပ်မကြာပါ 'ရူပါ' အခန်းထဲ မေမေလိုက်ဝင်လာသည်။

“ညည်းနဲ့တော့ ခက်ပါတယ်... ကိစ္စအားလုံး အဆင်ပြေ
ပြီးမှများ ရန်ပွဲတွေဖြစ်အောင် ဖန်တီးရတယ်လို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
မရှက်တော့ဘူးလား... မေမေတို့ဘဝကောင်းစားမှာကိုရော
ထည့်မတွက်ပေးတော့ဘူးလား... ညည်းလုပ်ချင်တာတွေလည်း
စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ခဲ့ပြီးပြီပဲအေ... ငါတို့ဘက် ပြန်ခဲ့ပါအုံး”

မေမေအသံက ဒေါသစွက်နေသလို ငိုချင်သံလည်း စွက်
နေပါသည်။ သူမလည်း မေမေအတိုင်းပါပဲ... ငိုမိတာကအသည်း
နုလုံးကို စွန့်လွှတ်ရတဲ့ သံယောဇဉ်နာကျင်မှုပဲ။ ဒီခံစားချက်က
ဖြေသိမ့်နိုင်ဖို့ အတော်ခက်ခဲလှမှန်း ကိုယ်တိုင်ခံစားဖူးမှပဲ သိပါ
လိမ့်မည်။

“ရူပါ' ကိုချည်း အပြစ်မတင်နဲ့မေမေ... 'ဒေါ်စောမြ' ကြီး
စော်ကားတာတွေရော ထည့်မပြောတော့ဘူးလား... မင်္ဂလာဆောင်
ပြီးမှ ဘာမှမပေးဘူးဆိုတာ ဘာစကားလဲ 'ရူပါ' ငွေမက်လို့ပြော
တာမဟုတ်ဘူး... လူကို ဟင်းရွက်ကန်စွန်းရွက်လောက်တောင်
တန်ဖိုးမထားလို့ ပြောနေရတာ... မေမေမို့ သည်းခံနိုင်တယ်...
ကိုယ့်သမီးတစ်ယောက်လုံးကို ကျွန်လိုခိုင်းစားမယ်လို့ ပြောတာကို
လည်းမနာဘူး... ပြန်တဲ့အထိ လိုက်တောင်းပန်တယ်... မိဘ
မေတ္တာဆိုတာဘာလဲ... 'ရူပါ' သိပ်ဝမ်းနည်းတယ် အီး...ဟီး...
ဟီး...”

'ရူပါ' သည် စိတ်ထဲမွန်းကြပ်လွန်းတာကြောင့် စိတ်နှိ
လက်ရှိ အကျယ်ကြီး အော်ငိုပစ်လိုက်၏။ ကိုယ့်ကို မကြည်ဖြူတဲ့

မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းထဲကို ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနဲ့ 'ရူပါ' ဝင်ရ
မလဲ... တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝမျိုးနဲ့ သူတို့အနိုင်ကျင့်စော်ကားတာ
ကိုပဲ သည်းခံနေရမယ့်ပုံ။

“စိတ်ရှုပ်တယ် 'ရူပါ' ရယ်... 'မောင်သန်းလွင်' က သူ့
အမေမသိအောင် တိုးတိုးပြောသွားသေးတယ်... နောက်မှ ငွေ
လာပို့ပေးပါမယ်တဲ့... မင်္ဂလာပွဲကိုတော့ စီစဉ်ချိန်မရလိုက်လို့
ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပဲ ဆွမ်းကျွေးလုပ်လိုက်မယ်တဲ့... ပွဲကိုတော့
မပျက်စေရပါဘူးတဲ့... 'ရူပါ' ကျေနပ်အောင် အန်တီချော့မော့
ဖျောင်းဖျောင်းပေးပါတဲ့လေ”

“မေမေအဲဒီငွေကိုမက်လို့ သေလောက်အောင် အပြောခံ
ထိတာ... မေမေအခုလာတာ 'ရူပါ' စိတ်ပြေမလားဆိုပြီး ချော့
မော့ဖျောင်းဖျောင်းပေါ့ ဟုတ်လား... မပြောဘူး... မပြောဘူး...
တစ်သက်လုံးပြောမှာကို မဟုတ်တော့ဘူး... 'ရူပါ' ကို 'ရူပါ'
ငွေပြန်မဆပ်နိုင်လို့ လူပါအသိမ်းခံလိုက်ရတဲ့ ချစ်တီးမယားလို့ပဲ
သတ်မှတ်တယ်”

“ဟဲ့... ပတ်ဝန်းကျင်ကရှိသေးတယ်လေ... ခုနင်နေရတဲ့
အဆင့်အတန်းကနေ ပိုနိမ့်တဲ့အဆင့်ပြောင်းပေးလိုက်ရမှာလား...
ညည်းပဲဆုံးဖြတ်တော့ အိမ်မှာဝယ်ထားသမျှပစ္စည်းတွေအပြင်
သက်ဝတ်လက်စားတွေချွတ်ပြီး ပြန်ရောင်းတာတောင် သူ့ငွေ
ပြည့်မှာ မဟုတ်ဘူး... နေတဲ့တိုက်ခန်းကိုပါ ရောင်းဖို့ဖြစ်မှာ...
ညည်းသဘောပဲလေ... အချိန်တစ်ပတ်ရှိသေးတာပဲ... ငါ့ဘာမှ
ဆိုက်တွန်းတော့ဘူး... တိုက်ခန်းရောင်းပြီး ငါတို့အဖေအဖေ
အဖေဖြစ်တော့လည်း ကုသိုလ်ကံပေါ့”

မျက်ရည်ကိုသုတ်ကာ မေမေထွက်သွားခဲ့သည့် 'ရူပါ' က

ရွေးချယ်စရာလမ်း ပျောက်ဆုံးနေရပါတော့သည်။ စိတ်ထိ
ခိုက်လွန်းသဖြင့် မျက်လုံးတွေပေါက်ထွက်မတတ် ငိုယိုမိပါ
သည်။ မွေယာခင်းတွေကို ဆွဲဖြုတ်ပစ်သည်။ ခေါင်းအုံးတို့
ဖက်လုံးတို့ကိုပါ အရူးတစ်ယောက်လို ကိုက်ဖြတ်ဖောက်ကွဲပစ်
၏။

‘ရူပါ’ တစ်ကယ်ပဲ ရူးသွားလိုက်ချင်ပါသည်။

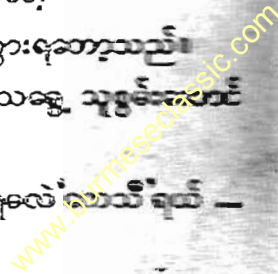
“ကျွန်တော့်ဘက်က အဆင်ပြေသွားပြီဆိုတာ ‘ရူပါ’
သိစေချင်လို့... ‘ကေသီ’ ကို ကျွန်တော်လာရှင်းပြတာ”

“ရှင် ရှင်းပြနေပေမယ့် နောက်ကျသွားပြီ ‘သတိုး’ ခဲ့ -
သဘက်ခါပဲ ‘ရူပါ’ လက်ထပ်တော့မှာ... ‘ရူပါ’ သနားပါတယ်
‘သတိုး’ ရယ် တစ်ချိန်လုံးငိုနေတာပဲ... ‘သန်းလွင်’ ဆိုတဲ့လူရဲ့
အမျိုးတွေကလည်း တင်စီးသလားမမေးနဲ့... သူတို့ပိုက်ဆံနဲ့ဆို
တော့ သူတို့ပြောသမျှ နာခံနေရတာချည်းပဲပေါ့”

‘သတိုး’ ရင်ထဲ ပူပြင်းလောင်မြိုက်သွားနေတာသည်။

‘ရူပါ’ စိတ်ချမ်းသာအောင် တတ်နိုင်သဖြင့် သူ့နှုတ်ခမ်း
ဆေးချင် ပါသည်။

“ကျွန်တော် ဘာများအကူအညီပေးရလေ့လာသိရယ် -

တတ်နိုင်သရွေ့ 'ရူပါ' စိတ်ချမ်းသာအောင် ကျွန်တော်လုပ်ပေးချင်ပါတယ်”

“ရူပါ! ဆန္ဒက 'သန်းလွင်' တို့ပေးကမ်းထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေ ပြန်ပေးလိုက်ချင်တာပဲ... မတတ်သာလွန်းလို့ 'သန်းလွင်' ကို သူ့မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး လက်ထပ်ရတာတဲ့... ဖြစ်နိုင်ရင် သူတို့ ပိုက်ဆံတွေပြန်ပေးပြီး မင်္ဂလာကိစ္စကို ဖျက်ပစ်ချင်တာတဲ့... ဒါပေမယ့် ပြန်အမ်းဖို့မလွယ်တော့ပါဘူးတဲ့လေ”

“ပိုက်ဆံက... ဘယ်လောက်တောင် များနေလို့လဲ”

“သိန်းသုံးဆယ်လောက်ရှိတယ်တဲ့...”

သူရင်မောစွာ သက်ပြင်းချဖြစ်သွားရသည်။ ဒီလောက်များပြားလှတဲ့ ငွေပမာဏကို သူ့ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစနဲ့ ဘယ်ရှာလို့ရနိုင်ပါ့မလဲလေ...

'ဘလူး' ကိုပြောပြီး အကူအညီတောင်းရင်တော့ ဖြစ်နိုင်ချေရှိပါသည်။ ဒါပေမယ့် 'ရူပါ' ရဲ့ဆန္ဒက ဘယ်လို ရှိမယ်မှန်းမှ မသိတာ။

“ရှင်လည်း လုပ်ငန်းကြီးလုပ်နေတာပဲ 'သတိုး' ရယ်... နည်းနည်းပါးပါး ရှာကြံဖန်တီးကြည့်ပါလား... ရသလောက်တော့ ကြိုးစားကြည့်သင့်တယ်... ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းတွေ အနေနဲ့လည်း တတ်နိုင်သရွေ့တော့ ကူညီပေးပါမယ်”

“ကျွန်တော့်ဘက်က ကြိုးစားပြီး သူက ကျွန်တော့်နောက်လိုက်မလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဗျာ”

“ရှင်မှာက ခိုးရတဲ့သတ္တိရှိတယ်ပေါ့...”

“ဘာလို့မရှိရမှာလဲဗျာ... 'ရူပါ' ကို ကျွန်တော်ချစ်တာပဲဟာ ကျွန်တော့်ချစ်သူနဲ့ ကျွန်တော်ပေါင်းချင်တာပေါ့... သူ့သတ္တိရှိရင်

အိုကေနိုင်တယ်...”

'ကေသီ' သည် ဝမ်းသာအားရ 'ဖြောင်း' ကနဲမြည်အောင် လုပ်ခုပ်ထတီးလိုက်လေသည်။

“ကြိုက်တယ်... ရှင်တို့ကိစ္စအဆင်ပြေဖို့ 'အုန်းခင်' တို့ 'ကျော်ကို' တို့ကိုလည်း အကူအညီတောင်းရမယ်... အားလုံးအဆင်ပြေမှာပါ... ခု'သတိုး' က ငွေရဖို့သွားဖန်တီးတော့... မနက်ဖြန်နေ့ခင်းပိုင်း ရုံးကိုပဲ ဖုန်းဆက်လိုက်... အစီအစဉ်တွေ ကျွန်မ ပြောပြမယ်...”

“သေချာပါတယ်နော် 'ကေသီ' ... ကျွန်တော်ဝမ်းသာအားရ ကြိုးစားဖန်တီးတော့မှာ”

'သတိုး' အသံက ပျော်ရွှင်စိတ်နဲ့ လှိုက်လှဲတုန်ရီနေရ၏။

'သေချာပါတယ်... အဓိကအရေးကြီးဆုံးက ငွေရဖို့ပဲ... ငွေရရင် ရှင်တို့နှစ်ယောက်ဘဝ ငြိမ်းချမ်းပြီပဲ”

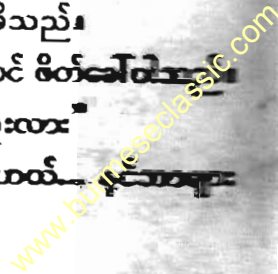
'သတိုး' ပြန်သွားပြီးတာနဲ့ ရုံးပြန်ဖို့အချိန်မရနိုင်တာကြောင့် 'ကေသီ' သည် ရုံးကို ဖုန်းဆက်ပြီး ခွင့်တိုင်လိုက်ရသည်။ နေဆေးမေးမြန်းနေတဲ့ 'အုန်းခင်' ကိုလည်း အကျိုးအကြောင်း အကျဉ်းရုံးရှင်းပြရသေးသည်။

'ရူပါ' တို့အိမ် 'ကေသီ' ရောက် တော့ 'သန်းလွင်' နဲ့ဆုံနေပါသည်။ 'ကေသီ' အား မနှစ်မြို့သလိုကြည့်လိုက်သော 'သန်းလွင်' ရဲ့မျက်လုံးကို အတော်မုန်းတီး သွားမိသည်။

'ရူပါ' ကတော့ မရွှင်မလန်းမျက်နှာနဲ့ပင် ဝိတ်ခေါ်ပါသည်။

“လာလေ... 'ကေသီ' နင်ရုံးမတက်ဘူးလား”

“ကိစ္စလေးရှိလို့ ခွင့်တိုင်လိုက်တယ်ဟယ်... အကူအညီလိုအုံးမလဲဆိုပြီး လာခဲ့တာ”

ပြောတာက 'ရူပါ' ကိုဖြစ်ပေမယ့် မဆိုဘဲ 'သန်းလွင်'က ဝင်ရှည်နေသည်။

“ဘာအကူအညီမှ မလိုဘူး... ခင်ဗျားလာမှ ပြဿနာ ပိုရှုပ်မှာ... တတ်နိုင်ရင် 'ရူပါ' နဲ့ ခပ်ကင်းကင်းနေလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဟင်... ရှင့်ကိုဘယ်သူက အဖက်လုပ်လို့ ကျွန်မစကား ထဲဝင်ပါနေရတာလဲ... ကျွန်မလာတာ 'ရူပါ' က မကြိုက်ဘူးလို့ ပြောရင် ခုချက်ချင်းထပြန်သွားပေးမယ်...မဆိုဘဲ ရှင်ကဘာကိစ္စ ဝင်ပြောနေရတာလဲ... ယောက်ျားတန်ဖိုး နေရာတကာ ပါ ပါနိုင် လွန်းတယ်”

“ပါတယ်ဗျာ... 'ရူပါ' က ကျွန်တော့်မိန်းမပဲ ... ကျွန်တော် ထိုင်ဆိုထိုင် ထဆိုထ သူ့ကိုဩဇာပေးလို့ရတယ်... သူ့ကိုတင်မက ဘူး... သူ့တစ်မိသားစုလုံးကို ဩဇာပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မှတ်ထားလိုက်”

“သွားသေစမ်းပါ...”

'ရူပါ' သည် 'ကေသီ' အပေါ် အလွန်အမင်းအားနာမိသွား ရသည်။ အပြောရဲတင်းလှသော 'သန်းလွင်' ကိုလည်း ပိုမုန်းမိ ပါသည်။ နဂိုကတည်းကလည်း မုန်းတီးနေတာပါ... ငွေနဲ့ပေါက် ပြီး 'ရူပါ' အပေါ်ကို သူ့စော်ကားချင်တိုင်း စော်ကားနေတာပဲ။

“ရှင်စကားပြောတာ အရမ်းရိုင်းတာပဲ... ရှင်နဲ့လက်မထပ် ရသေးဘဲနဲ့ ဘာမိန်းမလဲ... ကျွန်မဆီလာတဲ့ ဧည့်သည်ကို မောင်း ထုတ်ဖို့ ရှင့်မှာ အခွင့်အရေးမရှိဘူး...”

ဟု 'ရူပါ' ပြောလိုက်တော့ 'သန်းလွင်' က မခိုးမခန့် ရယ် လေသည်။ ပြီးတော့မှ ...

“မင်းလေသံကလည်း မာလှချည်လား 'ရူပါ' ရ... ခင်... ကျေနပ်လို့ ဘာလုပ်ချင်သလဲပြော... မင်္ဂလာပွဲကို ချက်ချင်းတာ လား...”

“ဖျက်ချင်တာပေါ့... ဒါပေမယ့် ကျွန်မကြောင့် ထွန်းမိ သားစုဒုက္ခရောက်မှာ ကြောက်တယ်”

“ကြောက်ရင်လည်း ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ခပ်ကုတ်ကုတ်ပဲနေ လေကွာ... အပိုစကားတွေ မပြောနဲ့”

'ကေသီ' က 'ရူပါ' လက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ဆွဲကာ 'သန်းလွင်' ရှေ့မှနေ၍ ဝရံတာသို့ ဆွဲခေါ်လာပါသည်။ အချိန် ဆွဲနေလို့ မဖြစ်ပါ။ 'ရူပါ' အား အမြန်ဆုံးစိတ်ချမ်းသာစေချင် သည်။

“အရေးကြီးတယ် 'ရူပါ' ... 'သတိုး' နင့်ဘဝလွတ်မြောက် ဖို့အတွက် ငွေအမြန်ဆုံးသွားရှာနေတယ်... 'မိုးပြာပြာ' နဲ့ကိစ္စ လည်း လုံးဝကင်းရှင်းသွားပြီ... နင်ဘာမှစိတ်မပူနဲ့တော့... နင့် မင်္ဂလာပွဲမတိုင်ခင် ငါတို့အားလုံးစီစဉ်တိုင်ပင်ပြီးလာခဲ့မယ်”

ဝမ်းသာအံ့ဩမှုကြောင့် 'ရူပါ' မှာ ရှေ့ခံရသလို တုန် တုန်လှုပ်လှုပ်ကြီး ဖြစ်နေလေသည်။

“ငါ အဆင်သင့် ဘာလုပ်ထားပေးရမလဲ”

“ငါတို့ ဝင်ပေါက်အနေနဲ့... မိတ်ကပ်ပြင်သမားကို နှင့် ဟာနင်ခေါ်ထားတယ်လို့ပြောဟာ... ဒါကလည်း မှောက်ဆုံးအချိန် နဲ့ တွက်ပြီးမှန်းပြောတာ... ဒီကြားထဲ အဆင်ပြေတော့လည်း ချက်ချင်းငါလာခေါ်မှာပေါ့ဟာ... ငါသွားတော့မယ်”

'ကေသီ' စကားတွေကို နားထောင်ပြီး 'ရူပါ' စိတ်ထဲ သံရဲရဲဖြစ်ကျန်နေခဲ့ပါသည်။

တကယ်ဟုတ်မဟုတ် ဆိုတာကတော့ ကံကြမ္မာကပဲ
အဆုံးအဖြတ်ပေးပါလိမ့်မည်။

BURMESE CLASSIC

“ဘိုကင်လုပ်ထားပြီးသား မိတ်ကပ်သမားကို ဖျက်ပြီး
ညည်းကဘာထပ်ရှည်နေရတာလဲ... မိတ်ကပ်ဖိုး စရံငွေတော့
ဆုံးပြီး... နောက်တစ်ယောက်အတွက် ငါတို့ဖက်က ထပ်ထုတ်
မပေးနိုင်တော့ဘူး”

‘ဒေါ်စောမြ’ စကားသံက စိမ်းကားမာကြောသလို ဗျက်မှာ
ထားကလည်း တည်တင်းနေပါသည်။ ရုံးတက် လက်မှတ်ထိုး
ဖို့အတွက် အချိန်နီးကပ်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ‘ဒေါ်စောမြ’ ဝူဖန်ခိတ်
တို့နေရခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ မနက်ပိုင်းလက်မှတ်ထိုးပြီးတာနဲ့
နေ့ခင်းပိုင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ မင်္ဂလာညွှန်ခံပွဲလုပ်စာ
သည်။

‘ကေသီ’ စကားကိုယုံပြီး မျှော်လင့်တကြီး နေထိုင်သူ
နဲ့ပဲ’ မှာလည်း အချိန်ကုန်လာသည်နှင့်အမျှ နေထိုင်သောသူ

ဘောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကာ မျက်ရည်ကျချင်လာရသည်။ ရင်ထဲကသောဓာတ်အပူကိုဖုံးပြီး ဟန်မပျက်စကားပြန်ပြောရသည်။

“လာမှာပါ... မိတ်ကပ်ဖိုးတွက် ‘ရူပါ’ ငွေရှင်းထားပြီးသား ပါ... အချိန်ရှိပါသေးတယ်အန်တီရယ်”

“ဘယ်မှာအချိန်ရှိတော့လို့လည်း... တစ်နာရီတောင် မလို တော့ဘူး... ရှေ့နေလူကြီးဆီသွားတာ... တစ်မိနစ်တောင် နောက် ကျလို့ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး... မျက်နှာပျက်စရာတွေတော့ ဖြစ် တော့မှာပဲ”

‘ဒေါ်စောမြ’ ရဲ့ပွစိပွစိ ရေရွတ်သံအဆုံးမှာပဲ ‘ကေသီ’ တို့ ရောက်ချလာလေသည်။ ‘ကေသီ’ နောက်မှာ ပြုံးဖြဲဖြဲရီပြဲနေကြ သော အခြောက်မနှစ်ယောက်... ကြည့်စမ်း... ‘အုန်းခင်’ နဲ့ ‘ကျော်ကို’။ ‘ရူပါ’ ရင်တွေတဒိတ်ဒိတ်နဲ့ တုန်ရီလှုပ်ရှားလာရတော့ သည်။ သူတို့အကွက်ချစီစဉ်ပြီးလာကြတာ...

“ဟယ်... ‘ကေသီ’ ရယ် နောက်ကျလိုက်တာ... ရှေ့နေဆီ သွားဖို့ အချိန်ကနီးနေပြီဟဲ့... နင်ခေါ်လာတဲ့သူတွေက ငါ့ကို မြန်မြန်ပြီးအောင်ပြင်နိုင်ပါ့မလား”

‘ကေသီ’ က ‘အုန်းခင်’ ကို မျက်စလှမ်းပစ်ပြသည်။

‘အုန်းခင်’ ရဲ့ ညှုတ်တုချဲ့တတ် အော်ဂလီဆန်ဆန် အသံ ဩကြီးက အကျယ်ကြီးထွက်လာပါတော့သည်။

“တို့ကို အထင်သေးလိုက်တာဟယ်... ဆယ်မိနစ် ဆယ်ငါး မိနစ်နဲ့ လူအယောက်နှစ်ဆယ်လောက်ကို သီချင်းလေးဆိုပြီး ပြင် နိုင်ပါတယ်ဟဲ့... မယုံရင် ဒီအိမ်က လူတွေအကုန်လုံးကို ပြင်ပေး မယ်...”

“အမယ်လေး... နေပါစေ သတို့သမီးကိုပဲ အရင်အမြန်ဆုံး

ပြီးအောင်ပြင်စမ်းပါ... အချိန်မရှိတော့ဘူး”

‘ဒေါ်စောမြ’ က ‘အုန်းခင်’ ရဲ့အမူအရာတွေကိုကြည့်ပြီး ကိုယ်ကိုရဲ့ကား ခပ်ဝေးဝေးရွှေ့သွားသည်။

“ကဲပါဗျာ... စကားပြောတာကြာနေမယ်... အလုပ်စလုပ် ကြတော့ မေမေတို့ လူကြီးတွေက ရှေ့နေအန်ကယ်ကြီဆီမှာပဲ သွားစောင့်နေကြပေါ့... ကျွန်တော် ‘ရူပါ’ ကိုစောင့်ခေါ်ခဲ့မယ်”

ဟုပြောကာ ‘သန်းလွင်’ က ဆရာကြီးလုပ် ဝိဇ္ဇာနေသည့် ‘ရူပါ’ အခန်းထဲထိ ‘သန်းလွင်’ က အတူတူလိုက်ဖို့ ဝါလာပါသည်။

“အို... သူများတို့နောက် ဘာလိုက်လုပ်လို့လဲ... အလုပ်ပြင် တာ ကြည့်လို့မရဘူး... ယူကြည့်ချင်ရင် ပြီးမှတို့ထို အကြည့် နော်...”

“ဘာလဲဗျာ... အလုပ်ပြင်တာကြည့်တာဘာဖြစ်သလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပေမယ့် တို့ကမကြိုက်ဘူး... ဒါတို့ ခဲ့ခဲ့ဦး ကမ်း တို့ချယ်မှုန်းပေးလိုက်တဲ့သူကို အားလုံးပြင်ဆင်ပြီးမှပဲ လူ တွေမြင်စေချင်တာ... ရှင်အပြင်မှာပဲနေနော်”

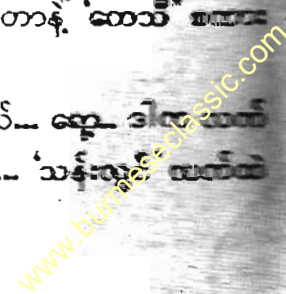
‘သန်းလွင်’ ရဲ့မကျေမနပ်ပုံစံကို ကြည့်ပြီးကြားထဲက ‘ရူပါ’ ကပဲ နှစ်သိမ့်ရသည်။

“အလုပ်ပြင်တာ သိပ်မကြာပါဘူး... အခန်းပြင်မှာပဲနေပါ... ကျွန်မ အဝတ်အစားလဲမှာတွေ ဘာတွေလည်း ရှိသေးတယ်”

‘ရူပါ’ တို့အားလုံးအခန်းထဲရောက်တာနဲ့ ‘ကေသီ’ စကား သံ ခပ်တိုးတိုးထွက်လာပါသည်။

“‘သတိုး’ အောက်မှာစောင့်နေတယ်... ဆရာ ဒါလဲ... မှတ်... နင့်အမေလက်ထဲကို ထည့်မလား... ‘သန်းလွင်’ လက်ထဲ ကို ထည့်မလား... နင့်သဘောပဲတဲ့”

“ဘာနဲ့ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟယ်... သူ့ဘယ်လိုရှာလာသလဲ”

“မိုးပြာပြာ ထုတ်ချေးတာလိုပြောတာပဲ... ဒါတွေနောက်မှပြော... အိမ်ထဲက နင်အရင်ထွက်သွားနိုင်ဖို့ပဲလိုတယ်... ငါတို့ကျန်နေတာတောင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ဒီလက်မှတ် မေမေကိုပဲ... နင်တို့သွားပေးကြဟာ... ‘သန်းလွင်’ လက်ထဲ ဒီအတိုင်းပေးလိုက်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး... အဲဒီကိစ္စတွေ မေမေပဲသိတာ”

‘ရူပါ’ သည် ချင်ချင် ‘သတိုး’ ဆီပြေးသွားလိုက်ချင်တာပဲသိသည်။ ‘သန်းလွင်’ ဆိုတဲ့သူကို ဘယ်လိုကျော်ဖြတ်သွားရမလဲမသိ။

“ငါဘယ်လိုအောက်ဆင်းရမလဲ...”

“ဒီပုံအတိုင်းထွက်သွားလို့တော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးဟ... နင်အလှပြင်လိုက်... အားလုံးဝတ်စားပြင်ဆင်ပြီးတော့မှပဲ ကြည့်ကျက်လုပ်ရမှာပဲ”

‘သန်းလွင်’ ယုံကြည်ဖို့အတွက် အလှဆုံးဖြစ်အောင် ‘ရူပါ’ ပြင်ဆင်ရသည်။ ‘သတိုး’ နဲ့ ‘ရူပါ’ လည်း ဒီနေ့ပဲ ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးကြမှာဆိုတော့ ‘ရူပါ’ ဖက်က သတိုးသမီးပီသအောင်လှပနေဖို့လိုပါသည်။

“ဟဲ့... နင်တို့နှစ်ယောက် အပြင်ထွက်ကြတော့... ‘ရူပါ’ အဝတ်အစားလဲတော့မယ်...”

“ဘာဖြစ်လဲ... ငါတို့ရှေ့မှာချွတ်လဲလည်း... ဖြစ်တာပဲဟာတို့ကို မယုံဘူးလား”

“သွားစမ်းပါ ‘အုန်းခင်’ ရယ်... အချိန်မရှိရတဲ့ကြားထဲ နောက်မနေနဲ့”

‘ရူပါ’ အဝတ်အစားလဲပြီး... အပြင်ထွက်လာသောအခါမှာတော့... ‘သန်းလွင်’ ကပုဇွန်ထုပ်မျက်လုံးနဲ့ အငမ်းထုနေလေသည်။ ပန်းနုရောင်တက်တင်းဇာဝမ်းဆက်နဲ့ ‘ရူပါ’ အထွတ်ကြွကြွရွရွငေးကြည့်နေချင်စရာကို ဖြစ်နေပါသည်။

“ကားက ဘယ်မှာရပ်ထားတာလဲ... ‘ရူပါ’ ဆင်းနှင့်ဝေရှင် အိမ်တံခါးသေချာသော့ခတ်ခဲ့နော်”

“ရှေ့နားလေးမှာပဲ... အတူတူဆင်းမယ်လေ”

“ရတယ်... သွားနှင့်မယ်”

မပြေးရုံတမယ်ခြေလှမ်းတွေဖြင့် ‘ရူပါ’ တို့တတွေ ခစ်သွက်သွက်ဆင်းခဲ့ကြသည်။ အိမ်တံခါးသော့ခတ်နေတဲ့ ‘သန်းလွင်’ က နောက်ကျကျန်နေရစ်ပါသည်။

“ဟိုဘက်ကိုကွေ့... ‘သတိုး’ ကဟိုမှာ”

‘အုန်းခင်’ ပြောတဲ့အတိုင်း ‘သတိုး’ ရိုရာဘက်ဆီ အပြေးလှမ်းသွားရင်း အဆင်သင့်စောင့်နေတဲ့ ‘သတိုး’ ရဲ့ကားဆီထိ အမြန်တက်မိကြသည်။ ကားတံခါးတွေ မပိတ်ရခင်တို ‘သတိုး’ က စိတ်လောကြီးစွာ ကားကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းထွက်လာတာ သည်။

“ဘယ်ကိုအရင်သွားမှာလဲဆိုတာပြော...”

“မင်းအမေကို အရင်သွားကန်တော့လေကွာ... ပြီးမှ ငါတို့ ဖာသာ ‘ရူပါ’ အမေဆီစာနဲ့ လက်မှတ်သွားပေး လာမယ်...”

‘သတိုး’ ရဲ့အိမ်မှာ လူစုံနေပါသည်။ ‘မိုးပြာပြာ’ တို့နဲ့အတူ လည်း ရောက်နေကြသည်။

‘အုန်းခင်’ နဲ့ ‘ကျော်ကို’ က ဆုံးဝင်တုတ်တုတ် ချက်မှာ နှာပြင်ထားတဲ့... နှုတ်ခမ်းနီနီ မိတ်ကပ်ထားတဲ့ ချက်ထာ ‘ရူပါ’

အမေဆီ ထွက်သွားကြပါသည်။

အနောက်အယုတ်တွေ ကင်းဝေးပြီမို့ 'ရူပါ' နဲ့ 'သတိုး' သည် တစ်ယောက်လက်ကို ကျန်တစ်ယောက်က ခပ်တင်းတင်း ဆုပ် ကိုင်ဆွဲကာ ကြည်နူးရွှင်ပျသော မျက်နှာတွေဖြင့် ပျော်မြူးနေ လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲက အမောတွေ သောကတွေ ဒုက္ခတွေ ကင်းဝေးခဲ့ပါပြီ...။

ဝှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ

အထိရောက်

